

உயிர்நீக்கல்

உயிர் எழல்தலை

வாழ்வின் காலங்கள்
நினைவோடவே
தொலைந்து போயிற்று....

பி.ரமியர்மன்

அது மீண்டும்
துளிர்ந்தல்
சாத்தியமாகினும்

தன்னைப்பற்றியதும்
தன்நிலைப் பெருமை கொள்தலிலும்
மீள்நிறுத்தல் ஆளுமையிலும்
ஒடுங்கி இழந்து
அடங்கிப் போயிற்று....

இப்பிடித்தான் எல்லாமே
ஒரு நாள் ஒழிந்து போயினும்
மாதுளையை சுற்றித் திரியும்
தேன்பூச்சிகளாய்
ஒரு வெதும்பிய சோகம்
உள்ளிருந்து எழுகிறது
ஒவ்வொரு கணங்களிலும்

வெட்டுக்கால படுவான்கரை
வயல்களின் சேற்றுக் கரைசல்களின்
நுகர் மணமாய்
கலைந்து சிதறி
பெருந்துயர் கொள்கிறது
மனவெளி....

இனியாகிலும் இந்த
வரண்ட மனவெளிகளில்
ஒரு மாலைநேரக்காற்று
காலைப்பனியில் புரண்டு நிமிர்ந்து
கவட்டுக்குள் கையழுத்தும் சுகம்
அவளின் மாற்பைத் தடவும்
விரல்களின் வேகம்
எதுவும் வேண்டாம்....

இன்றைய நாட்களில்
கேள்வியும் பதிலுமில்லா
மனிதப் பிண்டங்களாய்
ஆண்மை வரண்டு
உயிர் எழுத்துயரில்
வாழ்ந்துவிட்டு போகல்
சுகமெனத்தெரிகிறது!

உயிர் எழல்தலை

Uyiruzhal 12

Vol. III No.1 ISSUE 12
MARCH - APRIL 2000

எக்ஸிலிலும் பின்னர் உயிர்நிழலிலும் தொடர்ந்து
பங்காற்றிய (தொகுப்பாளராகவும், வடிவமைப்பாளராகவும்)
ஓவியர் கிருஷ்ணராஜா அவர்களின் வடிவமைப்புகளில்
சில நன்றியுடன் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஒலியங்கள்: றஷ்மி தொகுப்பாசிரியர்கள்: லக்ஷ்மி, கலைச்செல்வன்

அன்பளிப்பு:

பிரதி ஒன்று - 15FF, வருட சந்தா - 100FF
(6 பிரதிகள், தபாற் செலவு உட்பட)
இலங்கை, இந்தியா - இலவசம்

காசோலைகள் அனுப்பவேண்டிய வங்கியும்,

இலக்கமும்:

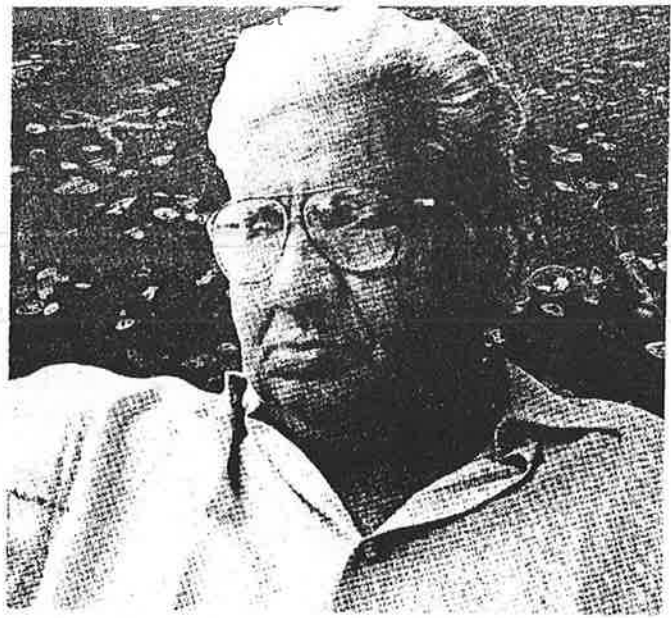
CREDIT LYONNAIS
CODE BANQUE 30002
COMPTE 554/6788M/21
ASSOCIATION EXIL

தொடர்புகளுக்கு:

EXIL, 27 Rue Jean Moulin
92400 Courbevoie, France.
e-mail: EXILFR@aol.com

N° d'enregistrement de l'association : 13023204

வெளியீடு: எக்ஸில்

உயிர் எழுத்துயர்	
மி. ரவிவர்மன்	02
ஆழியாள் - 03 கவிதைகள்	
ஆழியாள்	04
எதிர்வினை	
தீவான்	06
ஆதலினால் நாம்	
சுமதி ரூபன்	10
ஆன் பிராங்க்	
குமலி	15
ராஜகுமாரனும் நானும்	
முல்லை	20
வெளி-வாசல்	
காமன் வசந்தன் குளிர்நாடன்	22
ஒரு பீனிக்ஸ் பறவையின் புகல்வாழ் குறிப்புகள்	
இளைபலி சின்னவன்	24
பயணம்	
தானியா	25
நாட்களின் மீதொரு நதி	
ஜிப்ரான்	26
கவிதை	
ஜிப்ரான்	26
தொடர் ஆட்டமாகும் கதைத்தல்கள்	
ஜமாலன்	27
ஊயர்சலில் சோகை பிடித்த...	
மிரதீபா தில்லைநாதன்	36
இலண்டனில் ஓர் இலக்கிய ஒன்றுகூடல்	
எம். கே. எம். அன்வர்	43
தலைப்பிடத் தெரியாக் கவிதை	
சேயோன்	45
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியுடன் ஒரு நேர்முகம்	
யமுனா ராஜேந்திரன்	47
பூச்சியும் கொலையும் நானும்	
சி. புஸ்யராஜா	62
நிழல்கள்	65
பிளவு	
தானியா	67

ஆழியாள் - 03 கவிதைகள்

GUILT

COMMUNICATION

மனக்கண்ணாடிகள் மர்மமானவை.
பிறப்பெடுத்த மனிதர் எத்தனையோ
அத்தனையுண்டு அவற்றின் விதங்கள்.

இடதை வலதாயும்
வலதை இடதாயும் புறம் மாற்றி
எட்டத்தை கிட்டவாக்கி
கிட்டியதை
எட்டித்தள்ளி வைக்கும் மனக்கண்ணாடிகள்,
மர்மமானவை.
குவிவாடி, குழிவாடி, ரசவாடியாய்
பச்சோந்தித் தோற்றங்கள் பலகாட்டி
பிறன்கண் பீழை உருப்பெருக்கி - அவை
தம் இருப்பை மறந்துவிடும்.
சிதறுவில்லைக் கண்ணாடிகளோ
முருக்குகளில் இருங்கச் சரிந்து
வேற்று நிறங்களாய் வித்தைகள் காட்டும்.

ஆடிகளின் அசைவுக்கேற்ப
ஒளிதெறித்துக்
குவியும் கணத்தில்....
வெளிப்படும் வார்த்தைகளும், வரிகளும்
உருக்களில் பெருத்தும் சிறுத்தும்
கருமாறிக் கிடக்கும்.
உள்ளங்கையில் குழையல் சோறாய்
வெறும் பொய்யும் மெய்யும்
திரண்டு நிற்கும்.

மனக்கண்ணாடிகள் மர்மமானவை.
பாவனையில் உள்ள
நம். மொழிகளோ மாயையானவை.

ஆழியாள்
04. 06. 1998.

இங்கு
மூச்சைப் பிடித்து குதிகளை எம்ப
கிளம்பும் ஒற்றைத் துள்ளலில்
வானத்தின் சாயம் தலைகளை அப்பும் - அந்
நீலத்தின் நிறங்களோ நாண்கு.

வசந்தம், வെയிலில், கார், பனி, காற்று என
எதிர்புதிரான காலப்பருவங்கள்
விரிந்து பரந்த நிலப்பரப்பு
அடர்ந்தும் ஐதானதுமான யூக்கலிப்டஸ் மரங்கள்
அகன்ற வீதியை குறுக்கறுத்து உருண்டோடும்
குட்டி முள்ளம்பன்றி
அது கடந்து போக காத்திருக்கும் காரர்கள்
கறுப்பு, வெள்ளை, சிவப்பு, பிறவன், மஞ்சள்
என
மனிதத் தோல்களை மினுக்கியபடிக்கு
நிறமூர்த்தங்கள்
மணலாற்றுக் கம்பிச்சுருள்களில்
மடங்கிச் சுருண்டு துளிர்ந்ததைப் போல்
உறை குளிரில் விரியும் குறுணிப் பூக்கள்
வெயில் ஏற தீப்பிடித்து எரியும் கரும்பச்சை
மரங்கள்
பூச்சி பிடிக்கும் பறவைகள்
பெயர் தெரியா வண்டுகளின் கூச்சல்
அமைதியான இரவுகள்
அள்ளமுடியாத நட்சத்திரங்கள்
மனதில் படையும் சினிமாக்கள்
புரியாத மொழிகளில் தெரியாத சந்தங்களைத்
தொட்டு தத்தியபடி போகும் இசை
வீதிவளைவில் உட்கார்ந்து இயற்கையை
வரையும் சித்திரக்காரி
அம்மாவின் பொட்டுப்போல பென்னாம் பெரிய
நிலவ
நடு இரவில் மனிதர்களின் கொல்லிய
சிரிப்பொலி....

படுக்கையில் நீண்டு உடலைக் கிடத்தி
கால்களைப் பரப்பியபடி,
ஆழத்தூங்க முடிவதென்னவோ கண்களுக்கு
இங்குதான்....
அன்றைய தினம் அபோக்கள்* ஒருவரைத்
தன்னும் காணாத வரையில்.

ஆழியாள்

24. 12. 1999.

* அபோ - அபோரிஜின் அவஸ்திரேலிய ஆதிக்குடிகள்
Abo - Aborigine

மௌட்டெரென்

காலப் பொழுதுகள் பலவற்றில்
வீதி வேலி ஓரங்களில்
நாற் சந்தி சந்தைகளில்
பிரயாணங்கள் பலவற்றில் கண்டிருக்கிறேன்.

நாய் கரடி ஓநாய்
கழுகு பூனை எருதாய்ப்
பல வடிவங்கள் அதற்குண்டு

தந்திக் கம்பத் தருகே
கால் தூக்கியபடிக்கு
என்னை உற்றுக் கிடக்கும்
அம் மிருகம் துயின்று
நாட்கள் பலவாகியிருக்கும்.

அதன் கண்கள்
நான் அறியாததோர்
மிருகத்தின் கண்களைப் பறைசாற்றிற்று
அவற்றின் பாலைத் தூகம்
அறியாப் பாஷையை
எனக்குள் உணர்த்திற்று.

அழகி மன்னம்பேரிக்கும்
அவள் கோணேஸ்வரிக்கும்
புரிந்த வன்மொழியாகத்தான்
இது இருக்கும் என
அவதியாய் எட்டிக் கடந்து போனேன்.

அன்றைய அலைச்சலும்
மனக்குமைச்சலும் கூடிய
தூக்கத்தின் இடையில் - நானும்
அவள்களுக்குப் புரிந்த
அதே அதே ஆழத்திணிக்கப்பட்ட
பாஷையை புரிந்து கொண்டேன்.

அருகே கணவன்
மூச்சு ஆறிக்கிடக்கிறான்.

ஆழ்யாள்

10. 07. 1997

அன்புடன்
நண்பர்களுக்கு,
'செல்வியின்
நினைவுப் பதிவு'

செல்வியின் (செல்வநிதி -
தியாகராஜா) நினைவாய் அவரது
பன்முக ஆளுமைகளையும்,
சிந்தனைகளையும்,
பதிவு செய்ய விரும்புகின்றோம்.
செல்வியினால் எழுதப்பட்ட
கவிதைகள், கட்டுரைகள்,
தினக்குறிப்புகள் மற்றும் அவரின்
ஓவியங்கள், அவர் எடுத்த
புகைப்படங்கள்,
அவரது புகைப்படங்கள்,
அவரது ஏனைய எழுத்துப்பிரதிகள்
தங்களிடம் இருப்பின் அனுப்பி
வைத்து உதவும்படி கேட்டுக்
கொள்கிறோம்.
மூலப்பிரதிகள் தங்களுக்கு திருப்பி
அனுப்பி வைக்கப்படும் எனவும்
உறுதி அளிக்கிறோம். செல்வி
பற்றிய நினைவுகளையும், உங்கள்
படைப்புகளையும் நாம்
எதிர்பார்க்கிறோம்.

தொடர்புகளுக்கு:-

செல்வி படைப்புகள் தொகுப்பு

UYIRNIZHAL

EXIL, 27 Rue Jean Moulin
92400 Courbevoie, FRANCE.

e-mail: EXILFR@aol.com

...மானுட நேயம் நோக்கிய வாழ்வை
படைத்திட முயல்கையில் எத்தனை தடைகள்
கொடூரம் மிகுந்த விழிகள் தொட
வாழ்தலில் கசப்பு நெஞ்சை நெருடும்
மனிதம் மறந்து சுவமாய் கிடந்து
வாழ்தலில் எனக்கு பிரியமேயில்லை....

- செல்வி

எதிர்வினை

தீவான்

வேலணை பழைய மாணவர்கள் – பாரிசில் சமூகப் பிரக்ஞையின் வெளிப்பாடும் கனடாவில் சமூகக்கூறுபாட்டின் தோற்றப்பாடும்

மிகு அழகான தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் தோடர்ச்சியில், சிங்களப் பெருந் தேசிய வாதத்தின் இராணுவ ஒடுக்குமுறைக்கும், விடுதலை இயக்கக் களின் அராஜக நடைமுறைக்கும், உள் இயக்க, சக இயக்க அழித்தொழிப்பிற்கும் ஆட்பட்ட தமிழ் மக்களின் புலம் பெயர்வு தவிர்க்க முடியாத தொன்றாகவே தோற்றம் பெற்று, கடந்த 15 வருடங்களாக, 10 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் தங்கள் தாயகத்திலிருந்து வட அமெரிக்கா, ஐரோப்பா, இந்தியா என வெளிநாடுகளுக்கும் இன்னுமொரு பகுதியினர் கொழும்பு, வவுனியா என உள்ளூட்டிலும் புலம்பெயர்ந்து வாழ நிற்ப்பந்திக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

இவ்வாறு புலம்பெயர்ந்தவர்களில், மேற்கு நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள் ஓரளவு வசதி படைத்த மேட்டுக்குடி ஆண்ட பரம்பரையின் வாரிசுகள்தான், பெரும்பான்மையினர். அதேவேளை இந்தியாவிற்கு இடம்பெயர்ந்தவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் வசதி வாய்ப்புக்கள் குறைந்த நேரடி இராணுவ ஒடுக்குமுறைக்கு ஆளான ஏழை மக்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் இன்றும் மண்டபம் முகாம், சிறப்பு முகாம் என முகாம்களில் வறுமையுடனும், துன்பத்துடனும் இந்திய அரசின் கெடுபிடிகள் மத்தியில் சபிக்கப்பட்ட மக்களாக வாழவைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். கவிஞர் சக்கரவர்த்தி தனது பேட்டியொன்றில் குறிப்பிட்டதுபோல் கனடாவில் வாழும் தமிழீழ அகதிகள் (200 000) சகல செளபாக்கியத்துடனும் கனேடிய அரசின் அரசவைப்பிற்குள் அணைக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ, இந்தியாவில் அகப்பட்டவர்களோ (200 000) முன்னர் கூறியதுபோல் வறுமையிலும் துன்பத்திலும் உழல் கின்றார்கள். பாரிஸ் கவிஞர் சுகன் ஒரு பேட்டியில் குறிப்பிட்டது போல் கனடாவில் வாழும் தமிழ் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்து ஆண்ட பரம்பரைக் கணவுகளோடும்

சைவ வேளாள சித்தாந்த சிந்தனை வயப்பட்டவர்களாய் அம்மமாவும் அம்மியும் ஒன்றாக இறக்கப்பட்ட நிலையில் கனேடிய முன்னேறிய சமூக சிந்தனையோடு முரண்பட்டுக்கொண்டு குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரையோட்டிக்கொண்டு குடுமிப்பிடிச் சண்டையில் குதித்துள்ளார்கள். இதன் ஒரு வெளிப்பாடே இங்கே ஊருக்கொரு சங்கம், பாடசாலைக்குப் பல சங்கங்கள் என்ற பம்மாத்துக் கூத்திற்கும் போலித்தனத்திற்கும் துணைபோகும் நிலைக்கு அடிப்படையாகும். ஆனால் இதுவே, பணம் பண்ணுவதையே நோக்கமாகக் கொண்ட சிறு வியாபாரக் கூட்டத்திற்கும், மக்களுடன் ஆரோக்கியமான எந்தத் தொடர்புமற்ற அமைப்புகளுக்கும் சாதகமாக அமைந்துள்ளது. முன்னேறிய, மாற்றுக் கருத்துள்ள பத்திரிகையைக் கூட தடைசெய்யும் கூட்டம் ஏனோ மக்கள் இவ்வாறு சிதறுண்டு ஒற்றுமை குலைந்து ஒடுங்கிப்போவதை வேடிக்கை பார்ப்பதுடன் அதை நியாயப்படுத்துவது தான் பெரிய சோகம்.

ஏன் இவ்வளவும் எழுதவேண்டி வந்ததென்றால் இங்கு கனடாவில் எமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களும் அவற்றின் தாக்கங்களுமே காரணம்: அதற்கு மேலும் உயிர்நிழல் 11வது இதழில் பக். 42இல் இளையவி சின்னவனின் வேலணை ம.ம.வித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கம் - பாரிஸ் பற்றிய புகல்வாழ் குறிப்புகள், இங்கு எங்கள் மத்தியில் உள்ள அமைப்புகள் பற்றிய சில கேள்விகளை எழுப்புகின்றன.

இளையவி சின்னவனின் கருத்துப்படி பாரிஸ் பழைய மாணவர் சங்க விழா மலர் - 2000இல் மறு பிரசுரம் செய்யப்பட்ட (கணையாழியிலிருந்து) விடயம் தன்னை அதிக அக்கறைப்பட வைத்ததாகவும் அதன் மூலம் அந்த அமைப்பின் சமூகப் பிரக்ஞையை அறியக் கூடியதாக இருந்ததாகவும் அங்கேயும் குடுமிப்பிடிச் சண்டையில் குதித்துள்ள

ஏனைய சங்கங்களுக்கு இவர்கள் முன்னோடிகளாக செயல்படுவதாகவும், பெரிதும் பாராட்டியுள்ளார்.

உண்மையில் அது அப்படியாயின் பாராட்டப்பட வேண்டியதே. ஏனெனில் ஈழத்தமிழர்களின் பூர்வாப் பிரிவுகளின் இயல்புகளுக்கு ஏற்பவுமே தன்னை வெளிப்படுத்துவதோடு, வசதியைப் பொறுத்து கந்த புராணக் கலாச்சாரத்திற்கே சிலவேளை சென்று விடுகின்றது. இங்கே கனடாவைப் பொறுத்தவரை டிரைவ் துறா ரெம்பிள்களும் (Drive Thru Temples) மிளகாய், வெங்காய வியாபாரமும் தற்போதைக்குக் கொடிகட்டிப் பறக்கின்றன. இவற்றிலேயே தமது இருப்பைப் பேணிக்கொள்ளும் பத்திரிகை மாபியா ஊடகங்களும் எல்லாச் சீரழிவிற்கும் துணை போவதுடன் தங்களையும் பெருமைப்படுத்திக் கொள்கின்றன.

நான் எங்கேயோ தொடங்கி வேறு எங்கோ போய் விட்டேன் போல் தெரிகிறது. சரி, இனி விடயத்திற்கு வருவோம். சின்னவன் பெருமை பாராட்டிக்கொள்வது போல் என்னால் கனடாவில் இவ்வாறு சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லை. இவ்வளவிற்கும் நானும் கூட வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தின் பழைய மாணவன்தான். இங்கே ஒற்றுமையினத்திற்கு உதாரணம் என்றால் சாட்சாத் நம்மட வேலணை ம.ம.வி. பழைய மாணவர் சங்கங்களைத்தான் எல்லோரும் உதாரணத்திற்கு எடுப்பார்கள். அவ்வளவிற்கு அவர்களுக்கிடையில் பெரிய இழுபறி. அதனால் தற்காலிகமாக சிறிது பணம் ஊர்ப் பாடசாலைக்கு சிவறுவது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் இங்கே மக்கள் மத்தியில் உருவாக்கியுள்ள பிளவும், வன்மமும், குரோதமும் மிக ஆழமாக வேரோடியுள்ளன. முன்னைய நாள் நண்பர்களும், ஏன் உறவினர்கள்கூட இவற்றைத் தனிப்பட்ட குரோதங்களாகக் கையாளும் போது வெறுத்தே போகின்றது.

சிங்களத் தேசியவாதத்தின் ஆரம்பகால சில முன்னேறிய நடவடிக்கைகளில் திருகோணமலைத் துறைமுகம் தேசிய மயமாக்கல், பஸ் கொம்பனி தேசிய மயமாக்கல், பாடசாலை தேசிய மயமாக்கல் இலவசக்கல்வி என்பன முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய ஒரு முன்னேறிய பாய்ச்சலாகும். ஆனால் எமது ஆண்ட பரம்பரையின் சைவவேளாள சித்தாந்தக் கும்பலோ அன்றும் கூட இவ்வாறான சமூகத்தின் முன்னேறிய பாய்ச்சலைத் தடுப்பதிலும் எதிர்ப்பதிலும் முன்னின்றன என்பதைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். மேற்படி நடவடிக்கையில் இலவசக் கல்வியின் தந்தையென அழைக்கப்படும் C.W.W. கன்னங்கராவின அளப்பரிய ஒரு கொடைதான் எமது வேலணை ம.ம.வி.

உண்மையில் அன்று எங்களை மற்றவர்கள், காகம் பீச்சிய தோணியில் பிரயாணம் செய்பவர்கள் என, நகைப்புடன் எமது வறுமையையும் முன்னேறாத நிலையையும் பரிசீலித்த காலகட்டத்தில் எங்கள் வாழ்வும், எங்கள் வளமும் பொங்க வந்த அட்சய பாத்திரம் எமது பாடசாலை என்றால் அது மிகையாகாது. அன்றைய தேக்கத்தை உடைத்துக்கொண்டு

நாங்களும் முன்னேறுவதற்கு அடிகோலிய இரு காரணிகள் பண்ணைப் பாலமும், வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயமும் என்பதை நாம் என்றும் மனங்கொள்ளவேண்டும். தீவுப்பகுதியின் சாதாரண ஏழை விவசாயியினதும், கூலிகளினதும் பிள்ளைகளின் அறிவுக் கண்களைத் திறந்து அவர்களையும் மனிதர்களாக மேம்பட வைத்த பெருமை மேற்படி பாடசாலையையே சாரும். இப் பாடசாலையின் விடுதியில் தீவுப்பகுதியின் குக்கிராமங்களில் இருந்தும் பட்டி தொட்டிகளிலிருந்தும் வந்த ஏழை மாணவர்கள் தங்கிக் கல்வி கற்றனர், புகழ்படைத்தனர். இவ்வாறான சூழலிலிருந்து வந்த நாங்கள் இங்கே, புலம் பெயர்ந்த கனடாவில், அப்பாடசாலைக்கு பல சங்கங்கள் அமைத்து ஆளுக்கு ஆள் நானா, நீயா? சிங்கமா, புலியா? என மோதுவது எமது சிந்தனையின் பின் தங்கிய நிலையை வெளிப்படுத்தவில்லையா? வேலணை ம.ம.வி. என்பது வேலணைக் கிராமத்தில் அமைந்திருந்த போதிலும் உண்மையில் அது தீவுப்பகுதியில் உள்ள மக்களது மாத்திரமல்ல, அதற்கு வெளியிலும் உள்ள மக்களினதும் சொத்து. அங்கே கற்பித்த பல ஆசிரியர்களும் கூட (உதாரணமாக, T.N. பஞ்சாட்சரம் ஆசிரியர்) இன்றும் உரிமை பாராட்டும் ஓர் உன்னதபீடம்.

ஒற்றுமையின் சின்னமாக அமைய வேண்டிய ஓர் அமைப்பு இன்று வேற்றுமை வளர்க்குமிடமாகப் போய்விட்டது எமக்கெல்லாம் துயரம் தரும் ஓர் செய்திதான். உலகத் தமிழருக்கே தலைமை தாங்கும் வழிகாட்டிகள் எனத் தம்பட்டம் அடிக்கும் அமைப்புகள்கூட ஏன் இவ்வாறான விடயங்களில் தலையிட்டு ஒற்றுமை வளர்க்க முற்படாது வேடிக்கை பார்ப்பதன் மர்மம்தான் என்ன? சரி, அவர்களை விடுவோம். நாங்கள் ஐக்கியப்படுவோம்! ஒன்று படுவோம்! செயல்படுவோம்! இவை உங்கள் காதுகளுக்கு எட்டுமா?

☒ ☒ ☒

இளையவி சின்னவன்:

மேற்குறித்த குறிப்புகள் பலரின் கவனத்துக்கும் எட்டவேண்டியவைதாம். ஆயினும் இப்பிரச்சினையை மேம்போக்காகப் பார்க்காமல் யதார்த்த நிலைமைகளில் இருந்து தொலைநோக்கோடு பார்க்க வேண்டிய தேவையிருக்கிறது.

எழுபதுகளில், சிங்கள பெரும் தேசிய அரசு கல்வியில் தரப்படுத்தல் முறைமையை கொண்டு வருவதற்கு முன்பாகவே காலாகாலமாக தமிழ் வேளாள சமூகம் தரப்படுத்தலை நடைமுறைப்படுத்தியே வந்திருக்கிறது. தாழ்த்தப்படுத்தப்பட்ட மக்களைத் திண்ணைக்கு வெளியே வைத்திருந்தது. கிறிஸ்துவ பாடசாலைகள் தவிர்ந்த ஏனைய பாடசாலைகளில், இவர்களுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கிறிஸ்துவ பாடசாலைகளிலும் கூட சைவ வேளாளர்களின் ஆதிக்கம்

கணிசமான அளவு இருந்துதான் இருக்கிறது. உண்மையில், எழுபதுகளில் அரசாங்கம் தரப் படுத்தலைக் கொண்டு வந்தபோது கூட பாதிக்கப் பட்டது யாழ்ப்பாணத்து மேட்டுக்குடியினர்தான் என்பதும் கவனத்திற்குரிய விடயம். இதற்காக இந்த முறைமை சரியென ஆகிவிடாது. மற்றும் இதனது நோக்கமும் வேறு. நிற்க.

ஒரு பாடசாலைக்கு ஒரே ஒரு பழைய மாணவர் சங்கம்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைப்பது தவறு. நாட்டுக்கு நாடு ஒரே ஒரு சங்கம்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைப்பதும் தவறு. அவ்வாறு அமைவது நடைமுறை சார்ந்து சாத்தியமாகிறது. இன்றைய இன்ரநெற் யுகத்தில் இந்த வெளிநாட்டுக் கிளைகள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கி ஒரு சங்கமாகக்கூட கட்டிவிடலாம். இப்படியாக, நாடுகளின் எல்லைகளை வைத்து தமிழ்பேசும் மக்கள் தங்களைப் பிரித்துக் கொள்ளத் தேவையில்லை. அதுவல்ல இங்கு பிரச்சினை. பல நாடுகளிலும் உள்ள மாணவர்களை ஒன்று திரட்டத்தக்க வகையில் அந்தந்த இடங்களில் அமைப்புகள் உருவாக்கின்றன. ஆயினும் வர்க்கரீதியாகவும் சாதிய அடிப்படையிலும் மற்றும் பிரதேச அடிப்படையிலும் மிக மோசமான நாகரீகத்தின் இழிநிலையில் இருக்கும் எமது சமூகப் பின்னணியில் ஒரு அமைப்பின்கீழ் எல்லோரையும் அணிசேர்ப்பது சாத்தியமான ஒன்றல்ல, ஒரு குறித்த இடத்தில் கூட. இந்த அமைப்புகள் பாடசாலையின் நலனில் அக்கறை கொள்வதன் - அந்த அவசியப் பாட்டின் - நிமித்தம் ஏற்படுகிறதே ஒழிய (அது தேவையானதும் கூட) சமூக மேம்பாட்டின் நிமித்தம் ஒடுக்கு முறைகளுக்கெதிரான அரசியல் பிரக்ஞை யோடு எழுவதல்ல. உருவாகிய அமைப்புகள் சமூகப் பிரக்ஞையோடு செயற்படுமாயின் அல்லது அதற்கு முயற்சிக்குமாயின் அது வளர்ச்சிக்கு உகந்தது. ஆயினும் உருவாகும் அமைப்புகளில் வர்க்க அடிப்படையிலோ சாதிய அடிப்படையிலோ சிந்தனை - செயற்பாடு ஆதிக்கம் வகிக்குமாயின் அவ்வமைப்புகள் பிரிந்து செயற்படுவது தவிர்க்க முடியாது. இவை இரண்டாக மட்டுமல்ல பலதரமும் பிரியலாம். இங்கே ஒன்றே ஒன்றுதான் இருக்க வேண்டுமென்று நினைப்பது ஜனநாயகமற்றது, அத்துடன் சாத்தியமும் அற்றது. அதாவது, தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஒரே ஒரு அமைப்பே போதுமானது, வேறு அமைப்புகள் தேவையில்லை என்பது போல, புரட்சியை சாத்தியப் படுத்திய பரீட்சார்த்த சோசலிச நாடுகளில் கூட இந்த ஒரு கட்சி ஆட்சிமுறை, பிற கட்சிகளுக்கும் - கருத்துக்களுக்கும் இடமளிக்காத இந்தமுறை இந்த அரசுகளின் சரிவுக்கு கணிசமான அளவு காரணமாகி இருக்கின்றது. இந்த உதாரணங்களில்

இருந்து நாம் இதனைப் புரிந்து கொள்ளலாம். சாதிய-பால்-வர்க்க ஒடுக்குமுறைக்கெதிராக தமது கருத்தையும் பாடசாலைகளையும் உருவாக்க முனையும் முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சக்திகள் அதற்கு சாத்தியமான தளங்களில் பணியாற்ற வேண்டும்.

மேலும் தேவை கருதி முரண்பாடுகள் நிமித்தம் பழைய தலித் மாணவர் சங்கம்கூட உருவாகலாம்.

மேலும் தேவை கருதி முரண்பாடுகள் நிமித்தம் பழைய தலித் மாணவர் சங்கம்கூட உருவாகலாம். நல்லது. ஆனால் அந்த அமைப்பு பிராமணியம் வேளாளத்துவம், தலித்தியம் உட்பட குறிப்பாக சாதித்துவத்தை அழிக்கவல்லதாக இருக்க வேண்டும்.

நல்லது. ஆனால் அந்த அமைப்பு பிராமணியம் வேளாளத்துவம், தலித்தியம் உட்பட குறிப்பாக சாதித்துவத்தை அழிக்கவல்லதாக இருக்க வேண்டும்.

குறிப்பாக, புகலிடத்தில் அமைப்புச் செயற்பாடு என்பது பெரிதும் அற்ற நிலையே காணப்படுகிறது. அதற்கு இன்றைய யுத்த நெருக்கடி,

யுத்தத்தில் மட்டுமே முனைப்புக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கும் அமைப்புகள், மற்றும் பயங்கரவாதம், வன்முறை போன்ற இன்னோரன்ன காரணங்களுக்கப்பால் போராட்டம்/யுத்தத்தின் நேரடிப் பிடிமானம் மற்றும் போனவர்களின் சமூக அக்கறை என்பது அமைப்பற்று தனிநபர் கருத்து வெளிப்பாடாக செயற்பாடு கொள்கிறது. அதேவேளை இது தனிநபர் செய்தங்களையும் தூய்மைவாதங்களையும் தற்புகழ் மனோபாவங்களையும் உருவாக்கி இருக்கின்றது. மொத்தத்தில் சிலரை இமேஜ் உருவாக்கத்திற்கு உழைப்பவர்களாகக்கூட மாற்றி இருக்கின்றது. இந்த சூழலை நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இதே சமயத்தில் புகலிடத்தில் தொடரும் சாதிய முரண்பாடுகள் நெருக்கடிகள் கொண்டதாக இருப்பினும் அவை உணரப்படுகிற அளவுக்கு உளமார அக்கறை கொண்ட சக்திகள் அரிதாகவே காணப்படுகின்றனர். உண்மையில் இம் முரண்பாடுகள் ஒரு அமைப்பின் தேவையைக் கோரி நிற்பதை நாம் உணரவேண்டும்.

இந் நிலையில் புகலிடத்தில் உள்ள தமிழ்பேசும் சமூகத்தின் சமத்துவம் கருதி சாதி, சமய, வர்க்க, பால் பேதமற்ற சூழ்நிலைகளை உருவாக்க, தெளிவான கருத்துக்களோடு அமைப்பாக்கம் தேவையாக உள்ளது. இந்த அமைப்பும் சகல சாதி, சமய, வர்க்க, பால் வேறுபாடுகளற்று சகல தளங்களிலும் உள்ள சக்திகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த அமைப்பின் முக்கிய முயற்சியாக அமைப்பின் அங்கத்தவர்கள் தங்களைத் தாங்களே சமத்துவத்திற்கு பயிற்றுவதாக இருக்கவேண்டும். இது மிகவும் முக்கியமானதும் சிரமமானதும் கூட. சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் துடைத்தெறிவதென்பதும் அதற்குத் தங்களைப் பயிற்றுவது என்பதுமான ஒரு அமைப்பு சிறு அளவிலேனும் உருவாகி செயற்படுவது பழைய மாணவர் சங்கங்களை மட்டுமல்ல, இங்குள்ள தொடர்பூடகங்கள்

மற்றும் கலைவிழாக்கள், தமிழ்பேசும் மக்களின் பொதுச் செயற்பாடுகள் அனைத்திலும் தனது பார்வையை வைப்பதினூடாக காத்திரமான வளர்ச்சிக்கு சிறு அளவிலேனும் பிரயோசனமாக இருக்கும்.

ஆனால், மேலே குறிப்பிட்ட அமைப்புத் தேவையின் நிமித்தம் நான் சுட்டிக் காட்ட முனைவது, மிகவும் முற்போக்காக, மேட்டுக்குடியின் ஆதிக்கம். (மேட்டுக்குடியின் ஆதிக்கம் என்பது எல்லாப் பிரதேசத்திலும் ஒன்றுதான். யாழ்ப்பாணத்துக்கு வேறை, வன்னிக்கு வேறை, திருகோணமலை மட்டக்களப்புக்கு வேறை என்றில்லை. யாழ்ப்பாண மேலாதிக்கம் என்பது அதனது பொருளாதாரத்தோடும் அதிகாரமையங்களோடு பிணைந்த அதன் தன்மையோடும் சம்பந்தப்பட்டது.) சாதியத்தை பேணிக்கொள்ளல் போன்றவற்றிற்கு எதிராக தெளிவான சில இனம் காட்டல்களையும் கருத்துக்களையும் முன்வைப்பவர்கள்கூட நடைமுறையில் அதைக் கைக்கொள்ளும் சாத்தியம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. குறிப்பாக அண்மையில் சரிநிகரில் வெளியான சக்கரவர்த்தியின் நேர்காணல் ஒன்றில், "தென்புலோலியூர் பூதலிங்கம் என எதற்காக பெயர் வைக்கிறார்கள்? யோசித்துப் பாருங்கள். நான் அதை சாதிக்காரன் அல்ல என, எமக்கு சூட்சுமமாக சொல்லத்தானே" எனக் கூறிக் கொள்ளும் சக்கரவர்த்தியே இதற்கு முதல் வரியில் இப்படிச் சொல்லிவிடுகிறார்: "பெண்பூப்படைந்த சடங்கிற்கு பாளை விரித்து வெள்ளை கட்ட வண்ணார் இல்லையே என கவலைப்பட்ட என் சொந்தக்காரர்கள் இங்குதான் இருக்கிறார்கள்"

இதில் எதற்காக, 'என் சொந்தக்காரர்கள்' என்கிறார். தான் இந்த சாதி இல்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட திட்டமிட்டேதான் இதைச் சொல்கிறார் எனவோ அல்லது இது ஒரு தற்செயலானது எனவோ நாம் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லமுடியாது. ஆனால் இவற்றை முதன்மைப்படுத்தி யாரி கட்டி நீ வேறு நான் வேறுதான் எனத் தூக்கியெறிந்துவிடும் நபர்வாதப் போக்கு சரியானதல்ல. இதற்கு பார்வையோடு பயிற்சியும் வேண்டும். கருத்துக்கள் பற்றிக் கொண்டுவடனையே கலாச்சாரப் பண்பாடு செயல் எல்லாம் முற்றாக மாறிவிடும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. மற்றும், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியில் பிறந்த வுடன் தலித் என்றோ உயர்த்தப்பட்ட சாதியில் பிறந்தவுடன் தலித் எதிரி என்றோ ஆகிவிடும் எனக் கொச்சைத்தனமாகப் பார்ப்பது தவறு. இன்று

நமக்குத் தேவையானது, நான் வேறு - நீ வேறு என்று நபர்களுக்கு நபர் எதிர் வேஷம் கட்டுவதல்ல. நிராகரிக்கப்பட வேண்டிய கருத்துக்களை பிரக்ஞை பூர்வமாக செயற்படுத்த விரும்பும் அனைத்து சக்திகளையும் வர்க்கம், சாதி, சமயம், பிரதேசம் என யாவும் கடந்து அமைப்பாக அணி திரட்ட வேண்டும். இதில் பிரக்ஞை முக்கியம்.

குறிப்பாக, அண்மையில் ஐயர் வைத்து சாந்தி செய்து பட்டு வேட்டி, சால்வை சகிதம் கும்பம் வாங்கி, ஆசீர்வாதம் கொடுத்து, பூப் புனித நீராட்டு விழா நிகழ்த்திய கவிஞர் சுகன், அதற்காக 'பரிசு' அளிக்கப் பட்ட தங்கச் சங்கிலியையும் கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டு பெண்ணியம், தலித்தியம் என்று பேசித் திரிவது சரியானதல்ல. சைவ முறைமைகளையும் வேளாள - பெண் ஓடுக்குமுறைப் பண்பாடுகளையும் நடைமுறையில் தெளிவாக தெரிந்து கடைப்பிடித்துக் கொண்டு அதற்கு எதிரானவராக பால்வாக் காட்டுவது அநாகரிகமானது. முக்கியமாக சமயம் சார்ந்து மட்டுமல்ல, தமிழ்க் கலாச்சாரமென ஊறிக் கிடக்கும் அனைத்து சடங்கு சம்பிரதாயங்களுக்கும் எதிராக உளமாரவும் கருத்துத் தெளிவுடனும் செயற்பட்ட வேண்டும்.

ஆனால் என்ன செய்வது?

எம். ஜி. ஆர்., ரஜனிகாந்த் போன்றவர்கள் திரையில் வசனம் பேசியே தங்கள் இமேஜை வளர்த்துக் கொள்ள இடமளிக்கும் நமது சமூகத்தன்மையானது இவர்களைப் போன்றவர்களுக்கும் நல்லதொரு வாய்ப்பாகிவிடுகிறது.

இது போன்ற இரட்டை வேடங்கள் எந்த அமைப்பையும் சிதைக்கவல்லது. கருத்துக்கள் தன்னளவில் கூட மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை என்றால் பிரக்ஞையில் எங்கேயோ பிரச்சினை இருக்கிறது என்பதை நாங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தீவான் அவர்களின் கடிதத்தில் கனடா வாழ் வேலணை ம. ம. வி. பழைய மாணவர் சங்க உடைவு என்பது எதனால் நிகழ்ந்தது என ஸ்தூலமான காரணங்களை முன்வைக்கவில்லை. அவை தெளிவாகக் கப்படுமாயின் இது விடயத்தில் அக்கறை கொண்டு செயற்படுவோருக்கு பயனுள்ளதாக அமையும்.

மிகுதி இப்பகுதி வாசகரின் தேடல் குறித்து...

○

இன்றைய 'தலித் எழுச்சி'யானது தீண்டாமை எதிர்ப்பாகவோ, சாதி படிநிலை எதிர்ப்பாகவோ மட்டும் அமையாமல் ஓட்டுமொத்த அரசியலை மாற்றியமைக்கும் 'தலித் அரசியலாக' மாறி வருகிறது. இது அனைத்து ஓடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் நம்பிக்கை அளிக்கும் உந்துசக்தியாக உள்ளது.

'தலித் பெண்ணியம்' நூலிலிருந்து

சுதவனாப் பூம்... சுடூபேன்

மெல்லிய தூவானம் மன

துக்கு இதம் தந்தது. தலையை வகிடு எடுத்தாற் போல் கறுப்பு, இரு பக்கமும் விலக, பெருஞ் சர்லை வெளிச்சமானது. இப்போது மெல்லிய காற்று. நான் உணர், கைகளில் goose bumbs.... தடவிக் கொள்கிறேன்.

அந்த ஜோடிப் புறாக்கள் மீண்டும் ஒரு முறை வட்டமடித்து விட்டு இரும்புக் கம்பியில் வந்து அமர்கின்றன. பெண் புறாவிற்குக் குளிருகிறதோ.... ஆணின் இறக்கைக்குள் அது புருந்ததால் என்னுள் கேள்வி. ஆண் புறா ஆதரவாகத் தனது ஜோடியை அணைத்துக் கொண்டது. எனக்குள் ஆர்வம் கூடியது. கண்களை அகற்றாது புறாக்களின் மேல் வைக்கின்றேன். இப்போது அலகு களைப் பிணைத்துக் கொள் கின்றன. நான் சற்றே நிமிர்ந்து இருக்கின்றேன். பெண் புறா கண்களைச் செருகிக் கொண்டது. 'ஓ! இது காதல் முத்தமா?' அடுத்த கேள்வி எனக்குள். புறாக்களின் அலகில் உணர்வு இருக்குமா?

மனிதனின் இதழ்கள் முட்டும் போது எழும் சுகம் அந்தக் கடினமான அலகிற்கு உண்டா?

முத்தம் ஈரம் தருமோ....? ஐயோ அறிய ஆசையாக இருக்கு. யாரிடம் கேட்பது?

செருப்படி விழும். சிரித்துக் கொள்கிறேன்.

புறாக்கள் மீண்டும் பறந்துவிட எனது பார்வையும் திரும்புகிறது. "You are in the right place" தமது கல்லூரியின் சிறப்பை screen saver இல் எழுதி நகர்த்திக் கொண்டு இருந்தார்கள். Libraryக்குப் போனால் புறாக்கள் பற்றிப் புத்தகம் கிடைக்கும். 'ஐயோ விசரி இருக்கிற வேலை காணாதெண்டு புதுசா ஒண்டா...'என்னை நானே கடிந்து கொண்டேன். ஆனால் புறாக்களின் முத்தம் பற்றி அறிய ஆவலாக இருந்தது. என்ன செய்வது. ம்.... Internet. களவு செய்ய எண்ணிவிட்டேன்.

பரவாயில்லை.... இதுதான் கடைசித் தரம். இப்படிப் பல கடைசித் தரம் வந்து போய் விட்டது.

Mouseஐ மெதுவாக எடுத்து Netscapeஇல் click பண்ணுகிறேன். எத்தனை முறை warn பண்ணி விட்டார்கள், study time இல் internet உபயோகிக்கக் கூடாதென்று; இன்று தான் கடைசி. மனதிற்கு ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டு pigeons, type

பண்ணுகிறேன்.

"ஐயோ அக்கா ஒண்டையும் காணலை. என்ற மூண்டு நாள் வேலை.... எல்லாம் அழிஞ்சிட்டுது" மாது தோள் களைச் சுரண்டினாள் அழாத குறையாக.

'ச்சீ! கையை எடும். இப்படித் தோளைச் சுரண்டாதையும்' வேறு யாராக இருந்தாலும் எரிந்து விழுந்திருப்பேன். ஆனால் முடியவில்லை. மாதுவின் முகம் பார்த்துச் சீற என்னால் முடியவில்லை.

"என்ன?" என்றேன் "அக்கா please எனக்குக் help பண்ணுங்கோ. என்ற project அழிஞ்சு போச்சு" விசும்பினாள்.

"என்ன துப்பல் போட்டே அழிச்சனீர்" வாய்வரை வந்ததை அடக்கிக் கொண்டேன்.

என்ற கடி jokes ஒருநாளும் அவளுக்குப் புரிந்ததில்லை. எனக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. இவளுக்கு ஏறிந்தப் பதட்டம். ஆர்வம் நிறையவே இருக்கிறது. ஒரு நிமிடம் வீணடிக்காமல் படிப்பு படிப்பு என்று படிக்கிறாள். ஆனால் எப்போதும் எதிலும் ஒரு பதட்டம். பயம்.

நிச்சயமாக அழிந்திருக்காது. பதட்டம். பொறுமையாக இருந்து தேடும் திடம் அவளிடம் இப்போது இல்லை. பதறுகிறாள். நான் போகவேண்டும். உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறாள்.

என்னை விட முன்று வயது தான் சின்னவள். அக்கா அக்கா என்று என்னைக் கிழவியாக்கும் போது எனக்குக் கோபம் வரும். சொல்லிப் பார்த்தேன். கேட்பதாய் இல்லை. விட்டுவிட்டேன். என்னை எப்போதும் ஒரு அறிவு ஜீவியோல் உபயோகப்படுத்துகின்றாள். எனக்கும் பிடித்திருந்தது.

"சரி வாரும்" போனோம். தேடினேன். அழியவில்லை. இடம் மாற்றப்பட்டிருந்தது. எனக்குச்

சிரிப்பு வந்தது. சிரிக்கவில்லை. பாவம் காயப்படுவாள். தான் ஒன்றுக்கும் லாயக்கில்லாதவள் என்பாள். உங்களைப் போல் கெட்டித்தனம் எனக்கில்லை என்பாள்.

"ஒரு சின்ன break எடுப்பமா?" கேட்டேன்.

படித்து முடித்த களைப்பு போல், மாது தயங்கினாள். "project இண்டைக்குக் குடுக்க வேணும்" என்றாள்.

பிறகு சம்மதித்தாள். "ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிடுவமா?" என்றேன் வழமை போல்.

"ஏன் காசை இப்பிடி வீணாக்கிறீங்கள்?" கடிந்தவள், தான் புட்டும் இறால் பொரியலும் எனக்கும் சேர்த்துக் கொண்டு வந்திருப்பதாகக் கூறினாள். எனக்கு வாயில் நீர் சுரந்தது. "எப்ப செய்தனர்?" நான் வியந்தேன்.

"காலமை. அவருக்கு நல்ல விருப்பம்." அழுத்திச் சொன்னாள், ஏனென்று புரிய வில்லை.

"ஏன், உமக்கு விருப்ப மில்லையே இறால் பொரியல்?" என் நாக்கில் இறால் ருசித்தது.

"என்னிலும் பாக்க அவருக்கு நல்ல விருப்பம்" என்று மென்று விழுங்கினாள்.

இரண்டு டொலரைப் போட்டு இரண்டு coke எடுத்து அவள் முன்னால் ஒன்றைத் தள்ளினேன்.

"அக்கா நீங்கள் ஆகத்தான் காசு சிலவழிக்கிறீங்கள். கடைக்குப் போனால் மூண்டு டொலருக்கு பன்னிரண்டு can வாங்கலாம் தெரியுமே"

"ம்... இனிக் காவிக்கொண்டு வாருமன்" என்றேன் திமிராக.

"உங்களிட்டக் காசு கூற்றுது அதுதான் இப்பிடிச் சிலவழிக்கிறீங்கள்." கோபித்துக் கொண்டாள். முகம் சிறிது சிவந்தது. அழகாக இருந்தாள்.

"ராத்திரிப் பிரவீண் சரியா இருமினவன். இப்ப எப்பிடி இருக்கோ தெரியேலை" மாது வின் முகம் சுருங்கிப் போனது. சிறிது நேரம் மௌனமாக வேறு

உல கிற்கு அவள் போய் விட்டது போல் எனக்குப் பட்டது. பொறுத்திருந்தேன். என் முகம் பார்த்தாள். மெல்லிய ஒரு புன்னகை செய்தாள்.

"அப்ப அக்கா இந்தக் course முடிய உங்களுக்கு வேலையில் promotion கிடைக்குமே" ஆவலாகக் கேட்டாள்.

"ம்..." என்றேன், என் படிப்புப் பற்றிக் கதைக்கும் சுவாரசியம் இன்றி.

"உங்கட படிப்புச் சரியான கஷ்டமேக்கா?"

அவளை உற்றுப் பார்த்தேன். "ஏன் நீரும் படிக்கப் போறீரே?" கேட்டவுடன் சிரித்தாள்.

"உங்களை மாதிரி நான் கெட்டிக்காரி இல்லையக்கா. அது சரியான கஷ்டம் எனக்குத் தெரியும்".

நான் சிரித்தேன். "மாது! நீர் கனடாவுக்கு வந்து எவ்வளவு காலம்?"

மாதுவைத் தெரியும் இரண்டு மூன்று மாதத்திற்கு முன்பு இந்தக் college இறகு வந்து சேர்ந்த போது தமிழ் என்பதால் ஒட்டிக் கொண்டோம். ஆனால் அவள் தனிப்பட்ட விபரம் அதிகம் தெரியாது. திருமணமானவள். பிரவீண் என்று ஒரு மகன். நான் கேட்கவில்லை. அவள் புலம்பும் போது காதில் விழுந்தவை. என்னைப்பற்றி அவள் கேட்க வில்லை. அதனால் நானும் சொல்லவில்லை. ஒருவேளை தெரிந்தால், விலகிக் கொள்ளலாம். தான் ஒரு நல்ல தமிழ்ச்சி என்று நிரூபிக்க.

இல்லாவிட்டால் பரிதாபமாகப் பார்க்கலாம், இது தான் நிறைவான வாழ்க்கை என்று தனக்குத் தெரிந்தது போல. ஆனால் எனக்கு ஏனோ மாது இந்த இரண்டு வகையும் இல்லை என்றே பட்டது.

என்னிடம் எத்தனை பவுண் நகை இருக்கென்று இந்த இரண்டு மாதங்களில் அவள் கேட்டது இல்லை.

வீட்டில் இருக்கும் தளபாடம் பற்றி அவள் அக்கறைப்பட வில்லை. என் கார் ஓட்டம் கண்டு

வியந்தாள். நான் படிக்காமல் நேரம் வீணாக்க, உரிமையோடு கடிந்தாள். எனக்கு மாதுவை நிறையவே பிடித்திருந்தது.

"எட்டு வருஷம் ஆகுது அக்கா" நான் முகம் சுளித்தேன். அவள் சிரித்தாள்.

"அப்ப, இவ்வளவு நாளும் என்ன செய்தனர்?"

என் கேள்வியால் தாக்குப் பட்டவள் போல் தடுமாறிவிட்டு, "பிள்ளை வளரட்டும் எண்டு வீட்டிலை தான் இருந்தனாள். இவருக்குப் பிரவீணை day care இல விடுறது விருப்பமில்லை" என் கண்களின் ஊடுருவல் தாங்காது முகம் தாழ்த்தினாள். என் அடிவயிறு கலங்கியது. 'பெண்ணே! அப்போ உன் குழந்தையை day care இல் விட்டு வேலைக்குப் போக உனக்குச் சம்மதம் தானே'. எனக்குள் படபடப்பு.

இவள் நானா? இவள் என் பிம்பமா? பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு நான் சொன்ன அதே பதில்.

வேலைக்குப் போய் வரும் பல பெண்களைப் பார்த்து எழும் ஏக்கம். ஆணை எதிர்க்கும் துணி வின்மை. முடிவில் என் கோழைத் தனம் வெளியில் காட்ட விரும்பாது. எவருக்கும் இல்லாத குழந்தைப் பாசம் எனக்கு மட்டும் என்பது போலொரு நடிப்பு.

'மாது நீயும் நடிக்கிறாயா? கேட்டுப் பார்ப்போமா? வேண்டாம் நாகரீகமில்லை.'

என் மனம் நொந்தது. இங்கே எத்தனை நான்கள் இருக்கிறார்கள்.

"கடவுளே!" சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தேன். எப்போதிலிருந்து இந்தக் கடவுள்.

மாது என்னை வினோதமாகப் பார்த்தாள்.

"போகலாமா?" என்றாள். "நீர் போம். நான் பிறகு வாறன்."

மாது மறைந்தாள். நான் கேள்விக்குறியானேன். இன்னும் மூன்று நாட்களில் எனக்கு Exam. Project உம் முடித்தபாடில்லை. ஆனால் நான் கவலைப்பட

வில்லை. எனக்கு என்னைத் தெரியும். கடைசி இரண்டு நாட்களும் கண் விழித்துப் படித்து, தலையிடியுடன் மருந்து போட்டுப் பரீட்சை எழுதி A+ வாங்கும் ரகம் நான்.

ஏன் ஒரு ஒழுங்கில்லாமல் இருக்கிறேன். எது ஒழுங்கு? ஏன் என்னை நானே ஒழுங்கில்லை என்கிறேன்.

கை நிறையக் காசு. இருக்க ஒரு வீடு. ஓட்டுவதற்கு ஒரு கார். படு சட்டியான இரண்டு குழந்தைகள். வேறு என்ன வேணும். தலை முழுக்கி, சமங்கலி விரதம் பிடித்து, மூன்று வேளையும் வீட்டுச் சமையல் சாப்பிட்டு, சனிக்கிழமை ஜோடியாக கத் தயிழ்ப்படம் போய்ப் பார்த்து இதுதான் சந்தோஷமா? அப்படி ஒரு காலம் நான் இருந்தது நினைவிற்கு வரசிரிப்பு வந்தது. நான் அப்போது சந்தோஷமாகவா இருந்தேன். இல்லை. இதுதான் வாழ்க்கையோ என்ற பயத்தில் நடித்தேன். ஐயோ எனக்கு இதெல்லாம் தாங்காது என்றபோது விலகிக் கொண்டேன். இப்போது சந்தோஷமாக இருக்கிறேன்.

‘ஏய் ஏய் உனக்குக் கவலையில்லை, உன் மனதுக்குள் ஏக்கமில்லை. இப்போதும் நீ நடிக்கிறாய்’

நான் தடுமாறிப் போனேன். நான் சந்தோஷமாக இல்லையா? சுதந்திரப் புறவையாய் சுத்தித் திரிகிறேன். விதம் விதமாய் உடுத்துகிறேன். விரும்பினால் மட்டும் சமைப்பது, இல்லாவிட்டால் வெளியில். ஏனென்று மிரட்ட ஒருத்தரும் இல்லை. (இல்லாவிட்டால் கேட்பதற்கு நாதியற்றுப் போய் விட்டேனா?) நான் சந்தோஷமாகத்தானே இருக்கிறேன்.

இருக்கிறேனா?

கேள்விக் குறியைப் பெரிதாக்கி உள்ளே செலுத்துகிறேன். சிறிது தெளிவு வரத்தடுமாற்றத்துடன் கூடிய நெஞ்சுப் பிசைவு.

அன்று அந்த ஜோடியை எதற்காகக் கண்வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவர்களை எதற்காக அப்படி ஆராய வேண்டும்.

அவள் : சுருக்கு வைத்த கறுப்புப் பாவாடை. கால்களில் வெள்ளை socks. கறுப்பு shoe (சின்னதாக ஒரு குதி அதற்கு) பாவாடை, socks இற்கு இடையே கறுப்பாக வழிக்கப்படாத பொருக்கு விழுந்த கால்கள். சிவப்பு நிறத்தில் பெரிய பட்டன் வைத்த blouse. கவனிக்கப்படாத தலைமயிர் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. நெத்தியில் குங்குமம். கழுத்தில் தாலிக்கொடி.

கைகளில் இரு சோடிக் காப்பு. அவன் : வெட்டப் படாத தலைமுடி ஒரு பக்கம் சரிந்து படுத்ததால் சாய்ந்த கோபுரம் போல் காட்சி தந்தது. சிறிது மினுங்கல் கூடிய கறுப்பு நிறப் pants. வெள்ளை நிறத்தில் கோடு போட்ட shirt . நெற்றியில் விபூதி. கழுத்தில் தடித்த சங்கிலி, வெள்ளை sports shoe.

இவர்களை எங்கோ ஒரு கிராமத்திலிருந்து நேராக கனடாவிற்கு கொண்டு வந்து இறக்கியிருப்பது போலப்பட்டது எனக்கு.

ஏய் ஏய்.... இது உன் நக்கல் குணம் தானே. மற்றவர்களின் தோற்றம் பார்த்து நக்கலடித்து என்ன சுகம் கண்டாய். எங்கே... எங்கே.... அந்த ஜோடியின் முகத்தில் தெரியும் பூரிப்பை உன் முகத்தில் காட்டு பார்க்கலாம். உன்னால் முடியாது. அவர்கள் சந்தோஷமான ஜோடி. அவர்கள் சந்தோஷம் உனக்கு எரிச் சலைத் தருகிறது. உனக்குப் பொறாமை. அதுதான் அவர்களில் குறை கண்டு பிடித்து வக்கிரமாகத் திருப்திப்பட்டுக் கொள்கிறாய். அவள் சமங்கலி விரதம் பிடித்து, தாலியைக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டால் உனக்கென்ன. அவளிற்கு உலகம் தெரியாது இருக்கலாம். அவள் உலகம் குறுகியது. அதற்குள் அவள் சந்தோஷம்.

உன்னைப் போல படிக்க வில்லை. வீடு, கார் என்ற வசதியில்லை. ஆனால் உன்னிடம் இல்லாத ஒன்று. சந்தோஷம்

அவர்களிடம் நிறையவே இருக்கிறது. வெளியாடைக்கே பொருத்தமாகக் கவனமாக உள்ளாடை தேர்ந்தெடுக்கும் நீ, உன் துணையைத் தேடுவதில் தவறிவிட்டாய் என்ற அங்கலாய்ப்பு. அதுதான் மற்றவர்களில் நீ தேடும் குறைகள். பரவாயில்லை. ஒன்றாக இருந்து அழுந்திச் சாகாமல், நீ படித்திருப்பதால் அவனைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுக் குழந்தைகளுடன் வசதியாக இருக்கிறாய். ‘பெண்கள் சிந்திக்கக் கூடாது’ கதை நேரம் பாலுமகேந்திராவின் வரிகள் நினைவிற்கு வந்தன.

நான் சிந்திக்கிறேன். நிறையவே சிந்திக்கிறேன். எப்போதும் ஏனென்ற கேள்வி எனக்குள். சிந்தித்துச் சிந்தித்துக் கேள்வி எழுப்பிப் பதில் கிடைக்காதபோது கோபம் வருகிறது. அவநம்பிக்கை வருகிறது.

“உம்மோட கதைக்கேலாது. உமக்கு விசர்” பலர் சலிப்படைந்து விலகிக் கொண்டு விட்டார்கள், ஏனென்றபோது ‘உமக்கு விசர். அடங்காப் பிடாரி. நீயும் ஒரு பெண்ணா?’ பாணியில் வசனங்கள்.

முகத்தில் அறை விழுந்தது. அறை விழு, அறை விழு ஏன் என்ற கேள்வி கூடிக்கொண்டு போனதே தவிரக் குறையவில்லை. பெண் சிந்திக்கக் கூடாது என்பதின் கருத்து மட்டும் புரிந்தது. ஐயோ நான் ஏன் சிந்திக்கும் பெண்ணாகிப் போனேன். விரதம் பிடித்து, வகை வகையாய் சமைத்து, சீலை நகை வாங்கி, அவருடன் படத்துக்குப் போய்.... எவ்வளவு சுகம்.... எவ்வளவு சந்தோஷம்.

பெண் சிந்தித்தால் கஷ்டப்படுவாள். நான் கஷ்டப்படுகிறேன். உடலால் இல்லாவிட்டாலும் மனதால் நிறையவே கஷ்டப்படுகிறேன். நான் சந்தோஷமாக இல்லை.... நான் சந்தோஷமாக இல்லை. சந்தோஷம் என்று நீ கூறியது எல்லாம் உனக்கும் இருந்தது

தானே. அப்ப எதற்காக எல்லா வற்றையும் தூக்கி எறிந்தாய்.

குழப்பம்.... புரியவில்லை.... எது சந்தோஷம். எனக்கு எது இப்போது இல்லை. எதற்காக இந்த ஏக்கம். செக்ஸ். புரிந்தது....

தனியாக வந்து மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டது. ஐயோ பாவம் என்று இரங்கிவிடாதீர்கள்.

பல்லிளிக்கும் பரதேசிகளை எனக்குப் பிடிப்பதில்லை. இல்லை, இல்லை.... இனிமேல் ஆண் வர்க்கம்மீதே எனது பார்வை விழுமா என்ற சந்தேகம் எனக்குள். அந்த அளவுக்குப்பட்டு விட்டேன். ஆணின் நெருக்கம் உடல் சிலிர்த்து வைப்பதற்குப் பதில் அருவருக்கத் தொடங்கி விட்டது..

"உன்ர மனுஷன் அப்பிடி எண்டதுக்காக" advice வேண்டாம் please விட்டு விடுங்கள். உண்மையிலேயே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இரண்டாம் முறை முயன்று பார்க்க பயப்படுகிறேனோ.... முயன்று பார்ப்பதா? ச்சீ.... வேண்டவே வேண்டாம்.

மாதுவைக் காணவில்லை. வரவில்லைப் போலும். Phone number உம் என்னிடம் இல்லை. விட்டுவிட்டேன். வரும்போது வரட்டும். ஆனால் மனம் ஏனோ தவித்தது. அவளின் சிரித்த முகம் அடிக்கடி வந்து போனது. மனதை ஒரு நிலைப்படுத்திப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

படிப்பது பிடிக்காது. ஆனால் படிக்கத் தொடங்கக் கவனம் முழுவதும் ஒன்றாகி ஆர்வம் வந்தது. மூன்று நாட்கள் ஆகி விட்டது. நல்ல பிள்ளையாகிப் படிப்பதில் கவனம் செலுத்தினேன். கொஞ்சம் திட்டமும போட்டேன். எத்தனை நாளைக்கு. அதையும் பார்ப்போமே.

நான்காம் நாள் மாது வந்தாள். முகம் வாடியிருந்தது. தனக்குக் காய்ச்சல் என்றாள்.

Phone number வாங்கி வைக்காததிற்கு வருந்தினாள். மாற்றிக் கொண்டோம்.

சாப்பிடும்போது மெதுவாக மென்றாள். கவனித்தேன். கை கழுவும் போது சட்டைக் கையை

உயர்த்த பெரிய தழும்பு தெரிந்தது. அவசரமாக மறைத்தாள். கவனித்தேன். காதுயிலும் பெரிய தழும்பு தெரிந்தது. மாதுவின் முகம் பார்த்தேன். தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

இவள், இன்னுமொரு நான். பத்து வருடங்கள் முன்பிருந்த நான். தெளிவாகியது. இவளுக்கு இன்னும் பத்து வருடங்கள் இருக்கிறது இப்போதைய நானாக. வேண்டாம் பாவம் இரக்கம் வந்தது.

பத்து வருடங்கள் மிகமிகக் கூடிவிட்டது. குறைந்தது ஒரு வருடத்திலாவது இவளை நானாக்க வேண்டும். முடியுமா?

நாலு மணிக்கு எழும்பி அவருக்குப் புட்டும் இறால் பொரியலும் பிடிக்கும் என்று செய்து கொடுப்பவள் ஒரு வருடத்தில் நானாகுவாளா? கேட்டு விடுவோமா? நாகரீகம் தடுத்தது.

இரண்டு மாதச் சினகிதம் ஒன்றும் நெருங்கிய நண்பி இல்லை. பேசாமல் விட்டு விடுவோமா?

ராட்சசி, என்னை நானே திட்டிக் கொண்டேன். துரோகி கண்ணுக்கு முன்னே பாவம் நடக்கிறது, கண்டும் காணாமல்.... எனக்குத் தெரியாதா பத்து வருடத்திற்கு முன்பிருந்த என்னை....

அது washroom இல தடக்கி விழுந்து விட்டேன். அதால கை, காது, தாடை எல்லா இடமும் அடி. பொருந்தாத பொய் வரும். மாது பொய் கூறுவது எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. நான் ராட்சசி யில்லை. நண்பியாக ஏற்றுக் கொண்டால் அவளே சொல்லட்டும்.

படிப்புத் தொடர்ந்தது. உடலில் அங்கும் இங்கும் காயங்களுடன் மெளனமாகப் படிப்பைத் தொடர்ந்தாள் மாது. நானும் புறா ஆராய்ச்சி முடிந்து, பக்கத்திலிருந்து என்னைப் பார்த்து sight அடிக்கும் பாகிஸ்தானிய இளைஞனுடன் கொஞ்சம் தனகிப் பார்த்தேன். மாது கவனித்தால் கோபிப்பாள்.

"அக்கா ஆனாலும் நீங்கள்

ஆகத்தான் மோசம்" என்பாள். தவறாக எண்ண அவளுக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு மாதுவை பிடித்து விட்டது.

ஒரு நாள் இரவு படிக்கலாம் என்று நினைத்தபோது தொலை பேசி அழைத்தது. மறுமுனையில் மாது விக்கி விக்கி அழுதாள். Display இல் பார்த்தேன். Pay phone என்று தெரிந்தது.

நிற்கும் இடத்தை மட்டும் கேட்டுவிட்டுப் போய் அவளையும், ஒட்டிக்கொண்டு நின்ற மகனையும் வீட்டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன். கண்கள் வீங்கியிருந்தது. வாய் உடைந்து சிவந்திருந்தது. குழந்தை மிரண்டு போயிருந்தது. எனக்குள் பல flash back. பிரவீணை சாப்பிட வைத்து என் மகனுடன் படுக்க வைத்தேன். மாதுவின் முகத்திற்கு ice வைத்தபடியே கேட்டேன் policeஐ அழைக்கவா என்று. வேண்டாம் என்றாள். நான் மெளனமானேன்.

மாது என் கை பற்றினாள். "அக்கா என்னால இனிமேலும் அவரோட இருக்கேலாது. என்னை உங்களோட கொஞ்ச நாளைக்கு இருக்க விடுங்கோ. எப்படியும் கெதியா ஒரு வேலை எடுத்துப் போட்டு, ஒரு இடம் பார்த்துக் கொண்டு போயிடுவன்."

மாதுவிற்கு பத்து வருடங்கள் தேவைப்படவில்லை. பெருமையாக இருந்தது. என் கோழைத் தனம் புரிந்தது.

சம்மா கிடந்த ஒரு அறை மாதுவிற்கானது. இருந்தும், ஒவ்வொரு நாளும் மனம் மாறிப் போய்விடுவாள். நினைத்துக் கொண்டேன்.

மாது அசையவில்லை. ஒரு நாள் அவன் வீட்டில் இல்லாத நேரம் பார்த்து பொருட்கள் எடுத்து வந்தோம். அறிந்தபோது வீடுவரை வந்து கெட்ட வார்த்தையில் பேசிவிட்டுப் போனான்.

"படிப்பை முடி. பிறகு வேலை தேடலாம்." என் கட்டளைக்குப் பணிந்தாள்.

வீட்டு வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு செய்தாள்.

என் பிள்ளைகள் அவளை வினோதமாகப் பார்த்தன.

அம்மா படு கள்ளி, புரிந்து கொண்டிருக்கும். புட்டும் இறால் பொரியலும் அடிக்கடி கிடைத்தது. அடிபட்டுச் சாப்பிட்டார்கள். எனக்குள் சிறிது குற்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

எல்லோரும் ஒன்றாகக் குதூகலமாகச் சந்தோஷித்திருந்தோம். இழந்து விட்ட எதுவோ ஒன்று கிடைத்து விட்ட சந்தோஷம் எனக்குள். ஆழமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்க நான் விரும்பவில்லை. புரிந்து விடுமோ என்று பயப்பட்டேனோ. மழையில் நனைந்து காய்ச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டபோது உரிமையுடன் கடிந்து கொண்டாள் மாது. நெற்றிக்குத் தைலம் தடவி,

குடிப்பதற்கு கைச்சலாக

எதுவோ காய்ச்சித் தந்தாள்.

பக்கத்திலிருந்து மாய்ந்து மாய்ந்து கவனித்தது என்னை என்னவோ செய்தது.

படிப்பு முடியப் பதவி உயர்வோடு மீண்டும் வேலை தொடர்ந்தேன். மாதுவும் ஒரு வேலை தேடிக் கொண்டாள். ஒரு குடும்பம் உருவானது. எனக்குள் சின்னச் சின்ன மாற்றங்கள். விடை தெரியாத தடுமாறினேன். மாது வேலையால் வரப் பிந்தினால் தவித்தேன். நான் தடக்கி விழ, அவள் பதறிப் போவது தெரிந்தது.

இருவரும் முகம் பார்த்துக் கதைப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டோம்.

தற்செயலாக மோதிக் கொண்டால் முகம் சிவக்க sorry

சொன்னோம். மாதுவின் காது மடலின் சிவப்புக் கண்டு நான் கிறங்கிப் போனேன். அதிகம் பேச்சின்றி பல நாட்கள் கடந்தன.. "Pokemon" Movie பார்க்க வேண்டும், பிள்ளைகள் அடம்பிடித்தார்கள். அழைத்துச் சென்றோம். அருகருகில் இருந்து படம் பார்க்க உணர்வுகளின் உத்வேகம் கூடிற்று.

நான் அவள் முகம் பார்க்க, என் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள். எனக்குள் தெளிவு பிறந்தது. இனிமேல் பதிலின்றித் தடுமாறப் போவதில்லை. நான் என் கைகளை அவள் கையுடன் பிணைத்துக் கொண்டேன். "சாரு..." முதல் முதலாய் என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தாள் மாது.

○

காவலூர் ஜெகநாதன் நினைவு

வருடந்தோறும் பரிசு

காவலூர் ஜெகநாதன்: காவலூரின் கரம்பொன் என்ற கிராமத்தில் 1955ம் ஆண்டு பிறந்த ஜெகநாதன் தமது 20வது வயதில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தார். இவர் முந்நாறுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளையும், பல நாவல்கள் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

இவர் ஈழத்தில் நடைபெற்ற பல சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசுகளைப் பெற்றவர். கமத்தொழில் திணைக்களத்தில் உதவி ஆராய்ச்சி உத்தியோகத்தராக பணியாற்றி வந்த இவர், 1983 இனக்கலவரத்தைத் தொடர்ந்து தமிழகத்திற்குப் புலம் பெயர்ந்தார். அங்கு இனத் தெரியாத ஆயுதக்குழு ஒன்றினால் 1985ம் ஆண்டு மே மாதம் 31ம் திகதி படுகொலை செய்யப்பட்டார்.

இந்த அறக் கட்டளையில் இருந்து - காவலூர் ஜெகநாதன் நினைவாக சிறுந்த சிறுகதைக்கும் சில்லையூர் செல்வராசன் நினைவாக சிறுந்த கவிதைக்கும் வருடந்தோறும் தனித்தனியே \$10ஆயிரம் இலங்கை ரூபாய்கள் பரிசளிக்கப்படும். பரிசுக்குரிய படைப்புகள் மூன்று இலக்கிய அறிஞர்களினால் பரிசீலிக்கப்பட்டுத் தெரிவு செய்யப்படும். ஈழத்து சிறுகதையாசிரியர்கள், கவிஞர்களின் படைப்புகள் (அவர்கள் எந்த நாட்டிற்கும் புலம்பெயர்ந்திருந்தாலும்) யட்டுமே பரிசீலனைக்கு எடுக்கப்படும். படைப்புகள் சஞ்சிகைகளிலோ பத்திரிகைகளிலோ குறித்த ஆண்டிற்குள் பிரசுரமானவையாக இருக்கவேண்டும்.

1999ம் ஆண்டிற்கான படைப்புகள் பரிசீலனைக்காக இருப்பதால், ஆக்கதாரர்கள் தமது படைப்புகள் வெளிவந்த பத்திரிகை/ சஞ்சிகை பெயரையும் காலத்தையும் குறிப்பிட்டு அறக்கட்டளைக்கு அனுப்பி உதவலாம். மற்றும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் இதில் ஆர்வம் காட்டி உதவுவது அறக்கட்டளையின் நோக்கத்தைச் செவ்வனே புர்த்தி செய்ய உதவும்.

KAVALOOR JEGANATHAN
MEMORIAL FOUNDATION
51 RUE DE LA PARABOLE,
95800 CERGI, FRANCE.
TEL: (00 33) 01 30 32 57 25

ஆன் பிராங்க்

20ம் நூற்றாண்டு மானுடம்:
இனவாதையின் ஒரு மனத்துளி

4

தமிழில்: குயிலி

09. 07. 1942
வியாழக்கிழமை

அன்புடன் கிட்டிக்கு,

அப்ப, அம்மாவும் அப்பாவும் நானும் கொட்டும் மழையில் நடந்தோம். எப்படியோ சமாளித்து சகல விதமான சாமான்களையும் பைகளில் அள்ளி அடைத்தோம். பைகள் நிரம்பி வழிந்தன. ஆளுக் கொரு பாடசாலைப் பையையும், கடையில் சாமான்கள் வாங்கும் பிளாஸ்டிக் பையையும் எடுத்துக் கொண்டோம்.

போகும் வழியில், வேலைக்கு அவசரமாகச் சென்று கொண்டிருப்பவர்களின் அனுதாபமான பார்வைகளைச் சந்திக்க வேண்டி இருந்தது. தங்களுடைய வண்டியில் எங்களை ஏற்றிச் சென்று, எங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாததையிட்டு அவர்களிற்குண்டான கவலை அவர்களின் முகத்தில் தெரிந்தது. நாங்கள் அணிந்திருந்த அந்தப் பகட்டான மஞ்சள் நட்சத்திரம் அதனளவில் பேசியது.

வீதிக்கு வந்த பின்புதான் அம்மாவும் அப்பாவும் அவர்களுடைய திட்டத்தைப் பற்றித் துண்டு துண்டாகச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். யூலை 16ம் திகதியன்று தாங்களாகவே மறைவிடத்திற்குப் போவதென்று ஆயத்தப்படுத்திய மாதிரி இல்லாமல் பத்து நாட்கள் முன்னதாக செல்ல வேண்டி இருந்தது. இதற்குக் காரணம் எங்களைத் தேடி வந்த அழைப்புத்தான். ஆனால், ஏற்கனவே திட்டமிட்ட மாதிரி, மாதக் கணக்கிற்குத் தேவையான முக்கியமான பொருட்கள் யாவும் முன்னதாகவே மறைவிடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டன. ஆனால், சில நாட்கள் முன்பாகப் புறப்பட்டதால் எங்களுடைய இருப்பிடமானது சரியாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்க மாட்டாது. நாங்கள் அதற்குள் எங்களால் முடிந்ததைச் செய்யவேண்டும். அப்பாவினுடைய அலுவலகம் இருக்கும் அதே

கட்டிடத்தில்தான் எங்களுடைய மறைவிடமும் இருக்கப் போகிறது. வெளியாட்களுக்கு இதைக் கண்டு கொள்வது கஷ்டமாக இருக்கும். ஆனால் நான் அதைப்பற்றி உனக்குப் பிறகு விளங்கப் படுத்துவேன். அப்பாவுக்காக வேலை செய்பவர்கள் கனபேர் இல்லை: திரு. கிராளர், திரு. கூப்பு விஸ், மியப் மற்றும் 23 வயது நிரம்பிய தட்டச்சாளர் எலி வோசன் ஆகியோர். இவர்கள் எல்லோருக்கும் நாங்கள் வருவது பற்றித் தெரியும். எலியினுடைய அப்பா வோசன் அவர்கள், அவருடன் பண்டக சாலையில் வேலை செய்யும் இரண்டு பையன்களிற்கும் இது பற்றிச் சொல்லவில்லை.

அந்தக் கட்டிடத்தை நான் உனக்கு விபரிக் கிறேன். கட்டிடத்தின் கீழ்த்தளத்தில் ஒரு பண்டக சாலை உண்டு. அது பொருட்கள் சேமிப்புக்குப் பாவிக்கப்படுகின்றது. பண்டகசாலைக் கதவுக்குப் பக்கத்தில், வீட்டிற்குள் செல்வதற்கான முன் கதவு உண்டு. முன் கதவின் உட்புறத்தில் இரண்டாவது வழி ஒன்று உண்டு. அதிலிருந்து ஒரு படிக்கட்டு செல்கிறது. அப் படிக்கட்டின் உச்சியில் இன்னொரு கதவு உள்ளது. அதன் குறுக்கே தடித்த கறுப்பு எழுத்துகளில் அலுவலகம் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மிகப் பெரிய, அதிக ஒளியூட்டப்பட்ட, மிக நிறைவாக இருக்கும் பிரதான அலுவலகம் அதுதான். பகலில் எலி, மியப், கூப்புவிஸ் எல்லோரும் அங்கு வேலை செய்வார்கள். அதனை ஒட்டி ஒரு சிறிய இருண்ட அறைக்குள் பெறுமதியான பொருட்கள் வைக்கும் இரும்புப் பெட்டி, உடுப்பு அலுமாரி, இன்னும் ஒரு பெரிய அலுமாரி எல்லாம் இருந்தன. அதனைத் தாண்டினால் இன்னுமொரு ஓரளவு இருட்டான அலுவலக அறை ஒன்று சிறியதாக இருந்தது. கிராளரும் வான்டானும்தான் வழமையாக அதில் இருப்பார்கள். இப்போது கிராளர் மட்டும்தான். கிராளரின் அலுவலகத்திற்கு நடைபாதையில் இருந்தும் ஒரு வழியுண்டு. ஆனால் அலுவலக அறையின் கண்ணாடிக் கதவை அந்த

அறையின் உட்புறத்தில் இருந்துதான் திறக்கலாம். வெளியில் இருந்து அவ்வளவு சுலபமாகத் திறக்க முடியாது.

கிராளரின் அலுவலக அறையில் இருந்து ஒரு நீண்ட பாதை நிலக்கரிச் சேமிப்புக் கிடங்கைக் கடந்து செல்கின்றது. அதிலிருந்து நான்கு படிகள் ஏறினால் அது கட்டிடம் முழுவதற்கான காட்சி அறை ஒன்றுக்கு இட்டுச் செல்லும். அது பிரத்தியேக அலுவலக அறை. அந்த அறையில் கருநிற முடைய கம்பீரமான தளபாடங்கள்

இந்த வீட்டில் இருக்கும்போது எப்போதுமே என்னுடைய வீட்டில் இருப்பதாக உணருவேன் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

இருக்கின்றன. நிலத்திற்குக் கம்பளம் விரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அதற்குள் இருக்கும் வானொலிப்பெட்டி, மற்றும் நேரிய விளக்கு எல்லாம் முதல் தரம். அடுத்த கதவைத் திறந்தால் ஒரு சிறிய குசினி. அதற்குள் சுடுநீர் வடிகுழாயும் ஒரு காஸ் அடுப்பும் இருக்கிறது. அதற்கு அடுத்து ஒரு கழிப்பறை உண்டு. இவ்வளவும் முதல்மாடி.

கீழ்மாடி நடைபாதையில் இருந்து அடுத்த மாடிக்குச் செல்ல ஒரு மரப் படிக் கட்டு உண்டு. ஒவ்வொரு படிக் கட்டுகளின் முடிவிலும் ஒரு கதவு உண்டு. இடது பக்கத்துக் கதவைத் திறந்தால் அது வீட்டின் முன்னால் உள்ள சேமிப்பு அறைக்கும் மாடியிலுள்ள சந்து அறைக்கும் போகும். உண்மையிலேயே மிகவும் செங்குத்தான டச்சப் படிக் கட்டுகளில் ஒன்று, பக்கவாட்டில் இருந்து வீதிப் பக்கம் நோக்கித் திறக்கும் கதவுவரை செல்கின்றது.

வலது புறத்துக் கதவு எங்களுடைய இரகசிய மறைவிடத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றது. அந்த சாம்பல்நிறக் கதவுக்குப் பின்னால் இவ்வளவு அறைகள் கொண்ட இடம் ஒன்று மறைந்திருக்கும் என்று எவராலும் எப்போதும் ஊகிக்க முடியாது. கதவுக்கு முன்னால் சிறிய படியொன்றுள்ளது. அதைக் கடந்தால் நீங்கள் வீட்டிற்கு உள்ளே இருப்பீர்கள்.

நுழைவாயிலுக்கு நேரெதிராக ஒரு செங்குத்தான ஆழமான படிக் கட்டு உள்ளது. இடது பகுதியில் உள்ள சிறிய பாதை ஒரு அறைக்குள் கொண்டு வந்துவிடும். இந்த அறைதான் பி(ரி)ராங் குடும்பத்தினருடைய படுக்கை அறையும் - இருக்கை அறையும் ஆகும். இதை அடுத்து ஒரு சிறிய அறை உண்டு. இது பி(ரி)ராங் குடும்பத்தின் இரண்டு இளம் பெண்களுடைய படிப்பு அறையும் படுக்கை அறையும் ஆகும். வலது பக்கத்தில் யன்னல்களில்லாத ஒரு அறை. அதற்குள் முகம் கழுவுவதற்கான ஒரு சிறிய தொட்டியும், நீரோட்டத்தினால் கழுவுப்படும் ஒரு கழிப்பானும் இருந்தது. அதிலிருந்து எங்களுடைய (என்னுடையதும் மார்கொட்டினதும்) அறைக்கும் ஒரு கதவு

இருந்தது. படிக் கட்டின் அடுத்த கட்டுக்குச் சென்று வரும் கதவைத் திறந்தால், இவ்வளவு பெரிய வெளிச்சத்துடன் கூடிய அறையொன்று காள்வா யோடமைந்த இந்தப் பழைய வீட்டில் இருப்பதைக் கண்டு நீங்கள் மிகச் சுலபமாக ஆச்சரியப்படுவீர்கள். அந்த அறையில் ஒரு காஸ் ஸ்டல் (வாயுச் சூட்டடுப்பு) இருக்கின்றது. (அந்த அறை ஒரு ஆய்வுசுடமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது என்பதற்காக நன்றி சொல்லவேண்டும்) அத்துடன் ஒரு கை கழுவுவதற்கான தொட்டியும் இருக்கின்றது.

வாண்டான் தம்பதிகளுக்கு, பொதுவான வசிப்பறை, சாப்பாட்டறை, பாத்திரம் கழுவும் அறை என்பவற்றுடன் இப்போது குசினியும் உண்டு. ஒரு சிறிய ஓடை மாதிரியான இடம், அது பீற்றர் வாண்டானுடைய வசிப்பிடமாக வரும். பிறகு கீழ்ப் படிக் கட்டின் முடிவில் ஒரு பெரிய சந்து அறை உண்டு. எங்களுடைய அழகான இரகசிய வதிவிடம் பற்றிய முழுவதையும் நான் உனக்கு விளங்கப்படுத்திப் போட்டன்.

அப்ப, இப்ப உனக்கு விளங்கியிருக்கும்? உன்னுடைய ஆன்.

10. 07. 1942
வெள்ளிக்கிழமை

அன்புடன் கிட்டிக்கு, எங்களுடைய வதிவிடம் பற்றிய அதி விவரண காட்சிப்படுத்தல்களினால் உன்னை நான் நல்ல விசராக்கிப் போட்டன் போலை கிடக்கு. ஆனால், நாங்கள் எங்கை வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம் என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கவேணும் என்று தான் இன்னும் நான் நினைக்கிறன்.

ஆனால் என்னுடைய கதையைத் தொடருவதற்கு....

ம்! இஞ்சை பார், நான் இன்னும் முடிக்கவில்லை. நாங்கள் பிரின்சென் கிராக் (Prinsengracht)க்கு வந்தபொழுது, மியப் எங்களை உடனடியாக மேல் மாடிக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய், இரகசிய மறைவிடத்திற்குள் நுழைந்தாள். அவள் எங்களுக்குப்

பின்னால் இருந்த கதவை முடினாள். நாங்கள் தனியாக விடப்பட்டோம். மார்கொட் எங்களுக்கு முதலே சைக்கிளில் விரைவாக வந்துவிட்டதனால், அவள் எங்களுக்காக ஏற்கனவே காத்துக்கொண்டிருந்தாள். எங்களுடைய வசிப்பறையும் மற்றும் ஏனைய எல்லா அறைகளும், விளங்கப்படுத்த முடியாத அளவுக்கு, அப்படி, குப்பைகளால் குவிந்து

வீட்டுக்கு வெளியில் எப்போதுமே போக முடியாமல் இருப்பது எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை உனக்குச் சொல்லமுடியாது.

11.07.1942
சனிக்கிழமை

போயிருந்தன. அலுவலகத்திற்கு கடந்த
மாதங்களில் வந்து சேர்ந்த எல்லாக் கடதாசிப்
பெட்டிகளும் நிலத்திலும் கட்டிடங்களிலும் குவிக்கப்
பட்டுக் கிடந்தன. மற்றச் சிறிய அறை மடித்து
வைக்கப்பட்ட கட்டிட விரிப்புகளினால் சீலிங் வரை
நிறைந்து கிடந்தது. அன்றிரவு ஒழுங்காகக்
கட்டிடில் படுக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் எண்ணி
யதால், உடனடியாகவே துப்புரவு செய்யத்
தொடங்கினோம்.

அம்மாவும் மார்கொட்டும் எங்களுடன் சேர்ந்து
வேலை செய்வதற்கு முடியாமல் சோர்வாக இருந்
தார்கள். அவர்கள் களைத்துப் போய்த் தங்களு
டைய கட்டிடங்களில் சரிந்தார்கள். அவர்களைப்
பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. கட்டிடங்கள்
குப்பையாகக் கிடந்தன. அவர்களைச் சுற்றிச்
சாமான்கள். ஆனால், குடும்பத்தின் இரண்டு துப்பர
வாக்கிகளாகிய அப்பா

வும் நானும் உடனடியா
கவே வேலையைத்
தொடங்க விரும்பினோம்.
முழுநாளும், நாங்கள்
கடதாசிப் பெட்டிகளில்
இருந்த பொருட்களை
எடுத்து அலமாரிகளை
நிரப்பினோம். எங்களால்
கடைசியாக முடியாது

என்று களைத்துப் போகும் வரையும் இரண்டு
பேரும் எல்லாவற்றையும் துப்புரவாக்கினோம்.
அன்றிரவு துப்புரவான கட்டிடங்களில் விழுந்தோம்.
நாங்கள் அன்று முழுவதும் சூடான எதையும்
சாப்பிட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் எங்களுக்கு அது
பெரிதாகப்படவில்லை. அம்மாவும் மார்கொட்டும்
மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தார்கள். அதனால்
சாப்பிட மனசிருக்கவில்லை. நானும் அப்பாவும்
கனக்க வேலையாக இருந்தோம்.

செவ்வாய்க்கிழமை காலையில், நாங்கள்
முதல் நாள் விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடங்கி
னோம். எலியும் மியப்பும் எங்களுக்கான பங்கீட்டுப்
பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அப்பா
இரண்டு கிடந்த கதவை கொஞ்சம் வெளிக்கச்
செய்தார். நாங்கள் குசினி நிலத்தை உரஞ்சித்
தேய்த்துக் கழுவினோம். திரும்பவும் நாள் முழுக்க
எங்கள் வேலையைத் தொடர்ந்தோம்.

புதன்கிழமை வரையும், என்னுடைய வாழ்க்கை
யில் நடந்த மிகப் பெரிய மாற்றத்தைப் பற்றிச்
சிந்திப்பதற்கான நேரமே கிடைக்கவில்லை. நாங்
கள் இங்கு வந்த பிறகு, உனக்கு இதெல்லாவற்றை
யும் பற்றிச் சொல்வதற்கு முதல் முறையாக எனக்
கொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

அதேவேளை, உண்மையில் எனக்கு என்ன
நடந்தது, இன்னும் என்ன நடக்கப் போகிறது என்
பதை நான் உணர்ந்து கொள்வதற்கும் ஒரு
சந்தர்ப்பமாகிறது.

உன்னுடைய

ஆன்

**நாங்கள் இங்கிருப்பது யாருக்காவது
தெரிந்து விடுமோ என்று நான் மிகவும்
நன்றாகப் பயந்து போய் இருந்தேன்.
என்னுடன் மேல் மாடிக்கு வரும் படி
அப்பாவைக் கெஞ்சினேன். நான் எப்படிப்
பயத்தை உணர்ந்தேன் என்பது
அம்மாவுக்கு விளங்கியது.**

அன்புடன் கிட்டிக்கு,

அம்மாவும் அப்பாவும் மார்கொட்டும் ஒவ்வொரு
கால் மணித்தியாலத்திற்கு ஒரு முறை நேரத்தைச்
சொல்லும் வெஸ்டர்ரோறன் (westertoren) மணிக்
கூட்டின் சத்தத்திற்கு இன்னும் பழகவில்லை. அது
ஒவ்வொரு கால் மணித்தியாலத்திற்கு ஒரு முறை
நேரத்தைச் சொல்லும். நான் அதற்குப் பழகிவிட்
டேன். ஆரம்பத்தில் இருந்து அது எனக்குப் பிடித்
துப் போனது. அதுவும் விசேடமாக இரவில் ஒரு
நம்பிக்கைக்குரிய நண்பரைப்போல இருந்தது.
'மறைந்திருத்தல்' என்பது எப்படிப்பட்ட உணர்வு
அல்லது மறைந்திருப்பது என்பது எப்படி இருக்கும்
என்பது குறித்து நீ கேட்பதற்கு விருப்பமாக இருப்

பாய் என்று நான் எதிர்பார்க்க
கிறேன். நல்லது. இது பற்றி
ஓட்டுமொத்தமாக நான்
என்ன சொல்லலாம் என்று
எனக்கே இன்னும் தெரிய
வில்லை. இந்த வீட்டில்
இருக்கும்போது எப்போ
துமே என்னுடைய வீட்டில்
இருப்பதாக உணருவேன்
என்று நான் நினைக்க

வில்லை. ஆனால் அதற்காக, நான் இங்கு இருப்
பதை வெறுக்கிறேன் என்பது அர்த்தமல்ல. ஒரு
விசித்திரமான விடுதி ஒன்றில் விடுமுறைக்கு வந்து
தங்கி இருப்பது போலான உணர்வென்று சொல்ல
லாம். இன்னும் சரியாகச் சொன்னால், இது சில
வேளை ஒரு விசர் எண்ணமாகக்கூட இருக்கலாம்.
ஆனால் அப்படித் தான் எனக்குப் படுகின்றது.
இந்த 'இரகசிய இருப்பிடம்' ஒரு சூப்பர் மறைவிடம்.
ஒரு பக்கத்திற்கு சரிவாகவும், ஈரலிப்பாகவும்
இருந்த போதிலும், இவ்வளவு வசதியான மறை
விடம் ஒன்றை, அம்ஸ்டர்டாமிலோ, இல்லை இன்
னும், நெதர்லாந்து முழுவதிலுமோ கண்டுபிடிக்க
முடியாது. ஆரம்பத்தில் எங்களுடைய சிறிய அறை
யின் சுவர்களில் ஒன்றுமே இல்லாமல் மிகவும்
வெறுமையாக இருந்தது. ஆனால், நான் சேர்த்து
வைத்திருந்த சினிமா நட்சத்திரங்களின் சுவரொ
ட்டிகளையும் காட்சிப்பட தபாலட்டைகளையும்
மறக்காமல் முன்பே கொண்டு வந்த அப்பாவுக்கு
நன்றி சொல்லவேண்டும். ஒரு பசைக்கூட்டுடனும்
ஒரு பிரஷ் உடனும் சுவர்களை ஒரு பென்னாம்
பெரிய சித்திரமாக ஆக்கிவிட்டேன். அது அந்த
அறையை மேலும் நல்ல உற்சாகம் தரக்கூடியதாக
மாற்றியது. வான்டான் தம்பதிகள் வரும்போது
மேல்மாடியில் உள்ள சந்து அறையில் இருந்து
எங்களுக்குக் கொஞ்ச மரங்கள் கொண்டு வரு
வார்கள். நாங்கள் அவற்றிலிருந்து அவர்களுக்குச்
சின்னச் சின்ன அலுமாரிகள் செய்வோம். கோணல்
மாணல்களாக இருக்கும் இடங்களையும் மற்றும்

முலைமுடுக்குகளையும் உயிரோட்டமாக இருக்கச் செய்வோம்.

மார்கொட்டும் அம்மாவும் இப்போது கொஞ்சம் பரவாயில்லாமல் இருக்கின்றார்கள். இங்கு வந்த பின், நேற்றுத்தான் முதல் முறையாக சூப் கொஞ்சம் செய்யும் அளவிற்கு அம்மாவிற்கு முடியுமாக இருந்தது. ஆனால் அடுப்பில் சட்டியை வைத்து விட்டு, அதெல்லாத்தையும் மறந்துபோட்டு அம்மா, கீழ்மாடியில் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது சட்டியில் இருந்த பட்டாணி எல்லாம் அடிப் பிடித்துக் கடைசியில் சட்டியை விட்டு வரமாட்டன் என்று போட்டுது. கூப்பிவிஸ் எனக்கு, 'young peoples annual' (இளைஞர்களின் ஆண்டு மலர்) என்றொரு புத்தகம் கொண்டு வந்தார். நாங்கள் நால்வரும் நேற்று மாலை, பிரத்தியேக அவுலக அறைக்குச் சென்று வானொலியை முடுக்கி னோம். நாங்கள் இங்கிருப்பது யாருக்காவது தெரிந்து விடுமோ என்று நான் மிகவும் நன்றாகப் பயந்து போய் இருந்தேன். என்னுடன் மேல்மாடிக்கு வரும்படி அப்பாவைக் கெஞ்சினேன். நான் எப்படிப் பயத்தை உணர்ந்தேன் என்பது அம்மாவுக்கு விளங்கியது. அவ என்னுடன் வந்தா. அயலவர் களுக்குச் சத்தங்கள் ஏதாவது கேட்டு நாங்கள் இங்கிருப்பது தெரிந்துவிடுமோ அல்லது இங்கு ஏதோ நடக்கிறதென்று கண்டு கொள்வார்களோ என்று எந்த நேரமும் நாங்கள் மிகவும் பதட்டத் துடன் இருக்கிறோம். முதல் நாளை நாங்கள் யன்னல்களுக்குத் திரைச்சீலைகளைப் போட்டு விட்டோம். உண்மையில்,

அவற்றைத் திரைச் சீலை என்று யாராவது கஷ்டப்பட்டுத்தான் சொல்லவேண்டும்.

வடிவங்களில், தன்மைகளில் இன்னும் அலங்கார வேலைப்பாடுகளில் எல்லாம் வித்தியாசம் வித்தியாசமாக இருந்த, மிகவும் இலேசான துணிகளைக் கொண்டு நானும் அப்பாவுமாகச் சேர்ந்து எந்த விதத்திலும் தொழில் நேரத்தியற்ற மிக மோசமான வடிவத்தில் திரைச்சீலைகளைச் செய்தோம். இந்தக் கலை வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த திரைச்சீலைகளை குண்டுசிகளின் உதவியுடன் சுவரில் மாட்டினோம். அவை இங்கிருந்து நாங்கள் போகும்வரை தாக்குப் பிடிக்கக் கூடிய மாதிரி பொருத்தினோம்.

எங்களுடைய இடத்திற்கு வலது பக்கத்தில் சில பெரிய கடை கண்ணிகள் இருக்கின்றன. இடது பக்கத்தில் ஒரு தளபாட்டப் பட்டறை உள்ளது. வேலை நேரம் தவிர்ந்த மற்றைய நேரங்களில் அங்கு எவரும் இருக்கமாட்டார்கள். என்றாலும் சத்தங்கள் சுவர்களைக் கடந்து செல்லும். மார்கொட்டுக்கு மிக மோசமான இருமலுடன் கூடிய தடிமன் இருந்தபோதிலும் இரவில் இருமல் கூடாது என்று நாங்கள் அவளைத் தடுத்தோம்.

அவளுக்கு இருமல் மருந்தை அளவுக்கும் அதிகமாகக் குடிக்கச் செய்தோம். நான் வான்டான் தம்பதிகள் வரும் செவ்வாய்க்கிழமையைக் காத்திருந்தேன். அவர்கள் வந்தால் கொஞ்சம் கலகலப்பாகவும் அமைதி கலைந்தும் இருக்கும். இந்த அமைதிதான் மாலை நேரத்திலும் இரவிலும் என்னை மிகவும் பயப்படுத்துகிறது. எங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக யாராவது ஒருவர் வந்து எங்களுடன் படுக்க மாட்டார்களா என்று விரும்புகிறேன். வீட்டுக்கு வெளியில் எப்போதுமே போக முடியாமல் இருப்பது எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை உனக்குச் சொல்லமுடியாது.

அத்துடன் நாங்கள் எந்த நேரத்திலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு சுடப்படுவோம் என்றும் மிகவும் பயமாக அச்சமாக இருக்கிறது. அது சரியான சந்தோஷமான ஒரு எதிர்பார்ப்பு இல்லை. நாங்கள் பகல் வேளைகளில் குசுகுசுத்துக்கொண்டும் பதுங்கிப் பதுங்கி நடந்துகொண்டும் தான் இருக்கலாம். அல்லாவிடில் பண்டகசாலையில் இருப்பவர்களுக்கு நாங்கள் இங்கிருப்பது தெரிந்துவிடும். பொறு! யாரோ என்னைக் கூப்பிடுகிறார்கள்.

உன்னுடைய

ஆன்.

14. 08. 1942
வெள்ளிக்கிழமை

அன்புடன் கிட்டிக்கு,

ஒரு முழு மாதமாக நான் உன்னை ஒதுக்கி வைத்து விட்டேன். ஆனால், உண்மையாக இங்கு அவ்வளவு புதினங்கள் இல்லை. ஒவ்வொரு நாளும் உனக்குக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியாக கவனத்தை பார்க்கும் விடயங்கள் எதுவும் இங்கு இல்லை. வான்டான் குடும்பத்தினர் யூலை 14ம்

திகதி இங்கு வந்தார்கள். யூலை 13ம் திகதிக்கும் 16ம் திகதிக்கும் இடையில் ஜேர்மனியர்கள் மக்களை எல்லாப் பக்கத்திலும் இருந்து கூப்பிட்டார்கள். அது மேலும் பதட்ட நிலையைத் தோற்றுவித்தது. எனவே அவர்கள் பாதுகாப்புக் கருதி ஓரிரு நாட்கள் முந்தி வந்தார்கள். ஒரு நாள் பிந்துவதை விட இது நல்லதென்று நினைத்தார்கள். காலை 9.30மணிக்கு பீற்றர் வந்தான். அவன் வரும்போது, நாங்கள் இன்னும் காலை உணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். பீற்றர், வான்டானுடைய மகன். அவனுக்கு வயசு இன்னும் பதினாறுகவில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால், மென்மையான, வெட்கப்பட்ட விகாரமான இளைஞன். அவனுடன் சேர்ந்திருக்கும்போது எதையும் பெரிதாக எதிர்பார்க்க முடியாது. அவன் தன்னுடைய பூனை முஷியை அவனுடன் கொண்டு வந்திருந்தான். அவனுக்குப் பின் அரை மணித்தியாலம் கழித்து

அத்துடன் நாங்கள் எந்த நேரத்திலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு சுடப்படுவோம் என்றும் மிகவும் பயமாக அச்சமாக இருக்கிறது. அது சரியான சந்தோஷமான ஒரு எதிர்பார்ப்பு இல்லை.

வாண்டான் தம்பதிகள் வந்தனர். திருமதி வாண்டான் தன்னுடைய தொப்பிப் பெட்டிக்குள் ஒரு பெரிய சிறுநீர் கழிப்பான் வைத்திருந்தார். "இது இல்லா மல் எங்கிருந்தாலும் எனக்கு என்னுடைய வீட்டில் இருப்பது மாதிரி இருக்காது" என்று அவர் சொன்னார். எனவே அவளுடைய சாய்மனைக் கதிரைக் குக் கீழ் நிரந்தரமான இடத்தைப் பிடித்துக் கொள் ளும் முதற் சாமானாக இது இருக்கும். திரு. வாண்டான் தன்னுடையதைக் கொண்டு வரவில்லை. ஆனால் தன்னுடைய கையிடுக்கில் ஒரு மடிக்கும் தேநீர் மேசையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்.

அவர்கள் இங்கு வந்த நாள் தொடக்கம் நாங்கள் எல்லோருமே ஒருமிக்க சந்தோஷமாகப் பேசிச் சிரித்துச் சாப்பிட்டோம். மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு நாங்கள் எல்லோரும் உண்மையாக ஒரு பெரிய குடும்பம் மாதிரி ஆகிவிட்டோம். அந்த மேலதிக ஒரு கிழமையும் நாங்கள் வாழ்ந்த இடத்தில் அவர்கள் என்ன மாதிரி வாழ்ந்தார்கள் என்பது பற்றித் தாமாகவே அல்லது இயல்பாகவே நிறைய எங்களுக்குச் சொல்ல வாண்டான் குடும்பத்தினால் முடிந்தது. எல்லாப் புதினங்களுக்கிடையிலும் எங்களுடைய வீட்டிற்கும் அங்கிருந்த திரு. குட்ஸ்மித்திற்கும் என்ன நடந்தது என்பதை அறிய மிகவும் ஆவலாக இருந்தோம்.

வாண்டான் சொன்னார்:

"திரு. குட்ஸ்மித் திங்கட்கிழமை காலை 9.00மணிக்கு போன் பண்ணி என்னை அங்கு வரச் சொல்லிக் கேட்டார். நான் உடனடியாக அங்கு சென்றேன். குட்ஸ்மித் மிகவும் பதட்டமான நிலையில் இருந்தார். பிராங்க் குடும்பம் எழுதி வைத்து விட்டுப் போன கடிதத்தை என்னை படிக்கச் சொன்னார். கடிதத்தில் எழுதியிருந்த மாதிரி பூனையை பக்கத்து வீட்டுக்காரரிடம் கொடுக்க விரும்பினார். அது எனக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. திரு. குட்ஸ்மித் அந்த வீடு சோதனைக்குள்ளாக்கப்படும் என்று பயந்தார். எனவே நானும் அவரும் எல்லா அறைகளையும் ஓரளவு துப்புரவு செய்தோம். காலைச் சாப்பாடு சாப்பிட்ட இடம் எல்லாத்தையும் துப்புரவாக்கினோம். திருமதி பிராங்க் இனுடைய மேசையில் நானொரு அஞ்சல் தாளைக் கண்டேன். அதில் மாஸ்ட்ரிசிட் விலாசம் ஒன்று எழுதி இருந்தது. இது ஒரு தேவை கருதித்தான் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரிந்தும், நான் மிகவும் ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் அடைந்ததுபோல் அவருக்குக் காட்டிக் கொண்டேன். இந்தத் துரதிர்ஷ்டவசமான துண்டைத் தாமதமின்றிக் கிழித்து எறியும்படி திரு. குட்ஸ்மித்தை அவசரப்படுத்தினேன்"

உங்களுடைய மறைவு பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது என்பது போல் தொடர்ந்து காட்டிக் கொண்டேன். ஆனால் அந்தக் கடதாசித் துண்டைக் கண்ட பிறகு எனக்கு மூளையில் ஒரு பொறி தட்டியது. நான் சொன்னேன்: "திரு. குட்ஸ்மித்!

இந்த விலாசம் எதைக் குறிப்பிடு கின்றதென்று எனக்கு இப்போதுதான் திடீரென்று உதிக்கின்றது. இப்ப, எனக்கு எல்லாம் நினைவுக்கு வருகின்றது. ஆறு மாதங்களிற்கு முன்பு எங்களுடைய அலுவலகத்தில் ஒரு மேல்நிலை அதிகாரி இருந்தார். அவர் திரு. பிராங்க் உடன் மிகவும் நட்பாக இருந்தார். அவர் தேவை ஏற்படும்போது பிராங்குக்கு உதவுவதாகக் கூறி இருந்தார். அவர் மாஸ்ட்ரிசிட் இல் தங்கி இருந்தார். அவர் தனது வாக்கைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர் எப்படியோ இவர்களை பெல்ஜியத்திற்கு கூப்பிடுவதில் வெற்றியடைந்திருக்கிறார், பின் பெல்ஜியத்தில் இருந்து சுவிற்சர்லாந்துக்கு. என்னை விசாரிக்கும் எந்த நண்பர்களிடமும் நான் இதைச் சொல்வேன். ஆனால் மாஸ்ட்ரிசிட் என்று மட்டும் சொல்ல வேண்டாம்."

"இப்படிச் சொல்லிவிட்டு நான் வீட்டை விட்டு வெளியேறினேன். உங்களுடைய அநேகமான நண்பர்களுக்கு மேற்சொல்லப்பட்ட செய்தி தெரியும். ஏனென்றால் பல தடவைகள் வெவ்வேறு ஆட்களினால் எனக்கு இது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது."

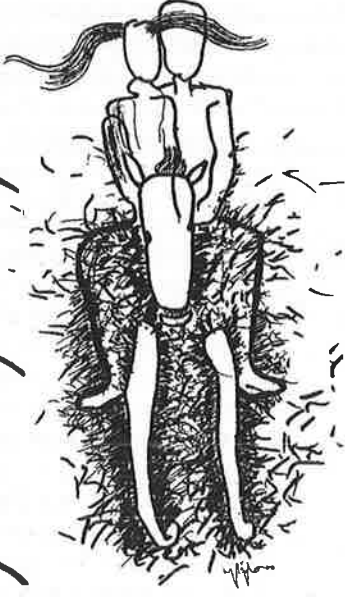
நாங்கள் இந்தக் கதையைக் கேட்டு மிகவும் ரசித்தோம். திரு. வாண்டான் மேலும் சில விபரங்கள் சொன்னபோது, எப்படி ஆக்கள் தங்களுடைய கற்பனைகளை ஓட விடுகிறார்கள் என்று நினைத்து, மேலும் சிரித்தோம். நாங்கள் ஜோடியாக சைக்கிள்களில் அதிகாலையில் செல்வதை ஒரு குடும்பம் கண்டது. இன்னொரு பெண்மணிக்கு நாங்கள் நடு இரவில் ஒரு இராணுவ வாகனமொன்றுனால் கண்காணிக்கப்பட்டோம் என்பது மிகவும் உறுதியாகத் தெரியும்.

உன்னுடைய ஆன்.

ஆன் பிராங்க்

நெற்றியில் நூல்...

இ

ரவு அடங்கிப் போகும் நேரம், காற்றின் ஒலி மட்டும் கேட்டது. மல்லிகை மணந்தால் எப்படி இருக்கும்.

நான் கிறங்கினேன்.

ஒரு, இரு வாகன ஒலிமட்டும் கேட்டபோது எனக்குக் கோபம் வந்தது. குழம்பொலி எங்கே, எனக்கு வேண்டியது அதுதான். தனிமை. தனிமை

வதைபடுகிறேன். எங்கே என்

ராஜகுமாரன். இன்று வரமாட்டானோ? மனம் தவித்தது.

வருவான். நிச்சயம் வருவான்.

அவனில் எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. நேரம் போகப் போக

குழப்பத்துடன் கோபம் வந்தது.

வருவான். அவன் வருவான்.

நம்பிக்கையுடன் உடைகளைத்

தளர்த்தி விட்டேன். கண்முடிச்

சிறிது சோகித்து, முழித்தபோது

அவன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

என் ராஜகுமாரன். அதே கம்பீரம்

கலந்த குறும்புச் சிரிப்பு. நான்

சிரிக்கவில்லை. முகத்தை

உம்மென்று தூக்கி வைத்துக்

கொண்டேன்..

"கோபமா"

நான் பேசவில்லை.

"என் கண்மணிக் கு என் மேல்

கோபமா?" குழைந்தான்.

என் வயிற்றில் புளி கரைந்தது. இருந்தும் நான் மசியவில்லை.

"என் கண்ணம்மா"

நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

நான் கரைந்து போனேன்.

"ம்... நேற்று ஏன் வரவில்லை" கேட்டேன்.

தலை குனிந்தான். என்

கோபம் தலைக்கு ஏறியது.

"அப்படியென்றால் நீ வேறு

யாரோடாவது."

நான் முடிக்கவில்லை.

"ஐயோ என்ன இது" தன்

இரும்புக் கரம் கொண்டு என்

இதழ் பொத்தினான்.

எனக்கு வலித்தது.

சுகமாகவும் இருந்தது. நான்

அவன் விரல் நனைத்தேன்.

புன்னகைத்தான்.

மீண்டும் கேட்டேன். "நேற்று ஏன்

வரவில்லை?" அவன் கண்கள்

கலங்கிற்று. இறுக்கமாகத் தன்

இதழ் கடித்தான். நான்

துடிதுடித்துப் போனேன்.

"மன்னித்துவிடு. நான்

கேட்கவில்லை. நீ காரணம்

சொல்ல வேண்டாம்"

"நான் வந்திருந்தேன்.

ஆனால்..." அவன் நா பிரண்டது.

"வந்திருந்தாயா? எப்போது?"

நான் குழப்பிப் போனேன்.

"வந்திருந்தால் ஏன் என்னிடம் நீ

பேசவில்லை?"

"நான் வந்திருந்தேன்.. ஆனால்

நீ... பல் கடித்துக் கண்ணீர்

விட்டபடியிருந்தாய். என்னால்

சகிக்க முடியவில்லை. போய்

விட்டேன்."

நான் விக்கி விக்கி அழத்

தொடங்கினேன்.

"என் செல்லக் கண்ணம்மா. என்

ராசாத்தி எதற்காக வதை

படுகிறாய் போய் விடு. ஓடிவிடு

இங்கிருந்து. என்னால் தாங்க

முடியவில்லை" விம்மினான்.

"உன் மாளிகையில் எனக்கு

இடமுண்டா?"

"நிச்சயமாக. வந்துவிடு

என்னுடன்"

"நான் மட்டுமா? இல்லைக்

குழந்தைகளையும் அழைத்து

வரவா?"

"இது என்ன கேள்வி. உன்

குழந்தைகள் எனக்கும்

குழந்தைகள் தானே."

மாளிகை எப்படியிருக்கும். இது

கனடா மாளிகை கற்பனைக்குக்

கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டேன்.

"என்ன அதுக்கிடேலை

படுத்திட்டியே?" வில்லன் குரல்.

என் கற்பனை கலைந்தது. நான்

அவசரமாக மூச்சை

இழுத்துவிட்டேன். சிறிது

குறட்டை விட முயன்றேன்

முடியவில்லை.

"ஒரு பிசாசு ஒண்டு வந்து

வாச்சிருக்கு. எனக்கு

ஒண்டுக்கும் லாயக்கில்லை.

எப்ப பாத்நாலும் மூசி மூசி

நித்திரை கொள்ளத்தான்

தெரியும்" பியர் வாடை கப்பென்று

அடித்தது.

ராஜகுமாரன் போயிருப்பான்.

அவனால் இதையெல்லாம்

சகிக்க முடியாது. எனக்குள்

பெருமூச்சு எழுந்தது. இருந்தும்

நித்திரை போல் நடிப்பதில்

குறியாக இருந்தேன். பின்னால்

எதுவோ ஊர்ந்தது. எனக்கு

அருவருத்தது. சிறிது விலகிக்

கொண்டேன்.

"வாடி இஞ்ச" அணைக்க

முயன்றான். அவன் முரட்டுக்

கரம் பட்டு விழித்தது போல்

நடித்தேன். "எனக்கு நித்திரை

வருகுது. நாளைக்கு

வேலைக்குப் போகவேணும்."

"ஏன் நானும் தான் போக வேணும்.

இவ மட்டும் தான்

உலகத்திலேயே வேலைக்குப்

போறா" நக்கலாகக் கூறியபடியே

இதழ் தேடினான்.

"எனக்கு வயித்துக்க நோகுது

என்னால இண்டைக்கு ஏலாது"

தள்ளிப் படுத்தேன்.

"உனக்கு எப்பதான் ஏலும்.

இதைத்தானே நெடுகவும்

சொல்லுறாய்." அவன் கை உடல்

அளைந்தது. முழங்கை கொண்டு

அவன் நெஞ்சில் இடிக்கத்

தோன்றியது. கட்டுப்படுத்திக்

கொண்டேன். அவசரப்பட்டால்

காயப்படப் போவது நான் தான்.

"என்னால ஏலாது நேற்றைய

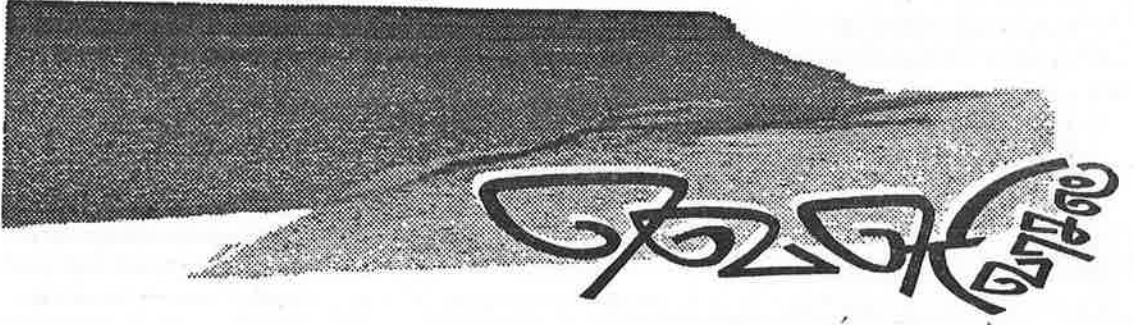
நோவே இன்னும் போகேலை"

விலகிக் கொண்டேன். அவன்

ஏனாமாகச் சிரித்தான்.
 "நேற்றோ! நேற்று என்னடி
 செய்தனி. மரக்கட்டை மாதிரிக்
 கிடந்து போட்டு ஏண்டி உனக்கு
 வேற யாரோடையாவது
 சிநேகிதமே" தொடங்கி
 விட்டான். இனி அவன் பேசும்
 பேச்சுக்கள் காது கொண்டு
 கேட்க முடியாமல் இருக்கும்.
 "என்ன கேட்கிறன் பேசாமல்
 கிடக்கிறாய். சொல்லு,
 வேலைக்குப் போறன் எண்டு
 போட்டு ஆரிட்டப் போய் மேஞ்சு
 போட்டு வறறாய்"
 "சும்மா இருக்கிறீங்களே. ஏன்
 இப்பிடயெல்லாம்
 கதைக்கிறீங்கள்"
 "அப்ப என்னோடையும் படுக்க
 மாட்டன் எண்டுறாய். வேறு
 ஒருத்தரோடையும்
 தொடர்பில்லை எண்டால் என்ன?"
 "ஐயோ என்ன இது" நான்
 காதுகளைப் பொத்திக்
 கொண்டேன். என் கண்கள்
 கலங்க மங்கலாக அவன்
 தெரிந்தான். ராஜகுமாரன்
 போகவில்லை இங்கே தான்
 நிற்கிறான்.
 ராஜகுமாரா.... ராஜகுமாரா....
 நான் புலம்பினேன். ஓடிவந்து என்
 தலை வருடி விட்டான்.
 "சூறிவிடு. என்னைப் பற்றி
 அவனுக்குக் கூறிவிடு" என்னை
 அணைத்துக் கொண்டான்.
 "இல்லை ராஜகுமாரா.
 சொன்னால் உன்னையும்
 என்னிடம் இருந்து பிரித்து
 விடுவான். என் வாழ்வில்
 எனக்குத் துணையாக இருக்கும்
 ஒரே ஜீவன் நீதான் உன்னை
 நான் இழக்க மாட்டேன்"
 குறட்டை கேட்டது. அப்பாடா
 அவன் தூங்கி விட்டான்.
 "என்னுடன் வந்து விடு"
 ராஜகுமாரன் கேட்டான்.
 "எப்படி...."
 கண்ணால் வெளியே காட்டினான்.
 எட்டிப் பார்த்தேன். வெள்ளைக்
 குதிரை வாலை ஆட்டியபடியே
 நின்றது.
 "சரி" என்றேன். என்னை வாரி
 எடுத்துக் குதிரையில்
 இருத்தினான்.
 அவன் மாளிகை என் வீடு

போலவே இருந்தது. பொருட்கள்
 எல்லாம் அழகாக
 அடுக்கப்பட்டிருந்தது.
 "இன்று over time செய்து வீட்டு
 வேலையெல்லாம் செய்து
 களைத்துப் போயிருப்பாய்
 இதைக் குடி" நீட்டினான். ஆவி
 பறக்கும் தேன் கலந்த பால்.
 குடித்தேன்.
 "காலை வேலைக்குச்
 செல்லவேண்டும் படுத்துக்
 கொள்"
 "நீ"
 "நானும் தான்"
 என்னை இழுத்து முத்தமிட்டு
 "good night" என்றான். நான்
 மனம் நிறைந்து போக
 நித்திரையானேன்.
 "நித்திரை கொண்டது காணும்.
 போ! போய் ஒரு தேத்தண்ணி
 போட்டுக்கொண்டு வா"
 நான் விழித்துக் கொண்டேன்.
 பம்பரமானேன் வழமை போல.
 வெறுத்தது. வாழ்வு வெறுத்தது.
 எங்கே என் ராஜகுமாரன்.
 தேனீர் கலக்கும் போது பின்னால்
 நின்று அணைத்துக்
 கொண்டான். "நான் தேனீர்
 கலக்கிறேன். நீ குழந்தைகளின்
 வேலையைப் பார்" என்றான்
 முரட்டுப் பிடயைத் தளர்த்தாது.
 "ச்சீ! என்ன இது பட்டப் பகலில்"
 நான் நெகிழ்ந்தேன்.
 "என் கண்ணம்மாவை நான்
 எப்போது வேண்டுமானாலும்
 அணைத்துக் கொள்வேன்" பிடி
 மேலும் இறுகியது.
 "ஆ"
 "என்னடி தேத்தண்ணி கேட்டாக்
 குசினிக்க நிண்டு தானாக்
 கதைக்கிறாய்"
 "ச்சீ! போ" நான் ராஜகுமாரனின்
 பிடி விலக்கி விரைந்தேன்.
 ராஜகுமாரன் போய் விட்டான்.
 வருவான் இன்று இரவு மீண்டும்
 வருவான். பகல் வேளை ஒரு
 பிசிறு மாறாமல், ஒவ்வொரு
 நாளும் ஒரே மாதிரி முடிந்து
 போனது. நான் களைத்துப்
 போனேன். குழந்தைகளைப்
 படுக்க வைத்து விட்டுக் கட்டி
 லுக்கு வந்தேன். வழமைபோல்
 அவன் இல்லை. வருவான் பாதி
 இரவில், பாதி போதையில்

வருவான். நான் அவனை என்
 நினைவிலிருந்து அகற்றினேன்.
 இது ராஜகுமாரனின் நேரம்.
 அவனுக்காக நான்
 காத்திருக்கும் நேரம்.
 ராஜகுமாரன் வந்தான். நான்
 அவன் முகம் தேடினேன். போன
 வாரம் திரையில் பார்த்த ஜாடை
 கொஞ்சம். மூன்று நாட்கள் முன்பு
 வீடியோவில் பார்த்த முகம்
 கொஞ்சம். நண்பி வீட்டிற்கு வந்து
 போன இளைஞனின் முகம்
 கொஞ்சம். சரியாக முடிவெடுக்க
 என்னால் முடியவில்லை.
 கொஞ்சம் பயமாகவும் இருந்தது.
 ஆனால் பிடித்திருந்தது.
 "என்ன" நான் குழைந்தேன்.
 "நீ நல்ல அழகாக இருக்கிறாய்"
 என்றான்.
 "ஆ! நீயும் தான்." என் உடல்
 உஷ்ணம் உணர்ந்தேன். அருகே
 வந்தான். நான் இருகை நீட்டி
 னேன், அவன் முகம் நோக்கி.
 கதவு திறந்து கொண்டது.
 தள்ளாடியபடியே அவன்
 வந்தான். வில்லன்.
 என் உடலின் உஷ்ணம்
 அடங்கியிக் கொண்டது. கண்
 முடினேன் அவசரமாக. தொம்
 என்று கட்டிலில் விழுந்தான்.
 இறுக என்னை அணைத்துக்
 கொண்டான். நான் விலக
 முயன்றேன். முடியவில்லை. நான்
 திணறினேன்.
 ராஜகுமாரா.... ராஜகுமாரா....
 காப்பாற்று என்னை. புலம்பினேன்.
 ஓடிவந்து என் தலை
 வருடியபடியே "காலால்
 உதைந்து விடு" கதறினான்.
 முயன்றேன் நான். முயன்றேன்
 முடியவில்லை.
 செய்வதறியாது தடுமாறினான்
 ராஜகுமாரன். "என் கண்ணே. என்
 ராசாத்தி" என் நெற்றியில்
 முத்தமிட்டான். நான்
 பரிதாபமாக அவனைப்
 பார்த்தேன். என்னை இறுக
 அணைத்துக் கொண்டான்.
 அவனின் ஸ்பரிசும் சுகமாக
 இருந்தது. நானும் அவனை
 அணைத்துக் கொண்டேன்.
 ராஜகுமாரன் தன் இதழ் கொண்டு
 என் உயிர் குடிக்க நான்
 கிறங்கிப் போனேன்.

சமாதான/சா ஒப்பந்தம்

காமன்-வசந்தன்-குளிர்நாடன்

இலக்கிய விமர்சகரும், பலஸ்தீனியரும், பலஸ்தீன மக்களின் விடுதலைக்காக நீண்ட காலமாகப் போராடி வந்தவருமான எட்வேட் ஸையிட்டினுடைய புதிய நூலொன்று வெளிவந்துள்ளது. இஸ்ரேலுக்கும் பலஸ்தீனர்களுக்கும் இடையே நோர்வேயின் நடுவத்துக் கூடாகக் கையெழுத்திடப்பட்ட 'சமாதான ஒப்பந்தம்' பற்றியதே நூல். **THE END OF THE PEACE PROCESS : OSLO AND AFTER** என்பது நூலின் தலைப்பு.

1993ம் ஆண்டு இஸ்ரேலிய, பலஸ்தீன அரசியல்வாதிகளும் அலுவலர்களும் நோர்வேயில் ரகசியமாகச் சந்தித்திருந்தனர். அந்தச் சந்திப்பின் ஒரு இறுதி விளைவாக உருவானதுதான் இஸ்ரேலிய-பாலஸ்தீன 'காணித்துண்டு' பகிர்ந்து கொள்ளல் தொடர்பான ஒப்பந்தம். இந்த ஒப்பந்த காலத்திலும் திடீரென்று நோர்வேஜிய அரசு கவிழ்ந்து விட்டது. எனினும் பின்னர் வந்த புதிய அரசு ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றவும் 'முன்' கொண்டு செல்லவும் பங்காற்றியிருந்தது. ஆரம்பத்திலிருந்தே

எட்வேட் ஸையிட்டி இந்த ஒப்பந்தத்தை தீவிரமாக விமர்சித்து வந்திருக்கிறார். அவருடைய விமர்சனத்துக்கு முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று, பலஸ்தீனியர்களுக்கும் இஸ்ரேலியர்களுக்கும் இடையிலான சமத்துவ அடிப்படையிலான ஒப்பந்தம் அல்ல இது என்பதே. ஆனால் அமெரிக்காவினதும் இஸ்ரேலினதும் ஆதிக் கத்திலும் இவர்களுடைய அபிலாசைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவே இந்த ஒப்பந்தம் வழி செய்கிறது என்பதும், அரஃபாத் தலைமையிலான பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் ஆற்றாமையாலும் களைத்துப்போயும் இவ்வொப்பந்தத்துக்கு உடன்பட்டிருக்கிறது.

எனவே இது பலஸ்தீன மக்களுக்குச் சம உரிமை வழங்காதென்பது ஸையிட்டினது வாத்தம்.

ஒப்பந்தத்தின் பிற்பாடும் இஸ்ரேல், பலஸ்தீன மக்களை விரட்டியடிப்பதை நிறுத்திவிடவில்லை. ஆக்கிரமித்திருக்கும் நிலங்களில் புதிய யூதக் குடியேற்றங்களை நிறுவுவதையும் நிறுத்தவில்லை. உண்மையில் இப்போதைய இஸ்ரேலிய அதிபர் எஹூட் பறக் அவருக்கு முன்பாக தீவிர வலதுசாரி ஸியோனிஸ்ட் என்று அழைக்கப்பட்ட பெஞ்சமின் நத்தன் யாசு, மூன்று வருடங்களில் கட்டி எழுப்ப முற்பட்ட குடியேற்றங்களை ஒரு மாதத்தில் முடித்து விட்டிருக்கிறார்.

இஸ்ரேலும் பலஸ்தீனமும் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுகிறபோது அது அசமத்துவ நிலையிலேயே நிகழ்கிறது என்று ஸையிட்டி கூறுவது சரியானதுதான். இராணுவ ரீதியிலும் அரசியல் ரீதியிலும் பலமான நிலையில் இருக்கிறது இஸ்ரேல். எனவேதான் 1995ம் ஆண்டு ஷிமோன் பெரஸ், முன்னாள் இஸ்ரேலிய அதிபர், குறிப்பிட்டார்.

"உண்மையான பேச்சுவார்த்தைகள் என்பன இஸ்ரேலுக்கும் பலஸ்தீனத்துக்கும்

இடையில் நடைபெறுவது அல்ல. மாறாக, காணித்துண்டில் எந்த அளவை, எந்தத் துண்டை, எப்போது, எப்படிக் கொடுப்பது என்பது பற்றி இஸ்ரேலியர் தமக்குள் பேசுவதுதான் பேச்சுவார்த்தை."

தோற்றுப்போய்ப் பலவீனமாக இருக்கிற பலஸ்தீனியர்களுக்கு எதுவுமே செய்ய முடியாத நிலை. இந்த நிலைக்கு அரஃபாத்தும் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கமும் கணிசமான அளவுக்குப் பொறுப்பு என்பதை ஸையிட்டி ஆதாரங்களுடன் விளக்குகிறார்.

பலஸ்தீனியர்களுக்குத் திருப்பியளிக்கப் பட்டு வரும் நிலங்களும் மிகச் சிறு அளவில்தான் எனவும், பெரும் ளவுக்கு வனாந்தரத் துண்டுகள்தான் எனவும்

"சிந்தனையாளர்கள், கலைஞர்கள், கல்விமான்களின் சமூகப்பங்கு என்ன? என்ற கேள்வியை அடிக்கடி எழுப்புவதுடன் 'பிழை காணில் பொறாத உள்ளம்' உடையவராகவும் 'நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே' என்று நின்று பிடிக்கிற மனத்திடம் வாய்த்தவராகவும் எழுத்தாளர்களும் சிந்தனையாளர்களும் இருக்க வேண்டும்" என்று பல இடங்களில் ஸையிட்டி வலியுறுத்துகிறார்.

ஸையிட் நிறுவுகிறார். இந்த அம்சத்தை மைய நீரோட்ட அமெரிக்க ஐரோப்பிய தொடர்பு ஊடகங்கள் மறைத்துவிட்டு இஸ்ரேல் உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றி வருவதாக எழுதுகின்றன. மூன்று வீத நிலம், நான்குவீத நிலம் என்று புள்ளி விவரங்களைத் தருகிறபோது இன்னும் எழுபது வீதத்துக்கும் அதிகமான நிலம் இஸ்ரேலின் கரங்களில் இருப்பதைப்பற்றி அவை எழுதுவதில்லை என்று ஸையிட் விளக்குகிறார்.

"அநாதரவான அகதி நிலை ஒன்றை உருவாக்கிவிட்டு அதனைச் சமாதானம்" என்று இவர்கள் அழைக்கிறார்கள் என்று குமுறுகிறார் ஸையிட். இன்றைய அமெரிக்க இஸ்ரேலிய கூட்டுக் கொள்கையைப் பற்றி எழுதுகிறபோது, "எங்களுடைய வரலாற்றையும் நினைவுகளையும் அழித்து விடுவது தான் அவர்களது முதல் இலக்கு. இதன் பிற்பாடு எங்களுக்கு இரண்டு தெரிவுகள்தான் இருக்க முடியும். ஒன்று, அவர்களிடம் பணிவது, சரணடைவது. மற்றது எல்லாவற்றையும் இழந்து போரிடுவது. அப்போது எங்களுக்கு மிஞ்சப்போவது அவர்கள் எங்களுக்கு சூட்டப் போகிற 'பயங்கரவாத - அடிப்படைவாத' அடையாளம் மட்டும்தான்."

இந்த நூலில் இடம் பெற்றிருக்கிற கட்டுரைகள் ஏற்கனவே சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் இடம்பெற்றவைதான். எனினும் ஒன்று சேர்த்து வாசிக்கிறபோது இவை ஸையிட்டின் பலமான எழுத்துக்கும் தீவிரமான கடப்பாட்டு உணர்வுக்கும் சலியாத உழைப்புக்கும் விட்டுக் கொடுக்காத தார்மீக நிலைப்பாட்டுக்கும் மேலும் வளம் சேர்க்கின்றன. Jean Paul Sartre தனது கட்டுரைகளில் குறிப்பிடுகிற homme engagé - கடப்பாடுடைய மானிடன் - என்பதற்கு ஸையிட் அரசியல், இலக்கிய, கலைத் தளங்களில் ஒரு சிறப்பான உதாரணம். "சிந்தனையாளர்கள், கலைஞர்கள், கல்விமான்களின் சமூகப்பங்கு என்ன? என்ற கேள்வியை அடிக்கடி எழுப்புவதுடன் 'பிறை காணில் பொறாத உள்ளம்' உடையவராகவும் 'நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினாலும் குற்றம் குற்றமே' என்று நின்று பிடிக்கிற மனத்திடம் வாய்த்தவராகவும் எழுத்தாளர்களும் சிந்தனையாளர்களும் இருக்கவேண்டும்" என்று பல இடங்களில் ஸையிட் வலியுறுத்துகிறார்.

இன்றைய அமெரிக்க இஸ்ரேலியச் சூழலில் Noam Chomsky போன்ற ஓரிருவரைத் தவிர்த்தால் பெரும் வெற்றிடம் தான் என்பது ஸையிட்டினுடைய அங்கலாய்ப்பு. எனினும் ஸையிட்டினுடைய தார்மீகக் கோபத்துக்கு, இந்த நூலில் பிரதானமாக ஆளாகியிருப்பவர்கள்:

- ஊழல் பெருச்சாளியாகவும் ஜனநாயக வழி முறைகளை மதிக்காதவரும் குட்டி சர்வாதிகாரியாக மாறிப்போன யஸீர் அரஃபாத்.
- விட்டுக் கொடாத முரட்டுப் பிடிவாதமும் அகங்காரமும் ஆக்கிரமிப்பு மனோநிலையும் கொண்ட இஸ்ரேலிய அரசியல் கட்சிகள், லிக்குட் கட்சி, தொழிற் கட்சி.
- கபடமும் சூதும் நிறைந்த அமெரிக்க அரசினர்; அலுவலர்.
- உண்மையும் யதார்த்தமும் அறியாத அல்லது அறிந்தும் அதை எழுதப்படும் பிடிக்க மறுக்கிற/முடியாத பத்திரிகையாளர்கள்.

..... அவர்களிருவரும் ஒரே நிலத்தில், ஆனால் சமத்துவமான ஒரு இரு தேசிய நாட்டில் (bi-national country) வாழ முடியும்

வனாந்தரத்தில் திசைகெட்டு அலைகிற பலன் தீனியர்களுக்கு ஸையிட் வழங்குகிற தீர்வுதான் என்ன? யூதர்களும் பலஸ்தீனியர்களும் தமது 'தேசிய' கனவுகளை விட்டுவிட வேண்டும் என்கிறார்:

இப்படி விட்டுவிடுவதன்மூலம் மட்டுமே அவர்களிருவரும் ஒரே நிலத்தில், ஆனால் சமத்துவமான ஒரு இரு தேசிய நாட்டில் (bi-national country) வாழ முடியும் என்று ஸையிட் கருதுகிறார். இப்போதுள்ள இஸ்ரேலும் பலஸ்தீனியர்களிடையே பலஸ்தீனமும் இத்தகையதொரு இரு தேசிய நாடாக மாற்றப்பட வேண்டும் என்பது அவருடைய கருத்து. உண்மையான சமத்துவம் இத்தகைய தொரு தீர்வுக்கூடாகவே வரமுடியும் என்பதும் இத்தீர்வு தவிர்ந்த ஏனையவை அழிவிலும் அநியாயத்தின்

உண்மையான சமத்துவம் இத்தகையதொரு தீர்வுக்கூடாகவே வரமுடியும் என்பதும் இத்தீர்வு தவிர்ந்த ஏனையவை அழிவிலும் அநியாயத்தின் தொடர்ச்சி யிலும்தான் முடியும்

தொடர்ச்சியிலும் தான் முடியும் என்று ஸையிட் எழுதுகிறார்.

இது ஒரு கனவு என்றுதான் தோன்றுகிறது. எனினும் நல்ல கனவு, நடைமுறை யதார்த்தங்கள் எப்படியிருப்பினும் தனது சிந்தனையை - அது utopiaவாக இருந்தாலும் - முன்வைப்பதும் அதற்காகப் பாடுபடுவதும் தான் homme engagé ஒருவரின் கடமை. அந்த வகையில் வேறு பல அரசு, யூதப் புத்திமான்கள், கல்விமான்களுக்கு இல்லாத பலம் ஸையிட்டிக்கு உண்டு.

OUT OF PLACE என்னும் தன்னுடைய நினைவுக் குறிப்பு நூலில் இவர் எழுதிய ஒரு விஷயம் மறக்க முடியாதது; பயங்கரமான அழிவுகளாலும் இனப்படுகொலையாலும் பாதிக்கப்பட்ட யூத மக்களின் அரசான இஸ்ரேல்தான் என்னையும் அகதியாக்கிற்று!

பாதிக்கப்பட்டவர்களால் பாதிக்கப்படுவதை விட வேறென்ன துன்பம் அதிகமான உள, உடல், தார்மீக வலியைத் தரமுடியும்?

பெண்களுக்கான புகல்வாழ் குறிப்புகள்

புகல்வாழ் குறிப்புகள்

பெண்நிலைவாதம், பெண்களுடைய எழுத்துக்கள் என முனைப்புப்பெற்ற போது பெண்களுடைய பெயர்களில் எழுதும் ஆண்கள் குறித்து பல சர்ச்சைகள் எழுந்தன. கவர்ச்சிப் பொருளாக வியாபாரப்படுத்தப்படும் பெண் பெயர்கள் மற்றும் மனைவிமார்களின் பெயரைத் தமதாக்கி அவர்களைப் பேசா மடந்தைகளாக்கும் தன்மை எனப் பலராலும் விமர்சிக்கப்பட்டார்கள். இந்த சர்ச்சைகளின் நிமித்தம் சுஜாதா எனும் ரங்கராஜன், சில காலம் ரங்கராஜன் எனும் பெயரில் கூட எழுதினார். தான் இனி சுஜாதா என்ற பெயரில் எழுதமாட்டேன் என்று கூடச் சொன்னார். பின்னர் சுஜாதா எனும் பெயர் ஆண் பெயரா, பெண் பெயரா என்பதற்குப்பால், ஓர் ஆணேதான் என சுஜாதா அறியப்பட்டும், அப்பெயர் அவருடன் பிணைந்து போனதால் அவர் தொடர்ந்தும் அந்தப் பெயரில் எழுத முடிந்தது. இந்திரா பார்த்தசாரதி, தான் ஒரு ஆணேதான் என விரிவாக அம்பலப்படுத்தவேண்டி வந்தது. இவையெல்லாம் என்பதுகளின் ஆரம்பத்தில்.

இதன் பின்னர் பெண்களின் விடுதலையிலும் பெண்நிலைவாதத்தை வளர்த்தெடுப்பதிலும் குறிப்பாக பெண்களின் சிந்தனைகள், எழுத்துக்களினூடாக அடிமைத்துவத்தைக் காண முற்பட்டவர்கள் மத்தியில் உள்ள ஆண்கள், பெண்களின் பெயரை புனைபெயராக சூட்டிக்கொள்வதையோ மனைவிமார்களின் பெயரை தமதாக்கிக் கொள்வதையோ நிறுத்திவிட்டனர்.

ஈஸ்வரி எனும் பெயரில் சில கவிதைகளை எழுதி வந்த ஒரு கவிஞன் அதை நிறுத்தியவுடன் ஈஸ்வரியும் காணாமல் போய்விட்டாள்.

புகலிடத்தில் இவை பற்றி அறிந்து கொள்ளாத சிலர், பெண்களின் பெயரிலும் தொடர்ந்து எழுதினார்கள். வேறு சிலர் காலதாமதமாய்த் தன்னும் அறிக்கைவிட்டு பெயர் மாற்றிக் கொண்டார்கள். இவை நல்ல விடயங்கள்தாம்.

போர்க்காலத்தின் நெருக்கடிகளான கருத்துச் சுதந்திர மறுப்புக்கள் மத்தியில் எழுத்துக்கள் புனை பெயரை வேண்டி நிற்பது சகஜம்தான். ஆயினும் பெண் எழுத்துக்களில் அக்கறை கொண்டோர் இதை கவனத்திற்கொண்டு செயற்பட்டு வருவதை

காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

ஈழத்தில் பெண்களுடைய கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டபோது (சொல்லாத சேதிகள்) நேரிடையாக பெண்களின் எழுத்துக்கள் எனத் தெரிந்தே தொகுக்கப்பட்டன. பின் 'மறையாத மறுபாதி' என புகலிடப் பெண்கள் கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டபோதும் இவை பெண்களுடைய கவிதைகள் தாம் என ஊர்ஜிதம் செய்யப்படுவதினும் சிரமங்கள் இருந்ததாக தெரிகிறது. முடிந்தவரை ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டதாக 'மறையாத மறுபாதி' பதிப்புரை சொல்கிறது.

அண்மையில் 'புது உலகம் எமை நோக்கி' என புகலிடப் பெண்களின் சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொகுப்பில் இடம் பெறாத, பெண்கள் பெயரில் வெளிவந்த, குறிப்பிடத்தக்க கதைகள் குறித்துக் கேட்ட போது அவை ஆண்களால் எழுதப்பட்டவை என தொகுத்தவர்கள் கூறினார்கள். இதில் முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால் தொகுத்தவர்கள், தனியே பெயர்களைப் பார்த்து தெரிவு செய்துவிடாமல் பெயர்களை ஊர்ஜிதம் செய்ததும் பெண் பெயரில் எழுதிய ஆண்கள் அவை தங்களது என ஒப்புக்கொண்டதுமாகும்.

இப்போது இவையெல்லாம் சாத்தியமற்றதாகி வருகிறது. அதுவும் புகலிடத்தில் சில பெண்களுக்காக ஆண்களே எழுதுகிற நிலை தோன்றியிருக்கிறது. ஆண்களால் எழுதப்படும் கட்டுரைகளை வாசிப்பதும் பிரசுரிப்பதுமாகிவிட்டது. சில கவிதைகளும் ஆண்களால் எழுதப்பட்டு பெண்கள் பெயரில் வெளியாகி இருக்கின்றன. பெயருக்குரிய பெண்கள் எந்தப் பிரக்ஞையோ சலனமோ இல்லாமல் கவிஞரையும் ஆகி விட்டார்கள்.

இவை நீண்டகாலத்திற்கு நிலைக்கப் போவதில்லை. என்றாலும் இனிமேல் பெண் பெயர்கள் மட்டுமல்ல பெண்களே பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினாலும் பெண்களுடைய எழுத்துக்கள் என இனம் காணப்படுவது - தொகுக்கப்படுவது என்பது சாத்தியமற்றதாகிவிட்டது. பெண்ணியச் சிந்தனைகளிற்கு எப்பெயராயினும் எதுவும் இடையூறு செய்யாது விடினும் பெண்களின் எழுத்துக்கள், சிந்தனைகள் என அறிய முனைவோரை ஏமாற்றும் செயலாகி விடும்.

இளையவி சின்னவன்

பெண்ணியத்திற்கு ஆதரவாக செயற்படுவதாயின் அவர் பெயரில் படைப்புக்கள் வரவேண்டும் என்று இவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும். சீரிய அக்கறையின்றி பெண்நிலைவாதி என்று பெயரெடுத்தால் மட்டுமே போதுமானது என்று செயற்படுவது அவர்கள் பெண் விடுதலை மீது கொண்டுள்ள அக்கறை என்பதைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது.

போலிப் புகழ் சம்பாதிப்புகளுக்காக இப் பெண்கள் தங்களை ஆண்களிடம் முழுமையாக இழந்து விடுவது கொடுமையானது. மற்றும், இவர்கள் ஆணாதிக்கத்தின் அடக்குமுறைக்குள் புகழ் சம்பாதிப்புக்கு பலியாகிப் போனவர்கள் என்ற பட்டியலைத் தொடக்கி வைத்தவர்களாகவே கருதப்படுவர்.

பெண்ணியச் சிந்தனைகளில் அக்கறை கொள்வோர் இவற்றில் சிரத்தையாகக் கவனம் கொள்வது ஆரோக்கியமானது.

○

பயணம்

வரி வடிவமாய்
மனதில் ஏதும் எழாத சமயங்களில்
வார்த்தைகளால் எதையும்
கோர்க்க முடியாது போகையில்
ஏதோ ஒரு முறிவில்
ஒன்றை சொல்ல வேண்டும் என்ற
உந்துதலோடு
பிரசன்னமாகிறேன்

நிலவு சிரிக்கும்
பயம் கௌவ பகல் அழும்
பயத்தைத் தூக்கி எறியவோ
விரட்டி அடிக்கவோ
அணைத்துக் கொள்ளவோ
தாரியமின்றி நான்.

என்னைத் துரத்தும்
துப்பாக்கிகளைவிட
சுவடுகளைக் கண்டே அஞ்சுகிறேன்
சுவடுகள் என்னை நெருங்கும்
ஒவ்வொரு விநாடியும்
நான் பயத்தில் சாகிறேன்

காதுகளையும் கால்களையும்
மட்டுமே நம்பி
தொடர்கிறேன் நான்.

தானியா

எக்ஸில் வெளியீடுகள்

மறையாத மறுபாதி

(புகலிடத்துப் பெண்கள்
கவிதைத் தொகுப்பு)

முதற் பதிப்பு: பெப்ரவரி 1991

தமிழிற்
தரிப்புக் குறிகளின்
பயன்பாடு

சி. சிவசேகரம்

முதற் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1994

எனக்குள்
பெய்யும் மழை

மூன்றாம் உலகப் பெண்நிலைவாதம்.
இருபத்திரண்டு ஆசியக் கவிகள்
தொகுப்பும் மொழியாக்கமும்:
யமுனா ராஜேந்திரன்
முதற் பதிப்பு: மே 1999

பிரதிகட்கு:

EXIL

27 Rue Jean Moulin, 92400 Courbevoie, France.

e-mail: EXILFR@aol.com

நாட்களின் மீதொரு நதி

குறிக்கப்பட்ட நாட்களைக் கடந்தாயிற்று.
முடிவுகளின் போதான மனநிலைகளைத்
தெரிந்து கொள்ளத் தோதற்றதான
நேரத்தில்

துயரங்களை மேலும் அனுப்பினீர்.
எல்லோருக்கும் தேவையானதை
யாரிடமும் இல்லாத நிலையில்
பெற்றுக் கொள்ள முடியுமான முயற்சியில்
என்னால் இறங்க முடியவில்லை.

நாட்கள் இன்னும் போகட்டும்.

புயலும், பெருங்காற்றும்,
மழையும், வெயிலும்-எல்லாமே

வந்தாடிச் செல்லட்டும்.

இடிபட்டும், வீசுண்டும்,

நனைந்தும், காய்ந்தும்

மூச்சோடு வாழ்வதற்கான இதயம்

மெலிதான உடலுக்குள்ளே என்னிடம்

இருக்கிறது.

எல்லாவகையிலும், எல்லோரும்

மேலும் மேலும் துயரங்களைத்

தருகிறீர்கள்.

மிகுந்த வலி தரும் துரோகங்களையும்

உங்களால் செய்ய முடியும்.

உயிர் வாழ்தலின் ரகசியம்

கண்டுபிடிக்கப்படாமலேயே

இன்னுமிருக்கிறது-

எல்லோரும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

புறக்கணிக்கப்பட்ட காதலின் தோல்விகளுடே

வாழ்ந்தவன் நான்.

புன்னகைகளும்,

அக்கறையான கதைகளும்

முதுகுக்குப் பின் குத்துப்பட்டவன் நான்!

என்னிடமிருப்பதான வரலாறும்

என் பற்றியும் உங்களிடமிருக்கக்கூடும்.

வெற்றி கொண்டதான பெருமிதங்களை

நீங்கள் சேகரித்துக் கொள்ள

நான் வாழ வேண்டியிருந்தது.

எத்தனை காலங்களாயிற்று!

காடு மலை தாண்டி

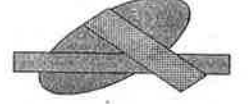
பாறைகளுக்கிடையேதான்

ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது நதி.

15. 05. 2000

ஜிப்ரான்

சுனதி அரேபியா

நினைத்துக் கொண்டிருக்கவே
நிறையக் கிடக்கிறது.

எதிர்பாராமலேயே எல்லாம் கிடைத்த
அதிர்ச்சியில்
துவண்டு போனோம்.

துப்பாக்கிகளை

எல்லாப் பக்கங்களிலும் நீட்டுவதிலும்,

குண்டுகளை கூட்டங்களில்

வீசுவதிலும்

நீங்கள் திறமை பெற்ற பொழுது

எங்களுக்குள் அச்சம் பரவிற்று.

எல்லாவற்றையும்

நினைத்துக் கொள்ள முடிகிறது!

நினைத்துப் பார்த்திராத விதத்தில்

எங்களை நீங்கள் நடாத்தியதையும் கூட

போராட்டத்திற்கான உத்திகான் என்றும்

மிக மிக கோழைத்தனமாகவும்,

இயலாமையோடும்

எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

எண்ணிப் பார்க்கையில்

எல்லாப் பக்கமும்

நாட்களும், ஆட்களும் தான்

போயினர்.

முடிவில்-

யார் பற்றியும் அக்கறைப் படாத விதத்தில்

இன்னொரு நூற்றாண்டில் நாம் நுழைகிறோம்-

எச்சங்களையும் சுமந்து கொண்டு!

ஜிப்ரான்

சுனதி அரேபியா

தொடர் ஆட்டமாகும் கதைத்தல்கள்

ஐமாலன்

ரியாத்-30.03.2000

உயிர்நிழல் தொடர்ந்து வாசித்து வருகிறேன். இதழ் 3 முதல் 6வரை எனக்குக் கிடைத்த கதைகளை ஒரே அமர்வில் வாசித்தேன். மொத்தம் 15 கதைகள்.

1. கலப்பின பிரச்சனை அல்லது புகலிடச் சூழலில் உருவாகும் அடையாள நெருக்கடி, கலாச்சார வேறுபாடு பற்றியவை (அன்னங்களும் பட்சி களும்..., பூர்வீகம், அடிமுடிதேடி, ஒரு பீனிக்ஸ்..., உருவ ஓவியங்கள்)

2. பெண்ணிய பிரச்சனை, இப்படிச் கூறுவதைவிட பெண் பிரச்சனைகளாக அறியப்பட்டிருப்பவை பற்றியவை. (வித்து, அம்மாவின் நண்பன், சோகித்த பொழுதுகளின் நிமித்தம், சாசனம் அல்லது..., யாதுமாகி நின்றாள், விளிம்பு நிலைநோக்கி)

3. பாலியல் மீறல்கள், ஹோமோ, லெஸ்பி, கூட்டுக்கலவி போன்றவற்றின் வேட்கைகளை அப்படிக் கருதினால், பற்றியவை (செந்தட்டி, அவன் அப்படித்தான், இலையுதிர்காலத்தின்...)

இவற்றைத் தவிர்த்து, நமது அடங்கலுக்குள் வராது திமிறும், கதைக் கான மனநிலையில் சஞ்ச் ரிக்கும் கதையாக சித்தார்த்த சே குவேராவின் 'அவனும் அவன் எனக்குச் சொன்ன செத்தவீட்டு நிகழ்வின் கிழவிபும்' சொல்லலாம். அம்மம்மாவும் அப்பம்மாவும் மாறி மாறி இறந்து அடையாளமற்ற தான நிலையில் உருவாகும் முரண். அதை ஒட்டி மாறும் சராசரி மனநிலை

ஆகியவற்றுடன் இதன் இறுதிவரி உருவாக்கும் மாஜிக்கல் சென்ஸ், கதையை தலைகீழாக்கி கரைத்துவிட்டது ரசிக் கும்படி இருந்தது. வாக்கிய அமைப்புகளில் கதையின் நுட்பத்தை கொண்டு

வர முயலும் சே குவாரா புதிய கதைசொல்லியாக வருவதற்கான நம்பிக்கையைத் தருகிறார். இறுதி வரியில் உயிர் பெற்று எழும் கிழவி, வேறு யாரும் அல்ல நமது முதலாசனங்களின் கதைசொல்லிப் பாட்டிதான். நாகரீகம் என்ற பெயரில் அணுவின் விஷப்புகைக்குள் வாழப் பழகிவிட்ட நவீன பகுத்

தறிவு, வெள்ளை, ஆணாதிக்க நவீனர்கள் அதைக் கண்டு ஓடத்தான் செய்கிறார்கள். இந்தப் பதினைந்து கதைகளில் இது ஒரு வித்தியாசமான கதை. தொழில்நுட்பரீதியில் பார்த்தால் fascinating ஆன ஒன்று. இப்படி வரும் நவீன கதைகள் வடிவங்களுடன் நின்றுவிடாது உள்ளுக்குள் பல தளங்கள் பற்றிய ஓர்மையுடன் வடிவமைக்கப்படுவது முக்கியம். இக்கதை தொழில் நுட்பத்தில் செலுத்திய கவனத்தை, பிரதியின் ஆழ் தளங்களில் செலுத்தவில்லை எனலாம். எப்படியோ நவீன வாழ்வை பழங்கதையாக சொல்ல முயல்வது, ஒரு வகையில் பழங்கதைகளை நவீனமாகப் புரிந்து கொள்ள உதவும்தானே. பாட்டிக்கு அந்நியமாகி விட்ட பேரன் என்கிற கலப்பினமாதலின் (hybridization) அரசியலாக ஒரு பார்வை இழையோடுவதாகப் படுகிறது. இது பிரதிக்குள் ஆழமாக ஊடுருவ வில்லை.

பிரதீபா தில்லைநாதனின் 'சோகித்த பொழுதுகளின் நிமித்தம்' சொல்லப்பட்ட முறையில் புதிதான வாக்கிய முடிச்சுக்களுடன் இறுகியிருக்கிறது. நல்ல முயற்சி. 'வயது வித்தியாசமற்ற அவருடனான உனது நட்பை என்னால் உன் சில உரையாடல்களில், நாமிருவரும் நடந்து வருகையில் அவர் விசாரித்தல்களில் உணரப்பட்டது.' இப்படி நிறைய முடிச்சு வாக்கியங்களால் ஆகியுள்ளது. இக்கதை லெஸ்பியன் பரிமாற்றம் பற்றிய வேட்கையின்

நினைவுடன் நகர்வதாகப் படுகிறது அல்லது இதன் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் அல்லது மேல் தள அளவில் தடம் காட்டும் பகுதிகள், இந்த வேட்கை பற்றிய நினைவுகளைப் புதைக்க முனைவதாக இருக்கிறது. அதனால்

அம்மம்மாவும் அப்பம்மாவும் மாறி மாறி இறந்து அடையாளமற்றதான நிலையில் உருவாகும் முரண். அதை ஒட்டி மாறும் சராசரி மனநிலை ஆகியவற்றுடன் இதன் இறுதிவரி உரு வாக்கும் மாஜிக்கல் சென்ஸ் கதையை தலைகீழாக்கி கரைத்துவிட்டது ரசிக் கும்படி இருந்தது.

தான் இதன் மொழிநடையும் கூட, ஒரு தவிப்பிற்குள் அலைவதாக உணரமுடிகிறது. இக்கதையை இந்தத் தளத்தில் வாசிக்கும்போது அவன் சோகித்த பொழுதுகள் வேறுவிதமான அர்த்தங்களைக் கொள்கிறது. கதையில் இயல்பான பால்புணர்ச்சி எதுவும் இல்லை. வன்பாலுறவு இனப் படுகொலை

சமூகத்தில் ராணுவத்தால் நடத்தப் பட்டால், நாகரீக சமூகமாக அறியப்படும் புகலிடச் சமூகத்தில் (இக்கதையில் கனடா), லிப்டில் முத்தமிடும் வேட்கையாக, ஆணினது பார்வைத் துய்ப்பிற்கும், பல நட்பார்ந்த நெருக்குதல்கள் வழியாக, பாலியல் நிர்ப்பந்தத்திற்கும் பெண்கள் ஆளாக்கப்படுவதாக நிகழ்கிறது என்பதான பார்வை இதில் இழையோடுகிறது. பெண் எல்லா சமூகங்களிலும் ஒரேவிதமாக, பாலியல் நுகர்வுப் பண்டமாக மட்டுமே அறியப் பட்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு எதிராக எல்லா ஆண்களும் விறைத்து நிற்கும் ராணுவங்கள்தான் என்கிறது பிரதி.

இன்றைக்கான பெண்ணியம், பெண் குறித்த எல்லா வரையறைகளிலும் தன்னை இனம் கண்டு கொள்ள முயல்வது அவசியம்.

ஆக ஆணாதிக்க எதிர்ப்பும் குறிப்பாய் பாலியல் பலவந்தத்திற்கு உட்பட்ட நிலை

யில், மாற்றாக லெஸ்பியன் பரிமாற்றம் என்கிற நெகிழ்வான சுய பாலியல் தேர்விற்கான சாத்தியம் பற்றிய பார்வையும் பிரதியின் உள்ளார்ந்த நிலையில் இழையோடுகிறது எனலாம். இதன் ஆசிரியர், இந்த நோக்கில் எழுதினாரா என்பது தேவையற்ற ஒன்று. பிரதி ஊடாடும் சமூகத்தினது அரசியல் நெருக்குதல் மொழி வழியாக இவ்விதம் பரிணமிப்பதாக கொள்ளலாம் அல்லது இக்கதையில் லெஸ்பியன் பரிமாற்றம் என்பது verbal level இல் நடைபெறுகிறது எனலாம். இவரது பிறிதொரு கவிதை கூறுகிறது இப்படி, 'அவனவன் கவலை எல்லாம்/அவர்களின் பாதிப்புகள்/தாங்களாக வேண்டும்/அதுவே' (உயிர் நிலை: இதழ் 6: பக்.46 அடிவரை நம்முடையது) இக்கவிதை அவன்களின் பாதிப்பற்ற எழுத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இதனை ஒருவித அறிவுஜீவிதம் கொண்ட ஆண்களின் எழுத்தின் வழியாக, அதாவது சதா கதாநாயகியின் விழிப்புலத்தில் மிதக்கும் தமிழ் சினிமா கதாநாயகர்களைப்போல, பெண்களின், குறிப்பாய் 'இலக்கியப்' பெண்களின், அறிவுப் புலத்திற்குள் அலைவதற்கு கொள்ளும் ஆதங்கத்தை போட்டுடைக்கிறது இக்கவிதை. இந்த நுட்ப உணர்ச்சி முக்கியமானது.

கவிதையும் கதையும் இணையும் இக் கதாசிரியரின் மனத் தளத்தினைக் கொண்டு, இக்கதையானது தனது உள்ளார்ந்த ஆணிய வெறுப்புடன் நிகழ்கிறது எனலாம். இப்படி இக்கதையை வாசிக்கும்போது, பெண்ணிய எழுத்துக்களுக்கான ஒரு தனித்துவமான முயற்சியைப் பார்க்க முடிகிறது. இன்றைக்கான பெண்ணியம், பெண் குறித்த எல்லா வரையறைகளிலும் தன்னை இனம் கண்டு கொள்ள முயல்வது அவசியம். அப்படிப் பார்க்கையில், ஒரு பெண், பிறிதொரு பெண்ணைப் புரிந்து கொள்ள முயல்கிறாள் கதையில். பெண்பற்றிய ஆணிய வரையறைகள் தந்த யுகங்களுடன்தான் என்பது

முக்கியம். அதனால்தான், தன் வயதை ஒத்த ஆணிடம் அவளுக்கு (மேகன்) ஏற்படும் வெறுப்பை, இயல்பற்றதாக உணர்ந்து, அவளை இயல்பு நிலைக்குக் கொணர முயல்கிறாள். இரு பாலுறவு ஆதிக்க ஊடகமாக இன்று செயல்படுவதான பாலியல் அரசியலில் கவனம் கொள்வது நல்லது அல்லது கதையை எடுத்துரைப்பவர், கதைக் களனாக விரிந்து கிடக்கும் அப் பெண்ணை அவளது உடல் வலிகளை இணக்கப்படுத்தி, அவளை இயல்பு நிலைக்கு, தன்பாலின வேட்கையிலிருந்து, இரு பாலுறவு 'இயல்பு உணர்விற்கு(?)' கொண்டு வர முயல்கிறார். இந்த எடுத்துரைப்பு ஆணாதிக்க கலாச்சார அதிகாரியாகச் செயல்படுகிறது. அவளுள் - இவளும், இவளுள்-அவளும் 'புதைந்த கணங்கள்' எடுத்துரைப்பாளரான 'இவளுக்கு' (சியாமி) சலித்துப் போகிறது. இந்த 'புதைந்த கணங்கள்' ஆதிப்பாலுறவு (primitive sexuality) வேட்கையின் ஒரு 'பேச்சு வடிவம்' அல்லது 'உள்மன மொழி வடிவம்' எனலாம். இப்படியாக இக்கதை அதன் மேல்தளம் தாண்டி எழுத்தின் உள்தளத்திற்கு தள்ளிச் செல்கிறது. இக்கதையின் எடுத்துரைப்பாளர், ஒரு ஆணிய வரையறைக்குட்பட்ட பெண்ணாக இருப்பது, எழுதுபவர் தனக்குள் இன்னும் சற்று உற்று, கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை அதிகப்படுத்துகிறது.

இக்கதையின் ஆணாய் இருப்பதின் குற்ற உணர்வுக்கு ஆட்பட்ட ஆண்கள் ஆசுவாசப்பட்டுக் கொள்வதற்கும் ஒரு இடமுண்டு. அது பஸ்ஸில் ஏற முனையும் சிறுவன் 'லேடீஸ் பர்ஸ்ட்டால் துடுக்குறுதல், முகம் சருங்கு முதற்படியில் வைத்த காலை பின்னிழுத்து ஒதுங்குகிறான்' இந்த ஒதுங்கல் ஏற்படுத்தும் உளவியல் மடிப்பு, ஆணின் வளர்ச்சியில் முக்கிய

பெண் எல்லா சமூகங்களிலும் ஒரேவிதமாக, பாலியல் நுகர்வுப் பண்டமாக மட்டுமே அறியப்பட்டிருக்கிறாள்.

மான ஒரு விடயமாகும். இச்சின்ன விஷயம், ஒரு வகையில் ஆண் குழந்தைகளை வளர்க்கும் அல்லது அவர்களுடன் புழங்கும் பெண்களால் உருவமைக்கப்படும் ஆண் சிறார் உளவியல் கட்டமைப்புப் பற்றிய ஒரு எச்சரிக்கை எனலாம். அவ்வகையில், ஆணாதிக்கத்திற்கு பெண்ணும் ஆண்குழந்தைகளை வளர்ப்பவள் என்ற ரீதியில் சம அளவில் காரணமாக அமைகிறாள் என்பதையும் பிரதி தனது உள்மன வெளியில் புரிந்து கொண்டுள்ளதுபோல் படுகிறது.

வித்து - ஒரு மாதிரி வாசிப்பு.

எழுத்துக்கும் எழுதும் ஆசிரியருக்கும் இடையிலான உறவுபற்றி நிறைய வாத, பிரதிவாதங்கள் இருந்தாலும், எழுத்தை அது எடுத்துரைக்கும் முறையில் நின்று ஆய்வு செய்வது அவசியம் எனலாம். இவ்வாறு எழுத்து எடுத்துரைப்பாக மாறும்போது,

ஆசிரியன் மொழி வழியாக பேச விரும்பியவற்றைத் தாண்டி, மொழிஆசிரியன் சிலவற்றை பேசிவிடுகிறது அல்லது சமூகத்தின் சில கூறுகளை, அந்த ஆசிரியனின் பிரக்களுயற்ற நிலையிலான தேர்வாக முன்வைத்து விடுகிறது. இவ்வாறு எழுத்து என்பது எடுத்துரைப்பின்

வழியாக ஒரு சமூக அரசியல் களமாகிவிடும் போது வாசிப்பானது அந்த அரசியலுடனான தனது விளையா

ட்டைத் துவங்குகிறது அல்லது இதனை இப்படிப் புரிந்துகொள்ளலாம். வெளிப்பாடு கொண்டு விட்ட பேச்சானது, சமூக இயக்கத்தின் வழியாக அர்த்தம் கொள்ளுமாறு, வாசிப்பின் வழியாக அர்த்தமாதல் நிகழ்கிறது அல்லது வாசக பிரதி உருவாக்கப்படுகிறது. வாசிப்பின் வழியாக பிரதி ஒழுங்கமைக்கப் படுவதையே அர்த்தமாக்கல் என்கிறோம்.

இப்படி ஒரு விளையாட்டு, வசந்தி- ராஜாவின் 'வித்து' கதை வாசிப்பில் நிகழ்ந்தது. முன் எச்சரிக்கையாக ஒன்றைச் சொல்லிவிடலாம். வசந்தி - ராஜா என்பவர் பற்றிய மனோவியல் ஆய்வல்ல இது. காரணம், எழுத்து உற்பத்தி என்பது ஒரு சமூகநிகழ்வு, அதே

போல் எடுத்துரைப்பு என்பதும் ஒரு இனத்தினது உற்பத்தி. ஆக, தமிழினத்தினது கூட்டுக்குரலாகவே அதன் எடுத்துரைப்புகள் நிகழ்கிறது. இக்கதை பற்றிய மாதிரி வாசிப்பும் அதற்குள் நிலவும் கூட்டுத் தன்னிலை, குரல்கள் பற்றிய தடங்காட்டல்தான் அல்லது வாசிக்கும் தன்னிலை தனக்குக் கிடைத்த பிரதிபிம்பம் தனக்குத் தக ஒழுங்கமைக்கும் முயற்சியே,

இக்கதையின் தலைப்பு 'வித்து' என்பது வாரிசு என்பதற்கான இலக்கிய மாற்றாக எடுத்தாளப்பட்டிருந்தாலும், 'வித்து' என்பதற்குள் இருக்கும் ஒரு உயிர்ப்பு, 'வாரிசு' என்கிற சொத்துச்சார் சொல்லில் இல்லை. 'வித்து' என்கிற உருவகம் பெண் உடலை ஒரு நிலமாக முன்வைக்கிறது. கதையாடல் தாய்மை பற்றியது. அதிலும் வளமை பெருக்கத்துடன் அறியப்பட்ட 'புராதன தாய்' என்கிற பிம்பத்துடன் உறவுடையது. இதனை, நிலம் பெண் உடலுடன் பதிலீடு செய்யப்பட்ட ஒரு மரபுடன் அடையாளப்படும் கூட்டுக்குரல் எனலாம். அதனால்தான், பெண்மீதான வன்பாலுறவுடன், இன மோதல்கள் அடையாளமாகிறது. பொதுவாக இராணுவம், இரண்டு ஆயுதங்களுடன் தனது பயங்கரவாதத்தைத் துவக்குகிறது. ஒன்று துப்பாக்கி, பிறிதொன்று ஆண்குறி. இராணுவ கட்டுப்பாடு, அவர்களது உடலை ஒழுங்கமைப்பதும்,

வெளிப்பாடு கொண்டு விட்ட பேச்சானது, சமூக இயக்கத்தின் வழியாக அர்த்தம் கொள்ளுமாறு, வாசிப்பின் வழியாக அர்த்தமாதல் நிகழ்கிறது அல்லது வாசக பிரதி உருவாக்கப்படுகிறது. வாசிப்பின் வழியாக பிரதி ஒழுங்கமைக்கப்படுவதையே அர்த்தமாக்கல் என்கிறோம்.

சமூக-கலாச்சார-அரசியல் சூழலிலிருந்து பிரித்தெடுத்து பயிற்றுவிப்பதும், இவ்விரண்டு ஆயுதங்களையும் கையாள கற்பதற்கே. கட்டுப்பாட்டின்மூலம் ஒடுக்கப்பட்டு உட்செறிக்கப்படும் பாலியல் ஆற்றலை - களம் கண்டவுடன் வெளியேற்றிக்கொள்ளும்

வெறி கட்டமைக்கப்படுகிறது. துப்பாக்கியும் ஆண்குறியும் ஒரே தளத்தில் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றன. எல்லா இராணுவத்தாக்குதல்களிலும்

வன்பாலுறவு எழுதாக் கிளவியாக, தவிர்க்க இயலாத நிகழ்வாக இருப்பதன் பின்னணி இதுதான். இராணுவம் ஒவ்வொரு உடலுக்குள்ளும் (ஆண்/பெண் பால் பேத மற்ற நிலையில்) நேர்த்தி, மிடுக்கு, ஒழுங்கு என்பதாக கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்றால் மிகையாகாது.

ஈழத்தமிழ் போரில், தமிழ் நிலம் தமிழ்ப்பெண் என்பவளின் ஒரு பதிலீடாக இருப்பதால், பெண் உடல்மீதான இராணுவ பயங்கரம் உச்சத்தில் நிகழ்கிறது அல்லது பெரும்பாலான எடுத்துரைப்புகளில், இது தவிர்க்கமுடியாத அடையாளமாக வெளிப்பாடு கொள்கிறது. இதன் பக்க விளைவே கூட்டுக்கலவி, பாலியல் சுதந்திரம் பற்றிய சொல்லா

டல்கள், குறிப்பாக, புகலிடச் சூழல்களில் வெளிப்பாடு கொள்வதைக் கொள்ளலாம். பெண் உடல் ஒரு போர்த்தந்திர களமாக (strategical site) இரண்டு சமூகங்களிலும் மாற்றப்படுகிறது. இதன் விளைவாக 'பெண்ணிய' விழிப்புணர்வும் புகலிடச்சூழலில் அதிகமாகியிருக்கிறது எனலாம்.

புகலிடச்சூழலில் அதிகமாகியிருக்கிறது எனலாம். இக்கதையாடல், இவ்வரு சூழல்களிலும், ஒரு பெண் உடல் எப்படி இக்களமாக செயல்படுகிறது என்பதைச் சொல்ல முயல்கிறது.

ஒரு கனவுடன் துவங்குகிறது கதை. கனவு ஒரு சமூகத்தின் கூட்டுப்பிரக்களையில் வெளிப்பாடு கொள்ளும் கூட்டுக்குரலின் விளைவு எனலாம். பல்வேறு குரல்கள் பிம்பங்களாக வெட்டிச் செல்வதும், அவற்றில் ஒன்று மேல் நிர்ணயம் (over determine) செய்வதாகவும், அதையே கனவு காண்பவர் தனது எடுத்துரைப்பின் வழியாக அர்த்தம் காண முனைவதுமான ஒரு நிகழ்வு எனலாம். எப்பொழுதுமே கனவு எடுத்துரைப்பின் மூலமே உருவாகுகிறது அல்லது அதன் நிகழ் உரை வடிவம் தரப்படுகிறது. கனவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இந்தியா, சீனா போன்ற நாடுகளில் குறி அல்லது பலன் சொல்லும் வழக்கம் இன்றுவரை இருப்பது, அதன் பொதுத்தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான். பெரும்பாலான சமூகங்களில், கனவில் வரும் பாம்பு ஆண்குறியை குறிப்பதாகவே

சுறப்படுவதை இதனுடன் இணைத்துப் பார்க்கலாம். கனவு ஒரு வகையில் பதிலியாகவும் (sublimation), விருப்பு நிறைவேற்றமாகவும் செயல்படுகிறது.

இக் கதையாடலானது, கனவை அடிப்படையாகக் கொள்ளும்போது, அது ஒரு பொது நினைவு பற்றியதாக மாறிவிடுகிறது. கனவு அதற்கான தெளிவுற்றதான தோற்றத்திலேயே, ஒரு உருவமாக முன்வைக்கப்படும்போது, கதைத் தளம் அவ்வுருவம் பற்றிய தேடலாக புலப்படத் துவங்குகிறது. இவ்வுருவம் கனவில் வந்ததால், யதார்த்த தளத்திலிருந்து விலகி, மனத் தளத்துடன் உறவுகொண்ட ஒரு உருவமாகத் தெரிகிறது. அடுத்த வரியில் உருவம் அதே பரிச்சயமான உருவம் எனக் கனவின் தொடர்ச்சியும், அது ஒரு பரிச்சய நிலைக்கு கதையில் வரும் சியாமளாவிற்கு ஆகிவிட்டதைச் சொல்லி விடுகிறது. இந்த பரிச்சயமான உருவம் என்பது ஒரு பூடகமான அர்த்தத்தையே தருகிறது. பரிச்சயம் கனவிலா நிஜத்திலா? பிரதி இங்கு தனக்குள்ளாகவே குழம்பிவிடுகிறது. இந்த உருவம் நிஜத்திலும் இருந்து, நிழலாகவே கனவிலும் தொடர்கிறதா? அல்லது கனவில் தொடர்ந்து வருவதால் பரிச்சயப்பட்டதா? ஆக பரிச்சயம் என்பது இரண்டு தளத்திலும் நிகழ்கிறது. ஆனால் சியாமளாவிற்கு இப் பரிச்சயத்தை ஒற்றைத் தளத்தில் அதாவது கனவில் மட்டுமே நம்பும்படி கலாச்சாரம் நிர்ப்பந்திக்கிறது. இதன் நிர்ப்பந்தம் கதையின் பல தளங்களில் நடைபெறுகிறது. அதனால்தான் அழுக்குவது போன்ற பிரமை என்று எழுதப்படுகிறது. இங்கு கனவான ஒன்று பிரமையாக மாறுகிறது. கனவில் அடையாளம் காணமுடியாத அந்த மங்கலான உருவத்தை விலக்கி, ஆசுவாசப்பட்டவுடன், அவள் நினைவிற்கு வருவது பிள்ளைகள் அல்லது மங்கலான உருவம் அவளுக்கு நினைவூட்டுவது பிள்ளைகளை எனலாம். கதையாடல் அடுத்த அடுக்கிற்கு நகர்கிறது. பிள்ளைகள் இரண்டு பேராக இருக்கிறார்கள். ஏன் இரண்டு பேர்? இதற்கு கதையாடல் தரும் நுட்பமான பதில், உருவ ஒப்பிடலுக்கு இரண்டு உருவங்கள் தேவை என்பதைத்தான். கதையாடலில் வரும் சின்ன மகன் முரளியுடன் (அப்பிள்ளை மகனாகக்கூட இருந்திருக்கலாம், அப்படி இருந்திருந்தால் கதையாடலின் தாய் பிம்பம் வேறாக, அதாவது 'கலாச்சார தாய் பிம்பமாக' தாய்-பிள்ளை என்கிற உறவு நிலையில் மட்டுமே நிகழ்வதாக மாறி இருக்கக்கூடும்) வயதுக்கு மீறிய பெரிய மனுஷத் தனத்துடன் உள்ள சுரேஷ் ஒப்பிடப்படுகிறான். இந்த ஒப்பிடலில் கவனிக்க வேண்டியது, பிள்ளையாகக் காணக்கூடிய முரளியை விட 3 வயது பெரியவனான சுரேஷ், அப்பெண்ணால் வயதுக்கு மீறிய பெரிய மனுஷனாகவும் எல்லாவற்றிலும் ஒழுங்குடனும், சுத்தமாகவும், ரசிக்கும்படியான நேர்த்தியுடன் (இதனை ராணுவ நேர்த்தி, ஒழுங்கு எனலாம். இது

அப்பெண்ணின் உள்ளமனம் உருவாக்கும் ஒரு எடுத்துரைப்பு. அதாவது அவனின் பிறப்பு ரகசியத்துடன் வந்துள்ள பரம்பரைப் பண்பாக, தந்தையைப்போல் இருத்தல் இதனைக் கதையாடல் புரிந்ததால்தான் முகஜாடை என்கிற சினிமாத்தனமான ஒப்புமைக்குள் போய் விழுந்துவிடுகிறது.) எப்பொழுதும் பளிச்சு உடன் இருப்பதாக சிலாக்கிப்படுகிறது. சுரேஷ் அறை பற்றிய விவரணைகள் எல்லாம் அவளின் உளவியல் போக்கு குறித்த துல்லியங்களை தருவதாக அமைந்துள்ளது.

சுரேஷ் உறக்கத்தில் கூட ஒழுங்கைக் கடைப்பிடிப்பது என்பது, இந்த வர்ணனை முழுவதையும் அவளது புனைவு வேட்கைக்குள் செலுத்தப்பட்டிருப்பதைச் சொல்லிவிடுகிறது. அதாவது சுரேஷ் குறித்த வர்ணனையில்ல அவை, மகன் குறித்த தாயின் வேட்கை விருப்பு எனலாம். கதையாடல் இங்குதான் மிகவும் நுட்பமாக வழக்கி, அவளின் மனப்பிரதிமைக்குள் போய் விடுகிறது. உடனடியாக அவனிடம் அவள் கவனிப்பது துல்லியமாகத் தெரியும் அரும்பிக்கொண்டிருக்கும் மீசை. துல்லியமாக என்பது அவளது சுயபிரக்ஞையின் தெளிவைக் கூட்டுகிறது. அடுத்து, அவன் அவளைவிட்டு விலகி விட்டதை உணர்கிறாள், தன்னுள் ஒரு வெற்றிடத்தை உருவாக்கிவிட்டு என்பதாக. இங்கு கதையானது அவளது மகன் குறித்து அவளுக்குள் இருக்கும் வேட்கையை வெளிப்படுத்துகிறது. மகன்ற அவளுக்குள் சூழ்வது வெற்றிடம் எனில், விபத்தின் விளைவான அம்மகனே அவனது உள்ளிடாக இருக்கிறான் என்பதுதானே.

விழித்துக்கொண்டுவிட்ட மகனைக் கண்டதும், உறக்கம் கலைத்துவிட்ட குற்ற உணர்ச்சியுடன் அவசர அவசரமாக வெளியேறுகிறாள். இங்கு கதையாடலானது தனக்குள்ளாகவே குற்ற உணர்ச்சி கொண்டு, கலாச்சாரக்குரலால் அட்டப்பட்டு துல்லியமாக வர்ணித்து பரவசமடைந்த தனது மகன் மற்றும் அவனது நேர்த்திகள் தனக்குள் இருக்கும் வேட்கையுடன் கொண்

டுள்ள உறவின் இசைவின்மை புரிந்து அவசர அவசரமாக வெளியேறுகிறது. இதில் அவசர, அவசரமாக எனப் பிரதி கொள்ளும் பதற்றம் கவனிக்கத் தக்கது. இந்த வெளியேற்றம் உடனடியாக கணவனிடம் கொண்டு சென்று விடுகிறது. அமைதியுடன் உறங்கும் கணவன் என்கிற சொல் வரிசை, உண்மையில் கணவனை காணும் அவளது மன அமைதியைப் பற்றியதுதான். அது ஒரு பெரிய கலாச்சாரக் குற்றத்திலிருந்து விடுபட்டு, கணவனுடன் அடையாளப்படும் அவளது ஆணாதிக்கக் கலாச்சாரத்தைக் காப்பாற்றிவிட்ட அமைதி. மன உணர்வுகளை புறச்சூழலில் ஏற்றிக் காண்பது, மனிதமனத்தின் ஒரு தவிர்க்கவியலா நிகழ்வுதானே.

'அழுத்தங்கள் இல்லாத சீவியம்' இருந்தும் சூழ்ப்பம் ஏன்? என்பதன்மூலம் அவளது அழுத்தங்

மன உணர்வுகளை புறச்சூழலில் ஏற்றிக் காண்பது, மனிதமனத்தின் ஒரு தவிர்க்கவியலா நிகழ்வுதானே.

கள் மனம் சார்ந்தவை என்பதைக் கதையாடல் சொல்லிவிடுகிறது. இப்பொழுது மீண்டும் கனவு. கதை ஆரம்பத்தில் வந்த கனவிற்கும் இப்போதைய கனவிற்கும் ஒரு பண்புரீதியான மாறுபாடு இருக்கிறது. அந்த முகம் அவளுக்கு பரிச்சயம் கொண்டு விடுகிறது. அது அவள் அருமை மகன் சுரேஷினுடைய முகம்! இப்பொழுது அவளது மனஅழுத்தத்திற்கான காரணத்திற்கு மிக நெருக்கமாக வந்து விடுகிறாள். அது அவனது பருவமாற்றம். அவளைத் தாக்குகிறது என்பதுதான். தாக்குகிறது என்ற சொல்லில் உள்ள கூடுதல்

விசை கவனிக்கத் தக்கது. இங்கு கதையாடல் கலாச்சாரக் குற்றமாக அவளால் புரிந்து கொள்ளமுடியாத உணர்வாகப் பரிணமித்த மன அழுத்தம் என்பது, தன் மகன் மீதான பாலியல் வேட்கையாக (ஒடிபஸ் சிக்கலாக) அறியப்படுகிறது. இந்த வேட்கையின் மேல் நிர்ணய விளைவே அவளது கனவு. இக் கனவு, அவள் மகனை ஒரு சுற்று வர்ணித்தபின், கனவின் மங்கலான உருவம் மகனாக கதைமொழியில் துல்லியப்படுகிறது அல்லது கனவு உருவத்துடன் மகனை இணைத்துக் காண்கிறது அவளது வேட்கை. கலாச்சாரத்திற்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள முரண், கனவாக வந்து அவளுக்குள் மன அழுத்தங்களை உருவாக்குகிறது. கதையாடல் இந்தக் குற்ற உணர்வின் நினைவிலி நிலையிலேயே, சின்ன மகனை, மகளாகப் படைக்காமல், மகன் மீதான இயல்பான பாசம் தனக்கு உண்டு என்கிற கலாச்சார தாய் பிம்பத்தை காப்பாற்ற முரளி என்கின்ற மகனாகப் படைக்கிறது. அதனால்தான் பெரிய மகனும் சின்ன மகனும் நேர் எதிர்ப்பண்புகளாகப் பரிணமிக்கிறார்கள். குழம்பிக்கிடக்கும் அறைதான் முரளிக்குக் 'கொம்பீரிபாட்டபிள்' ஆக இருப்பதாகக் கூறுவதுகூட கதைமொழி அவனது குழந்தை நிலையை உணர்ந்துகொண்டுள்ள ஒரு செயல்தான்.

ஆக, கதையாடல் ஒரு பொது மனப்பரப்பின் தாய்-மகன் தடைசெய்யப்பட்ட உறவின் கூட்டுப் பிரக்கூடியாக நகர்கிறது எனலாம். கலாச்சாரம் முன்வைக்கும் கணவன், மகன் என்கிற ஆணுடல் வடிவத்திற்கும் அதன் சாராம்சமான இயற்கை ஆணுடலுக்கும் இடையில் உருவாகும் மோதல் இதன் உள்தளம் எனலாம். இதன் பிறகு கதையாடல் கலாச்சார ஆணுடலில் இருந்து சமூக அரசியல் ஆணுடலுக்கு நகர்கிறது. இதுதான் கதையின் மிக முக்கிய தளம். தொலைக்காட்சியில் ஒளிர்ந்திரையில் அவள் ஒரு இராணுவத்தானை அல்ல இராணுவ வீரனைக் காண்கிறாள். வீரன் என்பது கவனிக்கத் தக்கது. தமிழ் நினைவில் பிரக்கூயில் ஆண், ஆண்மை குறித்து உருவேற்றப்பட்டுள்ள பிம்பம் வீரன் என்பது. அவன் கையில் துப்பாக்கியுடன் முன்னோக்கி வருகிறான். இத் துப்பாக்கி பயிற்று

விக் கப்பட்ட வெறி செறிந்துள்ள ஒரு ஆண்குறி. கதையாடல், மூளையில் மூடிக் கிடந்ததாக அவள் நம்ப விரும்பும் பகுதியைத் திறக்கிறது. கதைத் தளத்திற்குள் தான் இது மூடப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய அவளின் மூளையில் இது மூடப்பட்டிருக்க முடியாது. கதையாடல் இன்னும் பிரச்சினையைப் பூசி மெழுக முயல்கிறது. அவள் பலவந்தப்படுத்தப் பட்டது அவளுக்கே தெரியாது என்கிற சினிமாத் தனமான நிகழ்வின்மூலமும் பலாத்காரப் புணர்ச்சியை ஒரே வாக்கியத்தில் தாண்டிச் செல்வதன்

கலாச்சாரத்தின் மிரட்டலுக்கு அடிபணிந்து தனது பாதுகாப்பு செயலியக்கத்தை (Defence Mechanism) இயக்க எடுத்துக்கொண்ட நேரமே கதைமொழியின் இந்தச் சிந்தனை விளாசல்கள் எனலாம்.

மூலமும் தன்னை மயக்க நிலைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டதாக நம்புவதன் மூலமும் கலாச்சாரத்தின் மிரட்டலுக்கு அவளுடன் சேர்ந்து கதையாடலும் உள்ளாக் கப்படுகிறது. அதனை வெளிப்படுத்துவதற்கு எடுத்த

துரைக்கும் குரல் தயங்கித் தாவிச் செல்கிறது.

14 ஆண்டுகள் கழித்தும் அந்த இராணுவத்தானின் முகம் அவளால் அடையாளம் காணப்பட முடியாமெனில் எப்படி நிகழ்வு மட்டும் மறந்து போயிருக்கும், அதுவும் ஒரு குழந்தை பிறந்துள்ள பொழுது. இது மறைந்து கிடக்கும் தளத்தை அல்லது பிரதி மறைக்க விரும்பும் தளத்தை நோக்கி நம்மை நகர்த்துகிறது. அதன்பின் பிரதி மகனின் பிறப்பை உறுதி செய்து கொண்ட பின் வாரிசுப் பிரச்சினைக்கு நகர்ந்து கலாச்சாரம் பற்றிய விளக்கங்களில் விழுந்து புரள்கிறது. இந்தப் புரளல் ஒரு கலாச்சாரத் தாயின் ஆண்மையத் தொடர்ச்சியைப் பேணும் வாரிசு வேட்கையின் அடிப்படையில் உருவாகும் நியாயங்கள் ஆகும். இங்கு கதை மொழியானது நடக்க இருந்த அசம்பாவிதத்தை அவளது கணவனுக்குத் தெரியப்படுத்த முனைந்ததைத் தடுத்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட பதட்டத்திலிருந்து ஆசுவாசப்படவே இந்தப் புரளல். அவள் இயல்பு நிலைக்கு, கலாச்சாரத்தின் மிரட்டலுக்கு அடிபணிந்து தனது பாதுகாப்பு செயலியக்கத்தை (Defense Mechanism) இயக்க எடுத்துக்கொண்ட நேரமே கதைமொழியின் இந்தச் சிந்தனை விளாசல்கள் எனலாம்.

கடைசியில் தனது உடைமீது விழுந்திருந்த பிஸ்கட் துகள்களை உதறிவிட்டு உற்சாகத்துடன் நடக்கத் தொடங்கினாள். எங்கு? வழக்கமான அழுத்தமில்லாத சீவியத்திற்குத்தான். இது ஒரு புறம் இருந்தாலும் அவள் உதறிச் செல்வது பிஸ்கட் துகளுடன் சேர்த்து, கணவையும் அதன் நினைவையும் என்பதாக இதனை அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஏன் அதனைத் தூசியாகவோ, பிற பொருட்களாகவோ பிரதி தேர்ந்து கொள்ளாமல் பிஸ்கட் துகள்களை எடுத்துக்கொள்கிறது. எடுத்துரைப்பாளனின் குரல் படைக்க விரும்பிய இயற்கை தாய். இறுதியில் மொழியின் கண்காணிப்பில் அதன் ஆதிக்கக் குரலில் ஒடுக்கப்பட்டு வழமையான

கலாச்சாரத் தாயாக விஞ்சி நிற்கவே. இங்கு பிஸ்கட் துகள் (நடுக்கூடத்தில் எப்படி பிஸ்கட் துகள் வந்தது என்கிற கேள்வியை எழுப்பியிருக்கிறார் ஒரு வாசகர். இதழ்6: பக். 67: சிநேகா, இலங்கை: இது நினைவற்ற நிலையில் கதைமொழியால் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒன்று) 'இறைச்சி' என்பார்களே அப்பொருளில், வேறு ஒன்றைக்குறித்து நிற்கிறது. பிஸ்கட் தாய்-மகன் இணைவுடனும் தின்றுவிட்டதின் மிச்சமாக இருப்பவை என்பதுடனும் ஆன குறிப்பு பொருளைக் கொண்டது அல்லது கதையாடல் இவ்விதமாகத் தேர்வு கொள்கிறது, நினைவிலிநிலையில்.

ஆக பிஸ்கட் துகள் என்கிற சொல் கொள்ளும் நினைவு, மீண்டும் பிள்ளை பற்றியதான நினைவின் வெளிப்பாடு. இப்பிள்ளை, அந்த இராணுவத்தானுடன் இணைகிறான் ஒரு தளத்தில். பிறிதொரு தளத்தில் அவளது வேட்கை நிறைவு பிம்பமாக இருக்கிறான். ஆக கதை

யாடலின் உள் தளம் தாய்-மகன் பாலியல் ஈர்ப்புடன், அதாவது இயற்கையான உறவமைப்புடன் இயங்க, கலாச்சார தளம் அதனை இராணுவ ஒழுங்கமைப்பைப் போல கண்காணித்து, ஒடுக்கி, இயல்புநிலைக்குத் திரும்புகிறது. உதறப்படும்

பிஸ்கட், பிள்ளைகளுடன் ஒரு தாய் கொள்ளும் ஓடிபஸ் உறவினை உதறுவதுதான். இராணுவம், கலாச்சாரம் எல்லாம் ஒரு வகை ஆணாதிக்க மையமானதாக பிரதிக்குள் வந்து, அதனை ஏற்கும் பெண்ணுடலாகப் பிரதிவானது தனது வாசல்களை வேண்டாம் வேண்டவே வேண்டாம் என அடித்து சாத்திக் கொள்கிறது.

இக்கதை எடுத்துரைப்பு, சூழல் மற்றும் பொருட் தேர்வு, அதனை வரிசைப்படுத்தல் ஆகியவற்றில் உள்ள உளவியல் அரசியல் அம்சங்களை தடம் காட்டி, பிரதிவழியாக ஆசிரியனுக்கும் வாசகனுக்கும் இடையில் நிகழும் ஒப்பந்தத்தினை ஒரு பொறுப்புள்ள தளத்தில் இருவரும் நிறைவேற்றுவதன் அவசியத்தை உணர்ந்து கொள்ளும் வண்ணம் கொஞ்சம் விரிவாகவே வாசிக்கப்பட்டுள்ளது என்று நினைக்கிறேன். எழுதப்படுபவை எல்லாம் எப்படி பொறுப்பற்றவை அல்லவோ, அதே போல் வாசிக்கப்படுபவை எல்லாமும் பொறுப்பற்றவையும் அல்ல. எழுத்து, மொழியின் பல அடையாளங்களைச் சுமந்துகொண்டு வருகிறது. அதில் ஒன்றுதான் இக்கதையில் வரும் தாய் - மகன் பாலியல் ஈர்ப்பு என்பது. இது தெளிவான மொழியில் இல்லை என்றாலும் ஒருவித தடமாக தொடரப்பட்டுள்ளது. இதுவே இக்கதையின் முக்கியத்துவத்தைக் கூட்டுகிறது.

இவ்வாசிப்பு இரண்டு விடயங்களை முன்வைத்து நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆசிரியரின் எழுத்துப்பொறுப்பு - வாசகரின் தீவிர வாசிப்பிற்கான யுகத்தைக் கொண்டு அமைய வேண்டும். வாசகரின் வாசிப்பு பொறுப்பு - ஆசிரியரின் அனைத்துத் தேர்வு பரப்பிற்குள்ளும் பிரதியை அணுக முயலவேண்டும். எழுத்தும் வாசிப்பும் வெற்றி தோல்வி நிர்ணயித்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு தொடர் ஆட்டம். இவ்வாட்டத்தில் ஆசிரியரின் நோக்கிலிருந்து தப்புவது வாசகரின் திறன் என்றால், வாசிப்பவருக்கு பல நோக்குகளை வைத்து பிடிக்க முயல்வது ஆசிரியரின் திறன் எனலாம் அல்லது ஒருவரை ஒருவர் மறைத்தும்/வெளிப்படுத்தியும் தொடர்வதாக ஆட்டம் அமையலாம், இன்றைக்கான இலக்கிய வாசிப்பைப் போல.

'செந்தட்டி' சிலிர்ப்பின் ரகசியம்.

ஐனரஞ்சக உணர்வுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது நா. கண்ணனின் 'செந்தட்டி'.

ஆசிரியரின் எழுத்துப்பொறுப்பு - வாசகரின் தீவிர வாசிப்பிற்கான யுகத்தைக் கொண்டு அமைய வேண்டும். வாசகரின் வாசிப்பு பொறுப்பு - ஆசிரியரின் அனைத்துத் தேர்வு பரப்பிற்குள்ளும் பிரதியை அணுக முயலவேண்டும். எழுத்தும் வாசிப்பும் வெற்றி தோல்வி நிர்ணயித்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு தொடர் ஆட்டம்.

'செந்தட்டி' என்ற ஒரு வார்த்தையின் சிலிர்ப்பில் எழுதப்பட்ட கதை. அதிலும் புதிர் எல்லாம் போட்டு, எடுத்துரைப்பாளரே கூறுவது போல சினிமாவைக் கலாச்சாரமாக வைத்திருக்கும் சமூகம் என்பதால் அச்சமூகத்தின் ஒரு பிரதிநிதியாகவே இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. என்ன! இது

ஒரு காலனீய சினிமா அவ்வளவுதான். இல்லாவிட்டால் மனைவியுடன் அமர்ந்து இப்படி உன் டேட்டிங், என் டேட்டிங் என்று அளவளாவிக் கொண்டிருக்கமுடியுமா? ஐரோப்பிய சூழலில் உள்ள ஒருவர், தனது மனைவியிடம் அவர் ஜெர்மனிய ராகவே இருந்தாலும் (இதன் புற விபரம் எதுவும் இல்லை) திருமண முன்-பாலுறவு (pre-marital sex) பற்றி எல்லா விவரணங்களுடனும் பேசுவது, யதார்த்த பொருத்தமற்றது என்பது ஒரு புறமிருக்க, இதன்மூலம், முற்றிலும் 'கற்பு', 'உடல் புனிதம்' போன்ற பெண் ஒடுக்குமுறை கருத்தாங்கங்களிலிருந்து அச்சமூகம் விடுதலை அடைந்து விட்டதான மாயை உருவாக்கப்படுகிறது. ஆணுடலிலேயே 'புனித-தாய-இன-உடல்' தேடிய ஒரு சமூகம் ஜெர்மனி என்பதும் உலகிற்கு ஐரோப்பா தந்த உலகப்போர், பாசிசம், அணுஆயுதம் மற்றும் எய்ட்ஸ் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. ஒரு கலாச்சாரத்தை தர மதிப்பீடு செய்வதும் அதைக் கீழ்நிலைப்படுத்திப் பேசுவதும் காலனீய மனநிலையின் விளைவுதான். இந்த நவ காலனீய மனநிலையின் விளைவுதான் இந்தக் கதை.

கதையின் முதல்வரியைப் பாருங்கள். கிழக்கே போகும் ரயிலுக்காக அவள் காத்திருந்தாள். இது ரயில் ராதிகாவைத்தான் ஞாபகப்படுத்தியது. இவ்வாக்கியத்தில் வரும் கிழக்கு திசைக்கும் கதைக்கும் என்ன உறவு. இது ஒரு தேவையற்ற சித்தரிப்பு. இக்கதையாடலும் நீலப்படம் பார்ப்பு

வர்கள் 'வெள்ளக்காரன் மாதிரி வராதுப்பா நல்லா அனுபவிக்கிறானால்' என ஏங்குவதைப்போல, எச்சில் ஊறும் பாலியல் குறித்த ஒரு தவறான கற்பித்ததை மனதில் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. கதையில் வருகின்ற வேற்றுக்கிரக சினிமா காட்சியும் அல்பஸ் மலையின் சாரைப்பாம்பு காட்சியும் நீலப்பட ஊடாட்டப்பிரதிபோல் (inter-text) இருக்கிறது. இப்படி எழுதுவதால் நீலப்படங்களை கலாச்சார, அறவியல் தளத்தில் அணுகும் நல்லொழுக்கவாதியாக எண்ண வேண்டாம். (நீலப்படங்களின் அரசியல், அது கட்டமைக்கும் கருப்பின

பாலியல், அதிகார கட்டமைவில் அதன் இடம், குறித்து என்னிடம் பிரசுரிக் கப்படாததால் தனிச் சுற்றில் இருக்கும் தனிக் கட்டு ரையே உண்டு. அது கிடக்கட்டும்) கதையாடலின் வர்ணிப்பு, இன்னும் குமுதம் பத்திரிகையின் ஜொல் கதைகளின் தரத்தைத் தாண்டவில்லை. இதனை உயிர்நிழலில் படிக்கும்போது வருத்தமளிக்கவே செய்கிறது. பாருங்களேன் கதையின் நாயகி வர்ணிப்பை 'சிக்கெனப் பிடித்த ஜீன்ஸ்' அவளது உடல்வாகை அளந்து காட்டியது. அளவுகோலைக் கண்ணாட்டிம்தான் கேட்க வேண்டும்.

மேலும் பாருங்கள், ஒரு MGR range கதாநாயகனை - மற்றவர்களிடம் காணும் பாசாங்குத்தனம் இல்லாத பழகுமுறை, நேரடிப்பேச்சு, பெண்களை சகஜீவியாகப் பார்க்கும் அவனது சரிநிகர் நோக்கு' இதில் சொல்லப்பட்ட எல்லா பண்பிற்கும் எதிராக அவன் இருக்கிறான் கதையில். என்ன முரண்? அதாவது தனது ஜீனியர் ஒரு பெண் என்பதை மறைக்கும் அற்பத்தனம், பெண் உடலை மதிக்காத அடலஸன்ஸ் வக்கிரம் இப்படி அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். பெண்ணை சகஜீவியாக எண்ணும் ஒருவனால் டேட்டிங் போகமுடியுமா? அப்படிப் போனாலும் இந்தவகை கலவி பற்றிய பேச்சு சாத்தியமா? அப்புறம் கன்னத்துக் குழி வச்சீகரமானதோ இல்லையோ, அதிர்ஷ்டம்தான் அடித்திருக்கிறது அவனுக்கு. கன்னத்துக் குழி, கிராம வழக்கில் அதிர்ஷ்டம் என்பார்கள். வேப்பெண்ணை மணத்தது, கௌலி அடித்தது, கொழுமோர், திருப்பதி ஏழுமலையானுக்கு காசு முடிஞ்சி போடுதல், இப்படி அடிக்கடி ஜெர்மனியிலிருந்து எகிறி தனது கிராமத்து மண்வாசனையில் வந்து விழுந்துவிடும் nostalgic jump வேறு.

அது என்ன சார் வெளிக்கிரகத்து புத்திஜீவி! எல்லா புத்திஜீவிக்கும் உள்ளூர இருக்கும் அந்த லோக்கையை பிடிக்க முயல்கிறாரோ? இந்த புத்திஜீவியின் அதிதீவிர மந்திர சக்திதான் இந்த செந்தட்டி போலும். கருவுற வைப்பது பலான காட்சியா? 25 நாட்களுக்கு ஒரு முறை தனது மனைவியை வாலால் அடித்துக் கொள்ளும் வேற்றுக்கிரக

கார்டோவ்ரிடம்தான் கேட்க வேண்டும். (யார் அந்த கார்டோவிர? நாகார் ஜுனனின் ட்ரெயின் சுதந்திர இலக்கண வரையறை மயக்கம் விஞ்ஞான புனை கதையில் வரும் பாத்திரம்: கருநாடகமுரசும் தமிழ் இலக்கியத்தின் மீதான அமைப்பியல் ஆய்வும்: சிறுகதைத் தொகுப்பு) அப்புறம் கௌலி சொல்கிறது, இவனது டேட்டிங் தெரிந்த கௌலி அல்லது கொழுமோர் பாட்டி ஞாபகமோ? இடைவேளையின் போது பெய்சி. களைப்பு தீர்வா? இடைவேளைதானே வந்திருக்கிறது. இது என்ன, டிராஜேந்தரின் இடை

வேளையோ?

ஆணுடலிலேயே 'புனித-தூய-இன-உடல்' தேடிய ஒரு சமூகம் ஜெர்மனி என்பதும் உலகிற்கு ஐரோப்பா தந்த உலகப்போர், பாசிசம், அணுஆயுதம் மற்றும் எய்ட்ஸ் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது.

இப்படி துண்டு துண்டாக நி யூஸ் ரீல் காட்டினால் எப்படி, முழுப் படமும் பார்ப்பதுதான்

இன்பம் என்கிறாள் நாயகி. என்ன புரட்சி? வாழ்க்கையைக் குறித்து எந்தக் கேள்வியும் இல்லாமல் மேலே மிதக்கும் அல்லது திறந்த வெளியில் முயங்கத் தவிக்கும் ஒரு நாயகி, அவளை இருட்டறைக்குள் ஏழுமலையானுக்கும் தெரியாமல் அவனுக்கு லஞ்சம் கொடுத்துவிட்டு புணர் விரும்பும் குழிவிழும் காமப்ளான் போய் நாயகன்.

பாலியல் என்பது ஒரு பகிர்தல். அதில் என்ன திரில். திறந்தவெளி புணர்ச்சி என்பது Primitive Sense உடன் உறவுடைய ஒன்று. இது தாநீர்க், சித்த மரபுடன் அடையாளப்படும் ஒரு உணர்வுநிலை. தமிழில் இத் திறந்தவெளி பாலின்பம் பற்றிய வேட்கை மௌனியின் குடைநிழலில்(1959இல்) வரும் ஜோன்ஸிடமும் புதுமைப்பித்தனின் கதையில் (1930கள்) ஒரு நாட்டுக் குறவன் குறத்தியிடமும் வெள்ளைக்கார கூட்டுக்கலவியைப் பார்த்ததில் எதிர்ப்புணர்வுடன் மழையில் நடைபெறும் மரத்தடிப்புணர்ச்சியாக வெளிப்படுகிறது. தமிழில் அதீத பாலியல் பிரக்ளை உண்டு. அது பிரதிகளை ஆழ்ந்து அகழ்ந்தால் கிடைக்கும். நமது கோவில்களின் சிற்பங்களை விட அதிகமாக பாலியல்பற்றி கதைத்துவிட முடியாது என்றே நினைக்கிறேன். காமசாஸ்திரம், கொக்கோகம், கஜூராகோ, அஜந்தா... இப்படி.

அப்புறம் டேட்டிங் பற்றிய அவனது நண்பனின் கருத்துக்கள் அதுதான் உச்சம் - பொண்ணுங்க தான் இப்ப தைரியமா இருக்காங்க! இது என்ன புதுக்கண்டுபிடிப்பு. எப்பவுமே ஆணின் கதையாடலில் உலவும் பெண் தைரியமானவள்தான். இந்திய தத்துவச் சிந்தனைக்குள்ளேயே பெண்பற்றிய பயமும் பதற்றமும் இருக்கின்றது எனலாம். தூக்குத் தூக்கி ஞானம் தெரியாதா? கொலை செய்வாள் பத்தினி - 80 சதவீதம் மனைவிகளும் பெண்களும் சோரம் போனவர்கள் எனக் கதைக்கிறது பிரகத் கதா என்கிற சோமதேவர், அருளிய கதைக்கடல் என்கிற பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தைய, சிவன் உமையாளுக்கு ரகசியமாகச் சொன்னதை ஒட்டுக்

கேட்டு எழுதிய, பிராகிருத பழங்கதை. அரேபிய இரவுகள் கதையே கருப்பு அடிமையுடன் கள்ள(?) உறவு வைத்துள்ள மனைவியால் வெறுப்புற்ற மன்னன் ஷா..ரியார், ஒவ்வொரு இரவும் ஒரு கண்ணிய கல்யாணம் செய்து வேலை முடிந்தவுடன் கொண்டு போட ஒவ்வொரு இரவும் ஒரு கதை சொல்லி மன்னனின் வாளையும் பெண்மீதான வஞ்சகத்தையும் உருகச் செய்து சாவைத்தள்ளிப் போடுகிறாள் ஷகர்சாதி. பெண்ணினம் காக்கப் புறப்பட்ட முதல் பெண்ணியவாதி. இவள் சாவினை தரும் ஆயுதங்களுக்கு எதிராக எடுத்துக்கொண்ட எதிர் ஆயுதம் கதைகள். இதன் உட்பொருள் இலக்கியம்

கட்டுப்பாடற்ற பாலியலையும் பாலியல் சுதந்திரத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்க முடியாது. கட்டுப்பாடற்ற பாலியல் (free sex) உள்ளதான தோற்றம் தரும் ஐரோப்பாவில் கூட, பாலியல் சுதந்திரம் இருப்பதாக சொல்லமுடியுமா?

சாவிற்று, எதிரான அழிப்பிற்கு எதிரான ஒரு உத்தி என்பதுதான். கண்ணன் இதை எல்லாம் கவனமாகப் படிப்பது நல்லது. அவரது பலான பலான விஷயங்கள் கூட இவற்றில் அதிகம். அவை வேறு தளத்திலானவை.

மேலும் பாதி வழியில் கல்யாணி விரைந்து கொண்டிருந்தாள். எதற்கு விரைகிறாள்? இது என்ன வாக்கியம்? நல்லவேளை ஓடினாள் ஓடினாள் என்று எழுதவில்லை. அடுத்து பாருங்கள் கல்யாணி என்ற அபலை. இன்னும் பராசக்தி பாதிப்பு விடவில்லை போலும். கதைத்தளத்திற்கு சம்பந்தமற்ற வர்ணிப்புக்கள். சுதா தீ விழித்தாள் 'சுவிட்சித்தாள், கிக்கித்தாள், கிஸ்லித்தாள், ப..க்கித்தாள்' இது என்ன ரங்குமாமாவின் (சஜாதா அய்யங்காரின்) பாதிப்பா? ரயில் காலியா போயிட்டு இருக்கு! என்று சொல்லி விட்டு கலங்கிவிட்டாள். சினிமா திரைக்கதையா? அப்புறம் அழறா? ஏன்னு தெரியலை? கதையின் ஆரம்பநிலை தர்க்கமே, அதன் பாத்திரவார்ப்புத் தான். அதில் எவ்வளவு கோளாறு. வெளிநாடுகளில் படித்து பார்த்து வளர்ந்த இயற்கையுடன் திறந்த வெளி புணர்ச்சிக் கொள்ளத் துடிக்கும் ஒரு கவிதைப் பெண். - இவனது ஜூனியர் கல்யாணி ஒரு பெண் என்று தெரிந்தால் என்ன கெட்டுவிடும். டேட்டிங் என்பது தொடர் நிகழ்வோ காதலோ பொறுப்பேற்கும் நிகழ்வோ அல்ல. ஜஸ்ட் டேட்டிங் அவ்வளவுதான். பெண்ணோ ஆணோ புரிந்துணர்விற்கு வருவதற்கான ஒரு பண்பாட்டு நடவடிக்கை அல்ல அது. அதற்கு ஏன் இத்தனை பரபரப்போ, கல்யாணராமன் என ஜூனியரை ஆணாக்குகிறார். என்ன சமயோ சிதம். அப்பா? கதையில் கவுண்டமணி சொல்வது போல இது ஒரு turning point தான். இல்லாவிட்டால் கதை டேட்டிங்கிற்கு பதிலாக பேட்டிங் ஆயிருக்குமோ?

அடுத்துவரும் தர்க்க பொருத்தமின்மை ரயில் மாதிரி வருமா? என முடிய அறைக்குள் புழுங்

கிக்கொண்டு தொய்ந்த படுக்கையில் (படுக்கையும் விறைத்து நிற்கவேண்டும் போல் இருக்கிறது) கலவி கொள்ள விழையாத திறந்த வெளிப் புணர்ச்சியே டேட்சியம் எனக்கூறும் அவள், ரயிலில் பயணம் செய்ய இயலாததற்கு வருந்துவது எப்படியோ? ஒருவேளை நாயகி ரயில் புணர்ச்சி வரும் பிரெஞ்சு நீலப்படத்தை வீனஸ் டீவியில் பார்த்திருக்கலாம். அதனால்தான் கலங்கிவிட்டாள் போலிருக்கிறது, காத்தாடிப் போகும் ரயிலை விட்டதற்காக. அருவிஓர சாரைப் பாம்பு புணர்ச்சிகூட ஒரு நீலப்படத்தில் உண்டு. தொடர்புக்கு www.venustv.com.

காதலுடன் நோக்கும் கண்கள். எந்த டேட்டிங் கண்கள் காதலுடன் நோக்கும். அது காதல் நோக்கா? (காதல் என்பதற்குள் இருக்கும் அதீத ஈர்ப்பாற்றலை மெளனியிடம் படிக்கவும்) காமத்துடன் என்று எழுதியிருக்கலாமோ? அப்படி எழுதினால் கலாச்சாரம் தடுக்குமோ? அல்லது டேட்டிங் என்கிற புனிதநீகழ்வு பாழ்பட்டுவிடலாம்தானே? இதற்கு அர்த்தம், இப்போதைய தேவை ஒரு முத்தம். கவிதை கெட்டது போங்கள்.

வெளிநாட்டில் திறந்தவெளி கலவி இருப்பதால் அது பாரடைஸ், அப்படி என்றால் பல சமூக விழுமியம் என்கிற கற்பிதங்களால் அறைக்குள் கூட கலவி செய்ய முடியாத இந்த நாடு என்ன ஹெல்லா? இவை தரும் கனவு என்ன? ஐரோப்பிய வாழ்க்கை முறை, சமூக விழுமியங்கள் உயர்ந்தவை என்பது தானே. அவர்கள் தங்களது உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக்கொடுத்து வாழ்கிறார்கள். உண்மைதான். தங்கள் உணர்வுகளுக்கு மட்டுமே மதிப்புக் கொடுத்து வாழ்கிறார்கள். பிரச்சனை பிறர் உணர்வை மதிப்பதுதான். வெட்டுக் குத்தோ, வீட்டுக்குத் தூரமோ, எங்கும் எதுவும் வேடிக்கையாகப் பார்க்கப்படுவதில்லை. உதாரணமாக ஒரு சிவப்பு மைப்புட்டியை அப்படியே உறிந்து விடும் நா.. ப்கின் விளம்பரங்கள் வேடிக்கை உணர்வைத் தருவதில்லை. டீவியில் பார்த்துவிட்டு சீரியஸாக அந்தப் பளாட்டிங் பேப்பர் வேணும் என்கிறான் எனது 10 வயது மகன். தெற்கத்திக்காரனைவிட வடக்கத்திக்காரன் இன்னும் வளர்ந்து விட்டான் என்கிறாரா? இப்படிக்கதை நெடுகிலும் சொல்ல நிறைய இருக்கிறது. பொதுவாக கண்ணனிற்று தமிழ் ஒரு அந்நிய நிலப்பரப்பாக தெரிவதுபோல் இருக்கிறது. இத்தனை வெறுப்பு ஏன் தனது சொந்த பண்பாட்டின்மீது?

கட்டுப்பாடற்ற பாலியலையும், பாலியல் சுதந்திரத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்க முடியாது. கட்டுப்பாடற்ற பாலியல் (free sex) உள்ளதான தோற்றம் தரும் ஐரோப்பாவில் கூட, பாலியல் சுதந்திரம் இருப்பதாக சொல்லமுடியுமா? எப்பிட்ஸ் என்பது ஒரு மதத்தைவிட அதிகமான பாலியல் சுதந்திரத்தை பறித்து கண்காணிக்கும் கடவுளாக இருப்பதை எப்படிப் புரிந்து கொள்வது?

பாலியல் சுதந்திரம் என்பது ஹோமோ, லெஸ்பி

யன், ஹெட்ரோ, பை-செக்ஸ்வல் என பாலியலைத் தேர்ந்துகொண்டு வாழ்வதற்கான உரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கட்டுப்பாடற்ற பாலியல் என்பது, இரு பாலுறவினை குழுப்புணர்ச்சி என்கிற தளத்திற்கு இன்னும் பரவலாக்கும் ஒன்று. திறந்தவெளி கலவி கொள்ள வேட்கை கொள்ளும் பெண் - அதை ஆண்டிம் கேட்டுப் பெற விரும்பும் பெண் - இந்திய கலாச்சாரத்தில் வளர்ந்து வெளி நாட்டில் படித்திருந்தாலும் - வாழ்க்கை பற்றிய ஆழ்ந்த புரிதல் கொண்ட வராக இருக்கவேண்டும். அப்படி ஆழ்ந்த புரிதல் இருந்தால், கன்னத்தில் குழி விழும், தனது பிம்பத்தை மறைக்க விரும்பும் பொய்மையான நேரம்போக்கி (time pass) டேட்டிங் பேர்வழிகளுடன் பழகுவாரா என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

செந்தட்டி என்கிற வார்த்தை தந்த சிலிர்ப்பு, கதை எழுதத் தூண்டி, அதனால், அதை சமீபத்திய இன்டலெக்ட் பாஷன் ஆன கட்டுப்பாடற்ற பாலியல் உணர்வுடன் இணைத்து அதற்காய் வெளிக் கலாச்சாரத்தை தனது கலாச்சாரத்துடன் வெல்டிங் செய்துகொண்ட பெண்ணைப் படைத்து, தனது மண்ணின் பற்றைக் காட்ட,

ஜெர்மனியில் இருந்தாலும் மண்ணின் மைந்தன் என்று அவ்வப்பொழுது கிராமத்திற்கு எகிறிக் குதித்து ஆல்ப்ஸ் மலையாக குடகு மலை அமையாத கருத்த ஐனங்களை போன்ற ஏரி (இதென்ன ஏரித்தண்ணியிலும் நிற வெறியா?) என்ற ஏக்கம். அதன்பின் பாலியல் கலவி, அதன் பயம், கடைசியில் கிராமத்து சிறுவனாக அந்தர்பல்டி சிறுநீர் கழித்து அரிப்பை அடக்குதல்,

திறந்தவெளி கலவிக்கு ஆசைப்பட்டால் மேலே முத்திரம் விட்டு அடி என்கிறாரா? நல்லவேளை சாம்பலை தேடவில்லை. பிறகு சாம்பலில் முத்திரம் அடித்து அதைக் குழைத்து தடவும்படி ஆகியிருக்கும். இதையெல்லாம் சும்மா எழுத முடியுமா? என்னவாவது பெண் சுதந்திரம், கட்டுப்பாடற்ற பாலியல் எல்லாம். அதனால் இதைப் 17 வயதில் டேட்டிங் போன மனைவியிடம், அவர் தமிழ் பெண்ணா? உனது முதல் டேட்டிங்கை சொல்ல வேண்டும் (பலதும் உண்டு போலிருக்கு) என்ற கண்டிஷன் பேரில் சொல்கிறான் மனோ. கன்னத்துக் குழிக்காகவாவது பிரபு என்று வைத்திருக்கலாம். மனைவியின் டேட்டிங் விரைவிலா?

ஒரே ஒரு வருத்தம், மனோ சிறுநீர் கழிக்கப் போய், காஞ்சிறுத்தாஞ் (எங்கபக்கம் இப்படித்தான் சொல்வாங்க. நாமும் நோஸ்டால்ஜிக் பிரேமிற்கள் கொஞ்சம் போய்ப் பார்ப்போமே) செடி அவனது குறியில் பட்டு சம்பவம் திரும்ப நிகழ்ந்திருந்தால் இன்னும் சுவாரஸ்யமாக இருந்திருக்குமோ? அந்த பெண்ணிற்கு அவசியம் இந்த வைத்தியமுறை தெரிந்திருக்கவேண்டும். வெளிநாட்டில் படித்தாலும்

அவரும் கண்ணனைப்போல இதெல்லாம் மறக்காமல் இருக்கவேண்டும். நல்லவேளை நன்றி உணர்ச்சியாவது மிஞ்சியது அவரிடம் அல்லது நாயகியிடம். இதுபோன்ற கதை எழுதவேண்டும் என்றால் இதை விட நல்ல நல்ல கதைகளை Nancy Friday இன் புத்தகங்கள் தரலாம். நான்சி பிரைடே பற்றி தவறான அபிப்பிராயம் இருப்பதாக எண்ண வேண்டாம். அமெரிக்க போர்ணோ பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த 32வயதான R, 15 வயதான W மகனை உறவு கொண்டதை S-New Yark எழுதியது போன்ற கதைகளை - ஹோமோ, லெஸ்பி, ஓரல், ஆணல், பீஸ்டைல், தாபூஸ் - என தனித்தனியாக தொகுத்தளிக்கிறார் நான்சி. தமிழிலும் இந்தவகை அனுபவ பகுதி நிறைய உண்டு. இவை எல்லாம் மதங்களின் வேதநூல்களுக்கு நிகரான முக்கியத்துவம் உடையவை தான். இதெல்லாம் நடக்குமா? என்கிற ஆய்வைவிட, சமூகத்தின் மறைக்கப்பட்ட வெளியில் இத்தகைய பேண்டலிஸ் உலாவிக்கொண்டு இருப்பது முக்கியம்.

இந்தியாவில் ஓடிபஸ் காம்ப்ளெக்ஸால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் கேஸ் ஸ்டடி சுதிர

பாலியல் சுதந்திரம் என்பது ஹோமோ, லெஸ்பியன், ஹெட்ரோ, பை-செக்ஸ்வல் என பாலியலைத் தேர்ந்துகொண்டு வாழ்வதற்கான உரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கட்டுப்பாடற்ற பாலியல் என்பது, இரு பாலுறவினை குழுப்புணர்ச்சி என்கிற தளத்திற்கு இன்னும் பரவலாக்கும் ஒன்று.

காக்கரின் நூலில் உண்டு. மொழியில் வந்தவை, வருபவை அனைத்தும் உண்மைகள்தான். அதன் குறிப்பு பொருளிலோ அல்லது உட்பொருளிலோ தேவி இதழில் இத்தகைய கதைகள் பல தளங்களிலான வாசகர்களிடமிருந்து குடும்ப கடித பகுதியில் தொடர்ந்து வெளிவருவது - மனைவியைப் பிரிந்து வாழும் சுவதி நண்பர்களுக்கு பதற்றத்தைத் தந்தாலும் அதில் வரும் அறிவுரையில் ஆசுவாசப் பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கிறார்கள். ஆழ்ந்த ஆய்விற்குரியது.

ஆக பாலியல் மீறல்கள், சமூகத் தளத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. அதில் ஐரோப்பா என்ன உசத்தி? இந்தியா என்ன மட்டம்? எதைக்கதைப்பது என்பதல்ல பிரச்சனை. எப்படிக்கதைப்பது என்பதுதான். கண்ணன் இக் கதையில் இந்த தளத்தில்தான் சறுக்கிக்கொண்டு விட்டார். இந்தியா டுடேயில் இப்படி எழுத முடியுமா?

எழுத்தாளனின் பொறுப்பு பற்றிய கவலையே செந்தட்டியை வரிக்கு வரி மேய வைத்துவிட்டது. சிறு இலக்கியச்சூழல் என்பது சிலரது, அதாவது தமிழகத்தில் 147 பேருக்கும் ஈழம் புகலிடச்சூழலில் உள்ளவர் கணக்கு தனி (சிறு பத்திரிகை வாசக, எழுத்தாள, அறிவுஜீவிகள் எண்ணிக்கை: பார்க்க முனியாண்டியின் கர்நாடக முரசு) இருப்புணர்த்தும் ஒன்று. அதை இப்படிப் பயன்படுத்துவது வருத்த மளிப்பதாக இருக்கிறது.

காய்ச்சலில் சோகை பிடித்த கண்களை
யாருக்கும் பிடிக்காதுதான்.

இயற்கையின் ஊடுருவலோடு

ஒரு

ஆபாசக் கனவுபோல இயல்பாய்

தெரியும் அதை இரசிப்பதில்

எனக்கு ஆட்சேபம் இல்லை

இங்கு

அழகு குறித்து விமர்சனம் வைக்கிறேன்.

.....

இயல்பாகிப்போயிற்று

அவள்.

அவளுக்குள் அவள்.

அடர்த்தியான கரும் சிவப்பு
நிறத்தில் வெள்ளைப் புள்ளிக
ளிட்ட ஆடைகளைக் காணும்
போதெல்லாம் அவளுக்குள் பழசு
கள் பறக்கும்.

அது பாடசாலை விடுமுறை
மாதம். அத்தையின் மகளுக்குச்
சாமத்தியச் சடங்கு.

ஒரே அத்தை - அவரின் ஒரே
மகள். பல ஒரேரேரேக்களின்
சேர்வையாய் அத்தை வீடு. சதா
காலமும் ஒரே ஏ தன் புகழ் பாடும்
மச்சாளைவிட அத்தையின் அழ
கான மகனின் மீதான அழைப்பே
அவளை துரிதமாக்கிக் கிளப்பும்.

அம்மா, சித்தப்பாமார்
பொண்டாட்டிகள் சாறியிலிருந்து
கெயார்பின்வரை எது அதுவென
முடிவெடுத்தும் ஆயிற்று.

சடங்குக்கு சில நாட்களுக்கு
முன் ஒரு நாள் அத்தை வீட்டுக்
குசினியில் சமைத்துக் கொண்டு
ருக்க, 'அத்தை மாமாவின'
மகனான சங்கீதா தன் அப்பா
வாங்கித் தந்ததைப் பற்றி வாய்
ஓயாமல் (கஸ்ரம் கஸ்ரம்)
சொல்லியபடியிருந்தாள்.

'தாய் கிடந்து வேலை செய்
யுது இது ஓயாமக் கதைச்சுக்
கொண்டிருக்கு' அவளின்
நண்பர்கள் வட்டம் அதை விமர்
சித்தது.

அவளுக்கோ அத்தையில்
பரிதாபம் நிரம்பி இருந்தது.
வெங்காயமோ மிளகாயோ
வெட்டிக் கொடுப்பாள். இதைவிட

எவை அவளறிந்த வேலைகள்.

'காவ்யா இப்பவே அத்தைய
காக்காய் பிடிக்கிறாள்... பிழைச்
சுக்கொள்ளுவாள். பிரச்சினை
இல்லை!'

சுனாமல் அவள் குறுகிப்
போய் எவரையும் நிமிர்ந்து
பார்க்க முடியாமல் திணறிய
அந்தக் கணம் 'வெட்கத்தைப்
பாரன்' என்றவாறே கூட்டம்
கலைந்தது.

கூடுவதும் உருப்படாமல்
ஏதும் கூறிக்கொள்வதும் தானே
அவர்களது வழக்கம்.

பூப் புனிதமான நாளுக்காய்,
அவள் வட்டப் பெண்களுக்கென,
அடர்த்தியான கரும் சிவப்பில்
வெள்ளைப் புள்ளிகள் போட்ட
துணியில் ஆடைகள் தெரிவு
செய்யப்பட்டது. அவளுக்கு
மட்டும் அது பொருந்தாது என
எல்லோரும் அபிப்பிராயப்
பட்டார்கள். உடனடியாக
சந்தனக் கலரில் வெள்ளைப்
புள்ளிகளிட்ட ஆடைக்கு

பிரதீபா தில்லைநாதன்

ஒழுங்கு செய்தார்கள். புது
ஆடை அணியும் நேரத்துல தான்
வித்தியாசப்பட்டுவிட்ட துடுக்
குறல் இன்னமும் அவளுக்குள்
பறக்கிறது. அவள் முர்க்கங்
களும் கோபங்களும் மனசு
கனக்க களைக்கக் களைக்க
ஆடுகிறாள். பழசு பறக்கிறது.

ஒரு பொழுது காலில் மண்
ஓட்ட வந்து முட்டிக்கொண்டாள்
அவள் தங்கை.
தவறுதலாகத்தான்.... ஆனால்
சண்டை வேறுமாதிரிப் போனது.

"காலை எடு"

"மாட்டன்"

"எடெண்டுறன்"

"போ"

"இப்ப எடுக்கப்போறியா
இல்லையா"

"மாட்டன்"

"எடு அனுஸா... ஊத்தை
ஓட்டப்போகுது"

"நீ உன்ர காலை எடு. என்ர
கால்ல உன்ர கறுப்பு ஓட்டிரும்"
"பச்!".

"ஓ ஓ என்ர ஓட்டிரமோ...
ஓட்டும் உன்ரதான் ஓட்டும்"

ரோசத்துடன் தன்னை
நிலைநிறுத்தும்
தங்கையோடான சண்டை
முடிந்து போயிற்று. அடர்ந்த
கரும்சிவப்பில் வெள்ளைப் புள்ளி
களாயான அவளது ஆச்சுகளும்
இடம் மாறலாயிற்று.

மெல்லிய நிறங்களில்
'ஸ்வெற்றர்' தேடத் தொடங்கிய
பின்னும், அத்தை மகனிடம்
கொஞ்சம் ஈர்ப்பு எஞ்சியிருந்தது.
சின்ன வயதில் அவனும் அவளும்
கைகோர்த்து நடந்த கதை
களில் ஏதாவது ஒன்று அவ்வப்
போது வீட்டுக்குள் யாரோ ஒரு
வரின் வாயில் நடந்தது.

அவன் அப்போது பொதுறியம்.
இப்போ குளிர்ப்பிரதேசங்களின்
தொடுகையில் வெளுத்திருந்
தான். (அதிகமாய் அல்ல: அ
திகம் வெளுத்தால் பெட்டை
யன் என்பான்!) நெஞ்சு நிமிர்த்தி
நடப்பான். தான் ஆணுக்குரிய
அனைத்து அம்சங்களையும்
கொண்டவனென்றும், தன்னை
விரும்பாமல் எந்தப் பெண்ணும்
இருக்கமுடியாதென்றும், அவன்
சொன்னதை அவள் இரண்டு

காதுகளோடு மனசும் நோக்கக் கேட்க நேர்ந்தது. என்னமோ தெரியவில்லை அவனின் எந்தப் பெண்ணும் வரிசையில் தானும் இருக்க அவள் பிரியப்பட வில்லை.

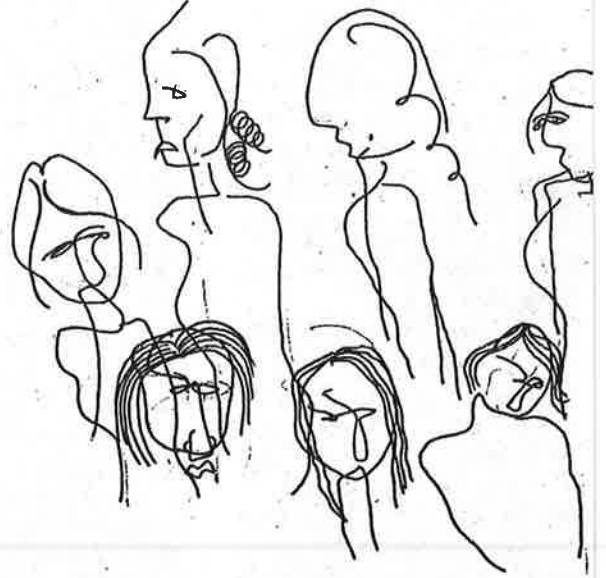
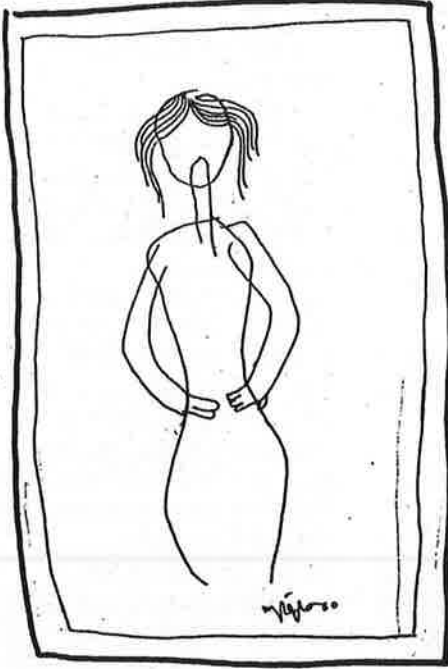
அர்த்தம் அவனை வெறுத்தாள் என்பதல்ல. அவன் அவளது அப்பாவைப் போல சிரிப்பும் கனிவும் கொண்டு தோன்றும் சமயங்களில் அவனை நெருங்கி அதனூடாக அவன்பால் ஈர்க்கப் படுதலை நியாயப்படுத்த ஏதேனும் வெளிச்சம் வருகிறதா

பார்க்கவில்லை. தனது படங்களை தனது வெளிப்பாடுகளை எண்ணிலடங்கா சாதனைகள் புரிந்த மகிழ்வுடனும் ஆர்வத்துடனும் காட்டிக்கொண்டிருந்த சித்தப்பாவின் மகள், பத்தே வயதுகளையுடைய ரதி, புகைபடிந்த அந்தப் பக்கங்களை புரட்டுவதை நிறுத்தி என்னமாய் நொந்து போனாள். தலை குனிய உதடு இழுத்துச் சிரித்து வைக்க அந்தப் பெண் எவ்வளவாய் கஸ்ரப்பட்டாள். அந்தக் காட்சியின் முன்னே அவனது உருவம்

அப்பாவைப்போல சிரிப்பை, அசைவைக் காண நேர்கையில் எல்லாம் அவள் தடுமாறிப் போவாள்.

அழுத்தும் இந்த உணர்வையும் இல்லாமல் ஆக்க முயன்றேன் மோகம் காமம் எதனையும் தூரா வைத்தே கொன்றேன்

அவனை மறந்து வேறு விடயங்களில் மனதை மயக்க முயன்று கொள்கையில் நிகழ் பலதை நடத்திக் கொண்டே

எனத் தேடினாள்.

சேலைகட்டி, சிரித்து, நாடியில் கை வைத்து, கண்ணை அங்கும் இங்கும் எங்கும் ஆட்டி, கொஞ்சம் சிரித்து, நிறையச் சிரித்து, மரத்தை கட்டிப்பிடித்து, இடுப்பில் கை வைத்து, கை விட்டு எடுக்கும் புகைப்படங்கள் அவளதும் கேலிக்குரியவையே தான். இருப்பினும்...

‘இதெல்லாம் சேர்த்து வையுங்க. வடிவானத மாப்பிள்ளையாளுக்குக் காட்டலாம்!’

அவ்வாறு அவன் நக்கலடிப்பானென அவள் எதிர்

சிதைந்து சிதிலமானதை காணச் சகிக்காமல்தானே அவள் மனதை திறந்து முடப் பழகிக் கொண்டாள்...

விட்டு விடுதலையாகிப் பறக்கும் பறவைக்கு கூண்டின் ஞாபகம் அடிக்கடி வருமாம். அவளும் அப்படித்தான். தயவு தாட்சணியமின்றிய அவனது பாவனை அவளைக் கொன்றது.

நான் மட்டும்தான் உனக்கு என்பது போன்ற அவனை அவள் தவிர்க்க ஆரம்பித்தாள்.

அவை ‘வெறும்’ ஆரம்பங்களாக மட்டுமே இருந்தன.

ருக்கும்.

பாடசாலை போய் திரும்பி யிருக்கும் அவளை கத்திக் கொண்டிருக்கும் அம்மாவும், வேலையால் வந்து களைப்போடு ‘கடைக்குப் போய் மரக்கறியள் வாங்கியெண்டு வா பிள்ள. எனக்கு அலுப்பா இருக்கு. இவன் சுதன் இறக்கி விடுவான்’ எனும் அப்பாவும் எதிர்கொள்வார்கள். அப்பாவிடம் ஒன்றும் சொல்லாமல், அம்மாவிடம் ‘சும்மா நூறு வேலை சொல்லுறிங்க. எனக்கு அலுப்பா இருக்கு’ என புறுபுறுத்து விட்டு மௌனமாக அறைக்குள்

போய் படுத்திருப்பார்.

'இப்ப வரப்போறியா இல் லையா?' சதன் அண்ணாவின் குரல் இறுதிக் கோரிக்கைபோல அதிகாரமாக அவளை நெருக் கும்.

'சரி வாறன்' என்றுவிட்டு எழுவாள். மனதுக்குள் முர்க்க மாய் ஆடத் தொடங்குவாள்.

அவளின் அப்பாவின் உறவினரின் கல்யாண வீடு. கட்டாயம் போயே ஆகவேண்டும். இறுதியில் அவள் எப்போதும் போல தோற்றாக வேண்டும். அலுப்புற்று 'மாட்டேன்' எனவும், அவர்கள் 'வா' என்று அடம் பிடிக்க, தன் விருப்பமென விழிப்புற்று 'மாட்டேன்' எனும் அவள் இறுதிச் சரியென்ற தலையாட்டல் அவர்களால் இயல் பாகிப்போனது.

அவளுக்கு எப்போதிருந்து பெண்கள் மீதும் அவர்கள் கழுத் துக்கள் மீதும் ஆசை வந்ததோ அப்போதிருந்து அவளது அலமாரியுள் அடங்கும் அனைத்து ஆடைகளுமே நீள், சதுர, அகன்ற கழுத்துக்கள் கொண்டவை ஆயின. எப்போதும் கழுத்துக்களை மறைப்பதில், மறைப்பவர்களில், மறைக்க காரணமானவர்களில் அவளுக்கு உடன்பாடில்லை. கழுத்துக்கள் சதைகளாய் தொங்கி வழியும் போது ஏற்படும் அருவருப்பை அவளால் தாங்க முடிவதில்லை. குளிர்காலத்தில் கழுத்தை முடிக்க கட்டி கழுத்தை மறைப்பதில் தன்னை வெள்ளையாய் மாற்ற முயன்ற காகத்தைப் போலுணரும் தவிப்பை உணர்வாள்.

ஒருமுறை அவள் வாங்கிய மேலாடையின் கழுத்து கீழே கொஞ்சம் இறங்கிவிட்டது. அம்மா உடனடி நடவடிக்கை யாக கழுத்தை வெட்டி சிறிதாக் கியது, வெகு காலமாய் ஆறாமல் இருந்தது.

மெல்லமெல்லச் சூரியன் இறங்குகிறான். துளி கூட இன்ற மில்லாத ஒன்றை வெறித்துப் பார்ப்பதில் அவளுக்கென்ன வந்தது?

ஷான் வந்தான். தன்னை மன்னிக்குமாறும், ஆனால் தன்னில் தப்பில்லை என்றும், அவளில்தான் பிழையென்றும், அது பறவாயில்லையென்றும், பரந்த மனசுடன் இன்னும் என்னென்னவோ எல்லாம் சொன்னான்.

ஷான் வெள்ளையன். அவனது வெள்ளை மனோ பாவங்கள் சற்று வேறுபட்டது. வரலாறு வகுப்பு அவனை அறிமுகப்படுத்தியது.

'மை டியர் நீ அழகுதானே? அவன் அப்படித்தான் வார்த்தைகளை உதறுவான். இவள் சிரிப்பாள்.

அப்போதுதான் ஒருநாள் அவன் இந்த வார்த்தைகளி டையே அதைச் சொன்னான். அந்த விஷச் சொற்கள்....

'உன்னையும் என்னால் இரசிக்க முடியும்.'

அவள் பேச்சு தடைப்பட்டது. மெல்ல நிமிர்ந்தாள். இவன் அவளை நிறுத்த முடிந்தவன் நானென்ற இறுமாப்புடன்

'உனது கறுத்தத் தோலின் பிரகாசிப்பை நான் இரசிக்கிறேன் பெண்ணே! எனது கறுப்புத் தேவதையே! நீ கறுப்புத் தானே தவிர அழகுக்கு குறைவில்லை'

'எனக்கு இப்போ இந்த சந்தோஷப்படுத்தல் கூட பிடிப் பதில்லை, நான் அழகு சரி. அப்படி யென்றால் யார் அழகில்லை, ஏன் எனது அழகு குறையாக பார் கப்படுகிறது?

இவள் மௌனமாக முன்கி னாள்.

வெறுத்தாள். அகன்ற தோள் களிடையே முளைத்த மயிர்க ளின் வெளுப்பை முகத்துக்கு நேரே நடிக்கும் முகங்களில் காண்கையில் உணர்ந்தாள்.

தனது அந்தரங்கங்களைப் பகிர விரும்புவவர்கள் நடிக்கையில் துக்கம் தொண்டை தாண்டி மனசெங்கும் வியாபிக்கும்.

தவிக்கும். அவர்களோ நாகுக் காய் மன்னிக்கச் சொல்வார்கள்.

மன்னித்ததாகவும், அவன் செய்யாதவற்றுக்கான வருத் தத்தை ஏற்றுக் கொண்டாளெ

னவும் கூறியதில் இப்போதைக்கு அவன் அவளை சரி பண்ணிய தாய் கனவு காணலாம். அவளின் அணைப்பை, மெல்லிய கனிவை இன்னும் அவளோடான இனிய பகிர்தல்களை இழந்ததை சடுதி யாய் பிறகு அவன் உணரல் கூடும்.

இழப்பு அவனுக்கு மட்டுமா... பறவாயில்லை. ஆ என்று அசந்து போகையில் கீழே விழுந்து எழாதவர்களோடான அனுபவம் அவளுக்கென்ன புதுசா? அழகை நிர்ணயித்தவன் எவன்? உப்புச் சப்பில்லாத மனிதர்கள்.

ஒருவன் எவளையும் கெடுக்க வில்லை. அவள்களாக வந்து கெட்டுக் கொண்டார்கள். இன்னொருவன் கறுப்பையும் கவி பாடக் கூடிய கவிஞன் (அவனுக்கு பேதங்கள் இல்லை). ஆக அனைவரும் உத்தமர்கள்.

அவன் சந்தித்த மனிதர்கள் அபூர்வமானவர்கள். அவளைப்பற்றின அவர்களது கணிப்பு அவர்களை விட்டு வெகு தூரமாய் அவள் விலக உந்தி யது. அதுவும் எந்த துயரங்களையும் எந்த மனிதர்களையும் எவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்திட முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமாய் மறந்திடும் மனிதர்களை, கண் விரித்துப் பார்க்கவே பயமாயி் ருக்கும். இவர்கள் தன்னையும் மறக்கலாம் என்ற உணர்வில்.

அவளை நேசித்தவன் உன்னோடு பேசினால் நேரம் போவதே தெரியவில்லை என உளறிக்கொட்டியவன், கடைசியில் யாரும் கண்டு கொள்ளாத அவளது அழகை இரசித்தவன் எனப் பெருமை கொண்டவன், உன்னையும் இரசித்தேன் என்று அவளை இரசிப்பதில் பெருந் தன்மை காட்டியவன் ஷான்.... அன்பு நிரம்பிய அவனது பார்வை எத்துணை சுலபமாய் மாறிப் போனது?

பார்வைகள் என்னைக்கொல்லும் போதிலும் நான் அழுதேன் அது எல்லாத் தேசங்களிலும் முகாரியாய்

ஒடிற்று.
ஆடிற்று.
நெசத்தை நான் தரித்தேன்.
மனுஷியாய் எனனை உணர்ந்தேன்
பெண்மை அழகென
அடைக்க அடைக்க
நாசமாயிற்று என் நெசம்
வேஷமாயிற்று என் தேகம்....

அப்படித்தான் ஒருநாள்,
இயல்பாகத்தான் ஆரம்பித்தது
அவர்களது உரையாடல்.
'காவியா! ஷான் உன்னோட
டேற் பண்ணக் கேட்டானாமே?
வட் காப்பன்ட்?
அவனுக்கு கொச்சைத் தமிழ்.
தமிழில்தான் கதைப்பான்.
இந்தியாவிலிருந்து இங்கு
தன்னை கொண்டு வந்து போட்ட
பெற்றோர்மீது ஆத்திரம் கொள்
ளும் தலை நிமிர்ந்த தமிழன்;
பெயரிலே ஜெயத்தைத் தாங்கு
பவன் ஜெயந்த், ரஜனி ரசிகன்.
சிறிது யோசித்தவாரே
கேட்டான்.
'ஒரு வகையில் எனக்குப்
பிடிச்சவங்ககூட இலகுவாய்
பிடிக்காதவங்களா போயிரு
வினம். எவ்வளவோ சுலபமா
ஆத்மாவ கிழிக்கிறவங்களோட
எப்பிடித் தொடர்ந்து கதைக்க
முடியும்?'
'ஓப் கோர்ஸ்... ஸோ அவன்
உன்ர என்னத்தை கிழிச்சான்?'
அப்போதுதான் அவள்
சிரிக்கத் தொடங்கினாள்.
அவள் சிரித்த சிரிப்பில் முகம்
மலர அதே நேரம் சற்று
சிவப்பாகி...
'எனிதிங் ரோங்' அவன்
கேட்டதுதான் ஆரம்பம்.
'கதைச்ச நட்பாகி அப்புறம்
ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு சண்டையில்
எங்கள் நாங்களே கேவலப்
படுத்தி, பிறகு தழுக்கா ஒரு
சொறி சொல்லி என்ன பேச்சு
வேண்டிக்கிடக்கு பேச்சு? சிப்ஸ்
ஐ வாய்க்குள் போட்டபடி
சொன்னாள்.
மெளனங்கள் பற்றியும்....
மனங்கள் பற்றியுமாய்.... அவள்
பேசுவாள். ஆச்சரியமாய்
பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்.
'எத்தினையோ தடவை

முந்தியெல்லாம் கதைக்
கோணும் கதைக்கோணும்
எண்டு இருக்கும். கதைச்
சோண்ண எந்தப் புத்துக்குள்
என்ன எண்டிற பயம், யோசினை
எல்லாம் வரத் தொடங்கிச்சுது.
பேசோணுமா எண்டு நினைச்சன்.
மனசு ஓம் ஓம் எண்டிச்சு. எவ்வ
ளவு போதை அது? இப்பவும்
எனக்கு அதிக நேரத்தில
பேசணும் போல தோணும்.
எல்லாத்தையும் புரிஞ்சுக்
கொன்ற யாராவது இலகுவா
நெருங்கக் கூடியதா யாரும்
கிடைப்பாங்களா கிடைக்க
மாட்டாங்களா எண்டெல்லாம்
யோசிப்பன். மனசுக்குள்ள
பேசிறதோட சரி. புதுசா நட்பை
ஏற்படுத்திக்கொன்ற இயல்புகள்
எல்லாத்தையும் இல்லாம ஆக்கி
யாச்சு. நான் விரும்பியோ விரும்
பாமலோ என்னோட பலங்களவிட
பலவீனங்கள் பற்றித்தான் அதி
கமா பயப்பிடுறன். ஏனெண்டா
என்னோட கதைச்ச எந்த
தோழியோ, தோழனோ அழகைப்
பற்றி பேசாமப்போறவங்க
இல்ல.... அழகு என்ன விசனப்
படுத்துது' அவள் எரிச்சலுடன்
மென்றாள்.
பிறகு மெல்ல குனிந்து பின்
நிமிர்ந்து, 'நீயும் ஒருநாள்
என்னை குறைப்பாய். என் அழகு
பற்றி அநாவசியமாய் அலட்டு
வாய். அப்புறம் ஒரு நாள் என்
னைக் குப்புற விழுத்துவாய்.
பிறகு எப்பவாவது உனது நண்பி
ஒருத்தியின் இடத்தை நிரப்பத்
தழுக்காய் ஒரு சொறி சொல்
வாய்' என்றாள். அமைதியாக
நீண்டு செல்லும் பாதைகள்
எல்லாம் அவர்களின் பாதச்
சுவடுகள் பட்டு எழுந்தன.
ஜெயந்துக்குத் தொப்புள்
கொடியோடு உறவு ரஜனியின்
படமாக மட்டுமே இருந்த போதி
லும் தமிழ், தமிழ்ப் பெண்ணென
அவனுக்குள் பல புனிதங்களைப்
பேணிக்கொண்டிருந்தான்.
அவனுக்குத் தெரியும் அவ
ளோடு கதைத்தால், தமிழ்ப்
பண்பாடு, தமிழ்ச் சேலை எல்லாம்
பேச்சோடு பறந்து வெகு தூரம்
போய்விடும் என்று. ஆனால்

ஆச்சரியப்படும் விதமாய் அவை
பொய்த்துப் போவது பிடிக்காம
லில்லை. அடிக்கடி கதையின்
இடைகளில் இவ்வாறு
ஆங்கிலத்தில் செருகுவான்.
'காவியா! நீ மட்டும் இந்தியா
வில் இருந்தால் இந்நேரம் இறந்து
போயிருப்பாய்'
'அதனால்தான் நான் இங்க
இருக்கிறன்!' என்பாள் அவள்.
ஒரு நாள் உலகம் உருண்
டையே என்பது போல அவள்
ஜெயந்தோடு சப் வேயில் இருக்
கையில் ஷான் ஐக் காண
நேர்ந்தது.
ஷான் ஹிந்திப் பெண்
ஒருத்தியோடு கைகோர்த்தி
ருந்தான். அவனே முன்பொரு
முறை சொன்னதுபோல கறுப்பிக
ளைக் காதலிப்பதில்தான் சுகமி
ருந்தது போலும்.
பச்...! அவர்கள்தானே
அவனுக்குப் பிடித்த பண்பாடான
ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்பதில்
அதிக ஈடுபாடுடையவர்கள்...
ஒரு செயற்கையான 'ஹாய்'
உடன் பழைய பொழுதுகளை
இரை மீட்டவாரே நேரம் நகர்ந்து
அவர்கள் சென்றபின், ஜெயந்த்
கேட்டான்.
'எப்படி அது சாத்தியமென'
'இந்த பூமியின் உருண்டையும்
உனது தலையின் உருண்டையும்
ஒன்றில்லையெனில் எல்லாம்
சாத்தியம்'
அவள் விளையாட்டுக்குச்
சொன்ன போதும் அவனுக்கு
அது பிடிக்கவே இல்லை. ஒரு
ஹாய் சொல்லிவிட்டு மேலதிக
மாய் ஹலோ சொன்னால்க்
காணும் அப்புறமென்ன பழங்
கதை என்பது அவன் வாதம்.
அவள் சுத்தமற்று மிதந்து
வந்த காற்றினூடாடச் சொன்
னாள்.
'ஹி இஸ் த மான் ஒப்
சென்ரிமென்றஸ்'
'டு யூ லைக் ஓர் பிலீவ் தோஸ்
சில்லி சென்ரிமென்றஸ்?'
அவன் கேட்டான்.
அசட்டையாகத்தான் பதில்
சொன்னாள்.
'அவன் அவனா இருக்கிறான்.
இதில நான் விரும்ப என்ன

இருக்கு'

அவனுக்கு சப்பெண்டு போனது.

'சரி காவ்யா மீண்டும் சந்திப்போம்' நகர்ந்து விட்டான். அவள் அதை அறியாதவளாக '....ஆனா ஒரு விஷயம் அவன் எனக்கு இருந்த ஒரே ஒரு உண்மையான நண்பன். அவனோட நண்பிகளைப் பற்றி எனக்கோ என்னோட நண்பர்களைப் பற்றி அவனுக்கோ இருவருமே மறைச்சதில்லை. உண்மைகள் பகிர்ந்ததில் ஒரு சந்தோஷம் இருந்தது....'

அவள் திரும்பிப் பார்த்த போது ஜெகன் இல்லாதபோதும் ஷாணைப் பற்றின அந்தப் பக்கங்களை இரசிப்பவளாய் தொடர்ந்து தனக்குள்

சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள். '....அவன் நல்லவன்.

என்னிடம் அவன் எதிர்பார்த்தது கிடைக்காததற்கும் நான் அவனிடம் எதிர்பார்த்தது கிடைக்காததற்கும் யார் என்ன கூற முடியும்.'

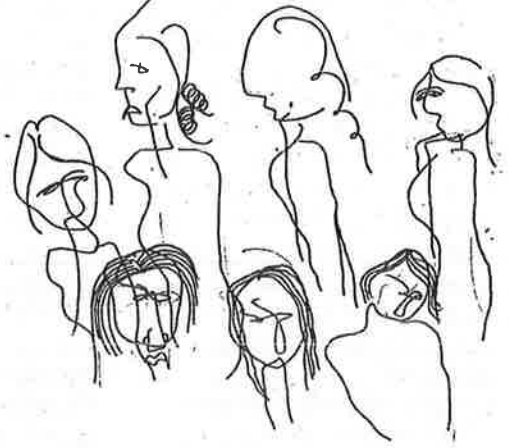
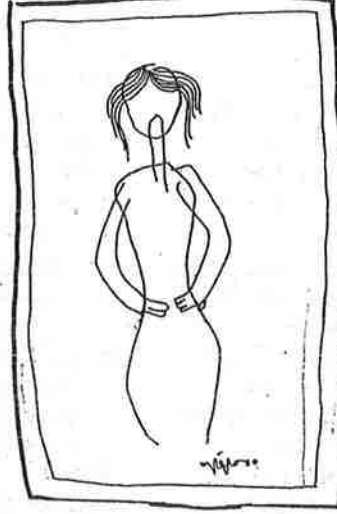
சப்பே ரயில் போகிறது. இரவு 11:34. பக்கத்தில் இருந்த சிறுவன் 'என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. இரவில் இத்தனை பேர் முழித்திருப்பார்களா என்ன?'

'மைக்கல் சம்மா இரு' தாய் நித்திரைத் தூக்கத் தூடன், அதட்டுகிறாள். அவன் கையில் பூலான்கள்.

'உலகம் எப்போதும் முழித்துத்தான் இருக்கும்' அவள் எண்ணிக்கொள்கிறாள்.

மனிதர்கள் தூங்கி வழிகிறார்கள். அவள் தூங்கவில்லை. மாட்டாள். தூங்கினால் நடைபெறக்கூடிய ஆபத்துக்கள் பற்றியதாய் அவளின் உலகம்.

அவள் வீட்டில்தானே நிம்மதியாய் தூங்கினாள்? வெளியில் கால் வைக்கும்போதெல்லாம் அவளுக்குள் பாதுகாப்போடு திரும்புவது பற்றிய பயம். தன் உடலை அப்படியே திருப்பி பக்குவமாய் வீட்டில் சேர்ப்பது குறித்த எப்போதும் உரிமையாகிப்போன கவலை. அவளோடு பழகுவவர்கள் கூட பாய்ந்து விடுவார்களோ எண்ணி

பயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

இறக்கைகள் கழட்டிபோடாத கணங்களில் போடுமாறு அழுதேன் சுமைகள் கொண்ட வெறுமை சூழ என்னை உணருமாறு அழுதேன்

அவள் தான் யாருக்காகவோ காத்திருப்பதாகவும், அந்த ஒரு சந்திப்புக்காக தன்னை தயார் செய்வது போலவும் எப்போதும் உணர்ந்தாள். அதை எதிர்த்து தனக்காக தான் வாழவேண்டும், வாழ்ந்தாகவேண்டும் என மனதுக்குச் சொல்லிச் சொல்லிப் பார்ப்பாள். ஆனால் தோற்றுப் போகும் ஒவ்வொரு கணமும் இது தனக்குரிய உலகமல்ல என்று சொல்லிக் கொள்வாள். மனசு மறு வார்த்தையின்றி அதை ஏற்றுக்கொள்ளும்.

பலநாட்களின் பின் அவன் வந்திருந்தான். அவனை மறந்து

போய் ஆனால் மூலையில் முக்காடிட்ட நினைவுகளோடு அவன் உள் இருந்த நேரம். லேசாக மூக்குக்கு கீழே தோலைக் கீறி வெளி வந்த மீசையோடு அவனது உற்சாகமான உருவத்தை வீடே மகிழ்வாய் எதிர்கொண்டது. அவள் மட்டும் பேசவில்லை. பேசவிரும்பினாள்.

அவள் முக்கியமான ஒரு பொழுதில் அவனைச் சந்திப்பது

போல, பாடங்களின் இடைகளை இருந்திற்று ஒருக்கால் நிரப்பும் கனவுகளை, நானும் நீயும் இணைந்து நல்ல சந்ததிகளை உருவாக்குவோம் என எழும் மோகத்தின் ஆரவாரங்களை நெஞ்சைக் கிழித்து, மௌனமான வாயைத் தாண்டி அவனுக்கு கூற விரும்பினாள்.

தனிமை எனது சுயத்தை அழிக்க அழியாதே இனிமையே என நான் அழுதேன்

'ஆங் மாதவன் ஹவ் இன் லைப் படி'

அவளின் தந்தை அவனைப் பார்த்ததும் அனைத்து மகிழ்வுகளையும் அள்ளிக்கொண்டு, வரவேற்றார். அவன் போன பின்னும் அவளுக்குள் அப்பாவின் குரல் அட்சரம் பிசகாமல் வெகு நேரமாய் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

'எங்கட ஆக்கள்.... சம்மா

சொல்லக் கூடாது... மாதவனும் அப்பிடித்தான்.. நல்ல நிறம்... கம்பீரம்...'

தமது பரம்பரை அல(மு)கு களை மீட்ட ஆரம்பித்திருந்தார். அப்பாவின் பரம்பரை மட்டும் தான் உலகத்து அழகையெல்லாம் அணைத்துக் கொண்டது போலும். அவளுக்குள் அவை எவ்வளவு அழுத்தங்களை அகங்காரங்களை வெறுமை களை தந்தன எவ்வளவு காத்திரமாக குத்தின என்பது பற்றியும் பாவம் அவருக்கு என்ன தெரியும். மனிதர்களது வரட்டுப் பெருமைகள்... பச் வெறும் பிதற்றல்கள்.

அவள் நினைத்தாள். அப்பாவின் அப்பாவின் அப்பாவின் உலகின் ஆரம்பம் குரங்கு களென்றும் அதில்தான் அனை வரும் உதித்தோமென்றும் அறிவு ரீதியாய் நான் யோசிப்பதற்கு என்ன காரணம் இருக்க முடியும். அப்பாவின் அழகு அறிவு ரீதியாக இயல்பு. அழகு என்பது விபத்து என்பதெல்லாம் சிலவேளை அவளும் அப்பாவின் அலகில் வந்திருந்தால் இல்லாமற் போயி ருக்குமோ என்னமோ... அவள் மனசுக்குள் உதடு நெளிந்தது.

மாதவனோடு ஆழமாய்ப் பழகினால் அவனும் இன்னொரு ஜெயந்தாக இருத்தல் கூடும். ஆயினும் பழகிப் பார்க்க மட்டும் புனிதமாய் புதிராய் இருக்கும் அவனை அவள் தயக்கங்க ளோடும் நேசிக்கலாம். பழகி னால் அது வசதிப்படுமா என்பது தெரியவில்லை. அது மட்டும் மௌனமாக காதல் செய்யலாம். முட்டாள்தனமான அதை தனக்குள் இரசித்துக் கொண் டாள். தான் தனக்கு மட்டும் முட்டாளாய் இருப்பது ஆண் களால் முட்டாளாக்கப்படு வதிலும் ரசனையான விஷயமென அவள் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

நடந்து முடிந்துபோன நேற்று ஞாபகம் வந்தது. அவள் இன்னொரு நண்பனை இழந்து போன அந்த வழமையான நேற்று ஞாபகத்தில்...

'முந்தியெல்லாம் யாற்றையும் குரல் கொஞ்சம் உயர்ந்தாலே மனசு அழும். பார்த்து பார்த்து மற்றவர்கள் காயப்படுத்தக் கூடாதெண்டு பேசிறதே குறைவா இருந்தது. ஆனா மனுசர் அதாலையே குதறினாங்க. பேச்சு எண்டிறது மகா உன்னத மான தரிசனங்கள தந்த அதே நேரம் தரித்திரம் பிடிச்ச மனுச ரோட அற்பத்தனங்களை தட்டிக் கேட்கவும் சொல்லும். அதனால இப்பெல்லாம் நான் என்னைப் பற்றி மட்டும் தான் கவலைப்படுறேன். ஒரு குழந்தை விழுந்தா ஐயோ எண்டு அடிச்சுக் கொள்ளுற மனசுக்கு அதோட கன்னத்தைக் கிள்ளி வலிப்படுத் திறதில் ஏனோ விருப்பம் வறறது இல்லை. இந்த பூமியில் எந்த மனுசரும் சுயத்தோட வாழற தென்றது எவ்வளவு கஷ்டம் என்பத நான் உணர்றன். சுயம் எண்டிறதே மற்றவங்களுக்கு பெரிய கஷ்டம்... பச்... நான் சென்ரிமென்ற்ஸ் எல்லாம் மறந்து பல நாளாயிற்றுது. உணர்வு மயமா இருக்கிறதில் என்ன இருக்குது. நான் இனி உணர்ச்சிவசப்படுறதில் அர்த்தம் இல்லை எண்டிறத உணர்றன். நான் இனி எப்பவும் உணர்ச்சி வசப்படப் போறதில்ல...'

ஜெயந்த் அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்கிறான்.

'அப்ப நீ எனக்கு உருக மாட்ட... ஸோ மீன்ஸ்..'

தமிழில் தடுமாறியபடி, 'நான் உணர்ற சந்தோ ஷத்தை நீ நிராகரிக்கிற அப்பி டித்தானே?'

நேசத்தை நான் தரித்தேன். மனுஷியாய் எனனை உணர்ந்தேன் பெண்மை அழகென அடைக்க நாசமாயிற்று என் நேசம் வேஷமாயிற்று என் தேகம்....

'அதாவது நான் இப்ப உன்ன விட்டுட்டுப் போனாலோ நான் உன்ன விட்டுப் போனாலே காவ்யா யூ டோன்ற் காவ் எனி பீலிங்ஸ் எ... ம...'

ஆங்கிலத்தில் முடித்தான்.

அன்று முழுக்க உனது நினைவில் நாம் அனுபவித்தவை களின் பயனாய், நீ என்ன விட்டு விலகிப்போனா இழப்பின் துயரில் நான் நிச்சயமா அழுவன் என்ற உண்மையைச் சொல்ல வேண்டி யதன் அவசியம் என்ன. உணர்வு பூர்வமென்பதே ஒரு விலங்கிடல் தான். ஐயோ, இவளுக்கு என்னில் எவ்வளவு இது (எது?!) என ஏமாந்து, ஏமாற்றிற் உணர்வு பூர்வமான ஏமாற்றங்களுக்கோ ஏமாற்றல்களுக்கோ அவள் தயாரில்லை. உலகம் அதன் அனைத்து கொடூரங்களோடும் தான் அழகு. உணர்வுகள் மட்டும் ஏன் ஓய்யாரக் கொண்டை களாய்....

நினைத்துக்கொண்டே, அவனைச் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கேள்விகளும் ஆட்சேபங்களும் திரண்டு கிடந்தது அவன் முகம்.

'அப்ப எனக்காக நீ உணர் றது என்ன காவ்யா? அதையா வது சொல்லு'

'நிச்சயமா காதல்தான். ஆனா நீ நினைக்கிற மாதிரி காதல் இல்ல'

அவள் மிக மெதுவாக மிக மிக மெதுவாக ஆனால் திடமாகச் சொன்னாள்.

'என்னப் பத்தி நீ என்ன நினைக்கிற...?'

வாசல் கதவு திறந்துதான் இருக்கிறது. ஆரம்பத்தில், இங்கி தமாகத் தட்டிவிட்டு நட்போடு தான் நுளைகிறார்கள். ஆனால் போகும்போது மட்டும் கதவை மூட வேண்டும் என்கிற இங்கி தத்தை மறந்தே விடுகிறார்கள். ஆனால் போகும்போது கேள்வி கேட்பதற்கு மட்டும் தகுதியோடு போவார்கள்.

'என்னைப் பத்தி நீ என்ன நினைக்கிற...?'

உனக்கு நான் முக்கியமா அல்லது உன்னோட சுயம் முக்கி யமா? இரண்டில் ஒன்று போன்ற குறைந்தபட்ச கேள்விகளை யாவது கேட்காது போக மாட் டார்கள்.

நட்பு தொடர்வதையிட்டு

எவருக்கும் எண்ணம் இல்லை. அடுத்த கட்டம் என்பது அறிந்த ஒரு ஆர்வம் மட்டும்தான் காணும் எந்த முகங்களிலும் அப்பிக் கிடக்கிறது அழகு பற்றின ஒரு டஜன் அகராதியோடு. பெண் உடலை அறிய முற்படுகிற எந்த நண்பனும் உணர்வை மட்டும் ஏறெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை.

தான் இறுகிக்கொண்டு போவது போல் உணர்ந்தாள். அவள் மௌனமாக இருப்பதாக அனைவரும் குற்றம் சாட்டினர். 'என்ன காவியா கண்டு கொள்ளிறிங்க இல்ல, கதைக்கி ரிங்களேயில்ல'

பேச்சில் மயங்கின காலம் போய் விட்டது.

அவள் ஒன்றும் அம்மாவின் வயிற்றில் பிறந்தபோது குரலெடுத்து அழவில்லையாம். இப்படி பின் இணைக் கதை போட வேண்டியதன் அவசியம் என்ன?

அவளைக் கொன்று மிதித்துக் கீழே போட்ட பேச்சு. அவளை அவளாக இயல்பாய் இருக்க விடாத பேச்சு. அவள் காதுகளை மூடினாள்.

பிறர் மட்டும் எப்போதும் போல திறந்தனர். சப்புக் கொட்டி மொழியை நசுக்கும் காட்டுக் கூச்சல்களுக்குள் பேச என்ன கிடக்கு.

மௌனம் அதிசயம் என சொன்னாள் ஒரு முட்டாள பெண். மௌனம் பல தடவைகளில் சகிக்க முடியாதது ஆனால் எவளும் இங்கு மௌனத்தை விரும்பி அழைக்கவில்லை. அதை விரும்பித் தாங்களில்லை. தாங்கமுடியாமல் சதா கத்தும் அம்மா அதை எவ்வளவு விரும்ப வில்லையோ அந்தளவுக்கு அவளுக்கு அதில் துளிகூட விருப்பமில்லை. வேறு வழி? கத்தல் அம்மாவின் இயல்பா என்ன. இயல்பாகப் போனது மட்டும்தான்.

தனது அழுத்தங்களை காட்ட அம்மா கத்தலைத் இயல்பாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறாள். அதுபோல மௌனமும் ஒரு தேர்வு. அவ்வளவுதான். இதில் எது உசத்தியென்றால் இரண்டுமே இல்லை. மௌனம் அதிசயமாம். உரத்து ஒருக்கால் சிரித்து

வைக்கலாம். அதற்கு 'எலவுட்டோ' (allowed) தெரிய வில்லை.

அடுத்த யுகத்துக்கு அத்தனை அபிலாசைகளோடும் மௌனம் கொண்டால் என்ன... அவளுக்குள் திடீரென கைகளை முன்னுக்கு உதைத்து ராட்சவழியாய் அத்தனை அழகியலும் அழிந்து கொடுமாய் கத்தி ஆடவேண்டும் போல தோன்றிற்று. சனசமுத்திரத்தில் இருந்து சன்னல் கம்பிகள் விதிக்கும் தடைகளகற்றி பறந்துபோக ஒரு உத்வேகம்.

இறக்கைகள் கழுட்டி சுமையிழந்த களியரில் இழப்பின் சுகத்தோடு புறந்து புறந்து மறப்பதில் மயக்கம் கொண்டேன்.

ஆனால் வெட்டிப் போட்ட இறக்கைகள் ஏன்தான் முளைக்கின்றனவோ. ஒற்றைச் சிறகு போதுமே உலகை அளக்க!

விரைவில் எதிர்பாருங்கள்!

பாரிஸில் முதல் முறையாக கண்ணாடி வார்ப்புகள்

தமிழ் அவைக்காற்று கலைக்கழகம் (லண்டன்) வழங்கும்

கண்ணாடி வார்ப்புகள்

நெறியாள்கை: க. பாலேந்திரா

இலண்டனில் ஓர் இலக்கிய ஒன்றுகூடல்

எம். கே. எம். அன்வர்

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் இலண்டன் வருகையை தூற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு அவசரமாக 'இலண்டன் தமிழர் தகவல் நடுவத்' தினரால் மிகக் குறுகிய கால இடைவெளியில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. போதிய கால அவகாசமெடுத்து சகல தொடர்பூடகங்களையும் பயன்படுத்தி ஒழுங்கு செய்திருந்தாற்சூட சமூகமளித்திருக்கக்கூடிய ஆர்வலர்களைவிட அதிகமானோர் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டிருந்தனர்.

காலை அமர்வாக சந்திப்பு குறிப்பிட்டபடி காலை 10.00 மணியளவிலேயே ஆரம்பித்தது இலண்டன் தமிழர் வரலாற்றிலும் முக்கியமானதொரு விடயம்.

முன்னாள் பாடசாலை அதிபர் க. பாலசுந்தரம் தலைமையில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் உரை நிகழ்த்தினார்.

தமிழ்பேசும் மக்களின் சமூகம் கலை பண்பாட்டுத் தளங்களின் சிந்தனையில், கடந்த 50 ஆண்டுகளாக, காத்திரமான பாத்திரம் வகித்துவரும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களது உரை மிகவும் தேடலுக்கான அறிவனுபவமாக இருந்தது. தமிழ்பேசும் மக்களின் வரலாற்றுரீதியான வாழ்வனுபவங்களின் புதிய தரிசனமாக கடந்த 20 வருடங்களாக நிகழ்ந்து வரும் மேற்கு நோக்கிய புலப்பெயர்வு எனும் புதிய அத்தியாயத்தை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி மிகவும் விரிவாக அலசி ஆராய்ந்தார்.

இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமாக தனது வாழ்விடத்தை அமைத்துக் கொள்ளும் அவர் புலப்பெயர்வின் பன்முக ஆய்வுக்குரிய அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் கிளைகளையும் நிகழ்வுகளையும் தகவல்களையும் தனது சிந்தனை உபாதைகளில் நகர்த்திவிட்டது நேர்த்தியாக இருந்தது. போக, இவ்வளவு கவனமாக தமிழ்பேசும் மக்களின் புத்தாயிர மாற்றங்களில் பிரக்கூகொண்டிருக்கிறார் என்பதையும் உணர்த்திற்று.

புகலிட நாடுகளில் தமிழ்மொழி, பண்பாடு, அடையாளம் போன்ற பிரச்சனைப்பாடுகள் மீது எழும் புதிய கண்ணோட்டங்களையும் தேடல்களையும் நிகழ்த்தினார். மேற்குறித்த பிரச்சனைப்பாடுகளின் வரலாற்றுரீதியான, காலத்திற்குக் காலம் கட்டடமாக நிகழ்ந்த பரிணாம மாற்றங்களினூடு

இன்றைய மாற்றம்மீது, புதிய தளங்கள்மீது தனது பார்வையைச் செலுத்தினார்.

அவர் உரையின் மூலாதாரமான இலக்கு புகலிடத்தில் தமிழ் மொழியின் இருத்தல், ஸ்திரப்பாடு பற்றிய தேடலாகவும் அதற்கான சாத்தியமான வழிவகைகளை இனம் காண்பதாகவும் அமைந்திருந்தது. அதன்பாலான அனைத்து சாதக - பாதகமான தன்மைகளையும் முன் வைத்த அவர் புகலிடத்தில் தமிழ்மொழியை தமிழ்பேசும் மக்களின் பண்பாட்டு மொழியாக பேணிக் கொள்ளலாமா? என்ற கேள்வியை முன் வைத்தார்.

ஏனைய வழிவகைகளில் தமிழ்மொழியைப் பேணும் முயற்சியின் இடையூறுகளையும் அசௌகரியமான அனைத்துப் பரப்பையும் தெளிவாக இனம் காட்டிய அவர், பண்பாட்டு மொழியாக தமிழைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சாத்தியம் மட்டுமே, அதுவும் பகீரதப் பிரயத்தனத்தினால் மட்டுமே தங்கியிருப்பதை விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

மேலும் இது குறித்த தேடலையும் முயற்சியையும் இனிவரும் காலத்தையும் புகலிட மக்களே தீர்மானிக்கவேண்டும் என்றும் இது விடயத்தில் தானும் உங்களில் ஒருவனாக கற்கும் மாணாக்கனாகவே இருக்கிறேன் எனப் பகிரந்த உரையை முடித்துக்

புகலிட நாடுகளில் தமிழ்மொழி பண்பாடு அடையாளம் போன்ற பிரச்சனைப்பாடுகள் மீது எழும் புதிய கண்ணோட்டங்களையும் தேடல்களையும் நிகழ்த்தி அவற்றின் வரலாற்றுரீதியான, காலத்திற்குக் காலம் கட்டடமாக நிகழ்ந்த பரிணாம மாற்றங்களினூடு இன்றைய மாற்றம்மீது புதிய தளங்கள்மீது தனது பார்வையைச் செலுத்தினார் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி.

கொண்டார்.

மாலை அமர்வாக திரு. யமுனா ராஜேந்திரன் அவர்கள் தலைமையில் நூல்கள் விமர்சனத்திற்கு எடுக்கப்பட்டன.

கி. பி. அரவிந்தன் அவர்களின் 'கனவின் மீதி' கவிதைத் தொகுப்பை கவிஞர் மு. புஷ்பராஜன் அவர்களும் மு. பொன்னம்பலம் அவர்களின் 'நோயில் இருத்தல்' நாவல் குறித்து விமர்சகர் மு. நித்தியானந்தன் அவர்களும் இரண்டாயிரம் ஆண்டை ஒட்டி திரு. பத்மநாபஜயர் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட

'யுகம் மாறும்' எனும் இலக்கியத் தொகுப்பு குறித்து பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களும் விமர்சன உரை நிகழ்த்தினர். இக்கால் அவர்களின் 'THE NEW புதுமை' bilingual- இருமொழிக் கவிதைத் தொகுதி குறித்து ஜெயஅழகி அருணகிரிநாதன் அவர்கள் உரையாற்றினார். கூடவே, ஈராண்டைப் பூர்த்தி செய்த 'உயிர்நிழல்' சஞ்சிகை குறித்து பா. ஆனந்தராணி அவர்கள் விரிவானதொரு அறிமுகமும் செய்து வைத்தார்.

ஈழத்தின் முக்கிய கவிஞர்களான சேரன், ஜெயபாலன் போன்றோர் வரிசையில் கி. பி. அரவிந்தனுக்கும் இடமுண்டு எனக் குறிப்பிட்டு உரையாற்றிய மு. புஷ்பராஜன், தொகுப்பில் காணக் கிடைத்த அவருக்குப் பிடித்தமான கவிதைகளை அறிமுகம் செய்தார். தனது பார்வையில், மேலும் செப்பனிட வேண்டியவை எனக் காணப்பட்ட கவிதைகளை சுட்டிக் காட்டி அவை எப்படி அமைந்தால் மேலும் சிறப்பாக அமைய முடியும் என மிகவும் விரிவாக விமர்சனம் செய்தார்.

கவிதையின் உள்ளடக்கங்கள் குறித்தோ கவிதை வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகள், கருத்துக்கள், தேடல்கள் குறித்தோ அவர் அதிக ஆழமாக பார்வையைச் செலுத்தவில்லை. அப்படி முயற்சித் திருப்பின் இன்றைய நெருக்கடிக்குள்ளான தமிழ் பேசும் மக்களின் புகலிட வாழ்நிலையில் ஒரு கவிஞரின் பாதிப்புக்களைப் பலரோடும் பகிர்ந்து கொண்டதாய் இருந்திருக்கும். எனினும் கவிதை எனும் வாகனத்தின் வழித்தடத்தில் தான் ஏதும் குறுக்கே நிற்கவேண்டாம் என்று நினைத்திருப்பார் போலும். நிச்சயமாக அவர் உரை அங்கிருந்த கவிஞர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாகவே அமைந்திருக்கும்.

மு. புஷ்பராஜன் அவர்கள் அண்மைக் காலங்களாக மிக அருமையாக எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும் ஈழத் தமிழ்பேசும் மக்களின் இலக்கிய

ஒரு மொழியில் இருந்து இன்னொரு மொழிக்கு இலக்கியத்தைத் தள மாற்றம் செய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள் குறித்து பொன்னையா ஜெயஅழகி அருணகிரிநாதன் அவர்கள் உரையாற்றினார்.

வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றிய 'அலை' இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்களில் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

'உயிர்நிழல்' சஞ்சிகையை மிக விரிவாக அறிமுகப்படுத்தி பா. ஆனந்தராணி அவர்கள் உரையாற்றினார். ஐரோப்பாவில் இதுவரை வெளி வந்த சஞ்சிகைகள், புகலிட இலக்கிய சூழல், தோன்றுவதும் மறைவதுமான சஞ்சிகைகளின் அகால மறைவுகள், அவை எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள் என புலம்பெயர் இலக்கிய முயற்சிகளின் அத்திவாரத்தை மிகத் தெளிவாக முன்வைத்தார்.

இதுவரை வெளிவந்திருக்கும் உயிர்நிழலின் ஆறு இதழ்களில் இருந்தும் அவை வெளிப்படுத்திய முக்கிய அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் மிக ஒழுங்காகவும் நேரத்தியாகவும் விதந்துரைத்தார். இக்கால சூழலில் உயிர்நிழலின் முக்கியத்துவத்தையும் அது தொடர்ந்து வெளிவரவேண்டிய தேவையையும் முன்னிறுத்தி அவர்களின் உரை அமைந்தி

ஐரோப்பாவில் இதுவரை வெளிவந்த சஞ்சிகைகள், புகலிட இலக்கிய சூழல், தோன்றுவதும் மறைவதுமான சஞ்சிகைகளின் அகால மறைவுகள், அவை எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள் என புலம்பெயர் இலக்கிய முயற்சிகளின் அத்திவாரத்தை மிகத் தெளிவாக முன்வைத்தார் ஆனந்தராணி பாலேந்திரா.

ருந்தது.

'நோயில் இருத்தல்' நாவல் குறித்து மு. நித்தியானந்தன் உரையாற்றுகையில் பெரிதும் அவர் நாவல் குறித்து விமர்சனம் செய்யவில்லை. நாவல், யுத்த காலத்தின் உண்மை நிகழ்வுகளோடு ஆசிரியரின் நேரடி அனுபவங்களோடு விளைந்தது. ஆன்மீக நம்பிக்கைகளுடன் கூடியது. ஆன்மீகத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் கூட விமர்சனம் என்று வருகிறபோது நிதானமாகவும் பக்குவத்துடனும் அதை எடுத்துரைக்கவேண்டும். ஆனால் மு. நித்தியானந்தன் அவர்களோ அப்படைப்பை மிகவும் எள்ளி நகையாடினார், நக்கலடித்தார். தமிழ் சினிமாப் படத்தில் கவுண்டமணிபோல் அடிக்கொரு தரம் 'நாய்கள் நாய்கள்' என்றார். இது விமர்சனப்போக்கிற்கு ஆரோக்கியமானதல்ல. மேலும் தாம் தான் ஈழத்து இலக்கிய உலகத்தின் மேய்ப்பர்கள் போல் "நாய்கள் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு குடிசை போட்டு சமைத்தபோது இவர்களுக்குத் தாழ்வாரத்தில் கூட ஒதுங்க இடம் கொடுத்ததில்லை" என்றார். இவ்வகையான விமர்சனப் போக்கு ஈழத்துத் தமிழ் விமர்சனத் துறைக்கு இழுக்கு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். திரு. நித்தியானந்தன் கூறும் இவர்களுள் தான் எஸ். பொ. உட்பட மு. தளையசிங்கம், சு. வில்வரத்தினம் போன்ற ஈழத்து இலக்கியத்தில் தவிர்க்க முடியாத அத்தியாயங்களை எழுதியவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். மேலும் அவர், "மு. பொ.விடம் தீட்சை தருவீர்களா என்று கேட்டேன். அவர் ஓம் என்றார். நான் பயந்தே போய் விட்டேன். இவங்கள் எல்லாம் ஒரு ஜாதி ஆக்கள். ஐ ஸே! இவங்கள் கூடும் கொஞ்சம் கவனமாக இருக்க வேணும்" போன்ற இத்தியாதி அநாகரிகங்களை பேச்சிடை வீசியது சகிக்க முடியவில்லை. விமர்சனம் என்ற போர்வையில் நாலு பேரைச் சிரிக்க வைத்து நகைச்சுவைக் கதம்பம் நிகழ்த்துவதை இனியாவது நித்தியானந்தன் அவர்கள் நிறுத்திவிடுவது விமர்சனத் துறைக்கு நன்மையளிப்பதாக இருக்கும்.

இப்பால் அவர்களின் 'THE NEW - புதுமை' இரு மொழிக் கவிதைத் தொகுதி குறித்து பொன்னையா ஜெயஅழகி அருணகிரிநாதன் அவர்கள் உரையாற்றினார். நூலில் உள்ள கவிதைகள் - அதன் உள்முக தேடல்கள் குறித்து போதியளவு கவிதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து மிக விரிவாக விமர்சனம் செய்ததோடு, ஒரு மொழியில் இருந்து இன்னொரு மொழிக்கு இலக்கியத்தைத் தள மாற்றம் செய்வதில் உள்ள சிக்கல்கள் குறித்து இவருடைய உரை அமைந்திருந்தது. ஆங்கில மொழியிலும் தமிழிலும் அதன் கலாச்சாரப் பின்னணிகளிலும் ஆழமான பரிச்சயத்தை கொண்டவரும் மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபடுபவருமான இவரின் உரை மிகவும் சிறப்பாக இருந்தது.

'யுகம் மாறும்' எனும் தொகுப்புக் குறித்து பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் விமர்சிக்கையில், பொதுவாக கடந்த நான்கு வருடங்களாக திரு. பத்மநாபஜயர் அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட தொகுப்புகளில் இருந்து தனது கருத்துக்களைச் சொன்னார். அவர் 'யுகம் மாறும்' எனும் நூலை முழுவதுமாக வாசிக்கவில்லை எனக் குறிப்பிட்டு, கருத்துப் பகிர்கையில் ஈழத்திலோ அன்றி இந்தியாவிலோ உள்ள தமிழ் ஆர்வலர்களுக்கு புகலிடத்தில் இருந்து என்ன தேவைப்படுகிறது, அவர்கள் எதை எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்ற அடிப்படையில் அமைந்து இருந்தது. புலம்பெயர்ந்த மக்கள் தங்கள் வாழ்வனுபவங்களையும் தமது சிந்தனைக்குட்பட்டதையும் தமது வாழ்வுலகில் ஈடுபாடு கொள்ளும் பண்பாடு, கலை, இலக்கிய முயற்சிகளையும் வெளிப்படுத்துகிறார்கள் என்ற அடிப்படையில் அவர் கருத்து மையம் கொள்ளவில்லை. எனினும் புகலிடத்து இலக்கியத் தேடல்கள் மேலும் தமது பயணத்தை நிகழ்த்த வேண்டிய பல தளங்களையும் இனம் காட்டிப் பேசியது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருந்தது.

மொத்தத்தில் இம் மாலை அமர்வைத் தலைமையேற்று வழி நடத்திய திரு யமுனா ராஜேந்திரன், தலைமைக்கு ஒரு உதாரணமாக இருந்தது குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. விமர்சனத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட அனைத்து நூல்களையும் முழுமையாகப் படித்திருந்தது மட்டுமன்றி, அவைகள் குறித்துப் போதிய தகவல்களைக் கொண்டிருந்ததும், அதைத் தேவைக்கேற்ப அளவாகப் பயன்படுத்தி விமர்சனத்தை காத்திரமாக நகர்த்தியதும், குறித்த விமர்சகர்கள் தவற விட்ட பகுதிகளை தன் விமர்சனத்தின்மூலம் நிரப்பி பூரணப்படுத்தியதும் பலரும் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டிய விடயம். குறிப்பாக இந்தச் சந்திப்பை ஒழுங்கு செய்த இலண்டன் தமிழர் தகவல் நடுவம், அதன் இயக்குநர் திரு வரதகுமார் மற்றும் அவருடன் இணைந்து ஒழுங்கு செய்த ஏனைய இலக்கிய ஆர்வலர்களும் நன்றிக்குரியவர்கள். இவ்வகையான முயற்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெறுவது புகலிட இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு உத்வேகமூட்டுவனவாக அமையும்.

தலைவிடத் தெரிமாத் கவிதை

நான் இறந்து போனேன் காண்.

இன்றைய பகல் வெளிச்சத்தால்
நிறைந்தது.
இன்றைய வானம்
காற்றினால் சூழ்ந்தது.
எறும்பொன்றை ஊர விட்டு
புல்லும் ஒதுங்கியது

பிறகு

மாலைக்குள் ஒரு மழை வரலாம்.

ஆயினும்

என் தேகம் பற்றி எரிந்தது.

பார்,

நீலச் சுவால் சுட்டெரித்த

தவிப்பில்

என்னுயிர் கருகிப் போயிற்று.

இது உனக்குத் தெரியாதா?

மழை சரசரத்துப் பெய்கிறபோதில்

மலர் கருகுவதுண்டா?

வெய்யில் சுள்ளென

உறைக்கிறபோதில்

நுங்குகள் உருகுவதுண்டா?

கட்டை அடுக்கி - இந்த

கட்டை எரிகையில்

இதயம் வேகுவதுண்டா?

இது உனக்குத் தெரியாதா?

இப்படிப்பார் -

வாழ்வு மரத்தில் பூத்த

மலர் போலானது -

உதிர்காலம் ஒன்று உருவாகிற்று.

நான் இறந்து போனேன் காண்

இந்தக் கணத்திலிருந்து.

சேயோன்

தமிழ் - இனி 2000

உலகத்தமிழ் இலக்கிய அரங்கு

உலக வரைபடத்தின் பெரும் பகுதியில் சிதறிக் கிடக்கும் தமிழ் வாழ்க்கை இந்த நூற்றாண்டின் எண்ணற்ற புதிய முகங்களை அடைந்துவிட்டது. நவீன யுகத்தின் பண்பாட்டு அரசியல் பொருளியல் வரலாற்றுக் கேள்விகளால் தமிழ்ச் சமூகம் பல அதிர்வுகளையும் உடைவுகளையும் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறது. புதியதொரு நூற்றாண்டு துவங்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கடந்து சென்ற நூற்றாண்டில் நம்முடைய பயணங்களை மதிப்பிட்டுக் கொள்வது புதிய திசைகளை அடைவதற்கான ஒரு ஆயத்தமாகும். அந்த நோக்கில் உலகின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் வாழும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளும் அறிஞர்களும் சந்திக்கும் மாபெரும் நிகழ்வு 'தமிழ்-இனி 2000'.

தேசியம், திராவிடம், மார்க்சியம், பெண்ணியம், தலித்தியம், பின் நவீனத்துவம் எனக் கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் தமிழகம், ஈழம், சிங்கப்பூர், மலேசியா, புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் வாழும் ஐரோப்பா, கனடா எனப் பிரதேச ரீதியாகவும் ஏராளமான அடுக்குகளும், ஊடுபாடுகளும் கொண்ட தமிழின் படைப்பியக்கத்தை விரிவான மதிப்பீடுகளுக்கு உள்ளாக்குவதற்காக உலகத் தமிழ் இலக்கிய அரங்காக தமிழ்-இனி 2000 வருகிற செப்டெம்பரில் மூன்று நாட்கள் சென்னையில் கூடுகிறது.

தமிழகம், ஈழம், சிங்கப்பூர், மலேசியா, கனடா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்த நண்பர்கள் இதற்கான விரிவான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். தமிழில் படைப்பியக்கச் செயல்பாட்டில் அக்கறை கொண்ட ஒவ்வொருவரும் இந்த முயற்சியில் பங்கேற்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். இந்த மாநாட்டில் விவாதிக்கப்பட வேண்டியவை தொடர்பாக நண்பர்கள் தங்கள் எண்ணங்களை 'உயிர்நிழல்' முகவரிக்கு எழுத வேண்டுகிறோம்.

தமிழ்-இனி 2000 நமது நினைவுகளுக்கும் கனவுகளுக்கும் இடையே ஒரு சந்திப்பு புள்ளி.

தொடர்புகளுக்கு:

UYIRNIZHAL

Exil, 27 Rue Jean Moulin
92400 Courbevoie, France.

திட்ட முன்வரைவு

- விவாதத் தளங்கள் -

இலக்கிய வடிவங்கள்

- நாவல்
- சிறுகதை
- கவிதை - மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை
- நாடகமும் அரங்கியலும்

இயக்கமும் இலக்கியமும்

- தேசிய இலக்கியம்
- திராவிட இலக்கியம்
- மார்க்சிய இலக்கியம்
- பெண்ணிய இலக்கியம்
- தலித்திய இலக்கியம்

விமர்சனம்

- மார்க்சிய விமர்சனம்
- நவீனத்துவ விமர்சனம்
- தலித்திய விமர்சனம்
- புதிய விமர்சனப் போக்குகள்
- பெண்ணிய விமர்சனம்

பார்வைகள்

- நவீனத்துவ இலக்கியம்
- தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய போக்குகள்
- இலக்கியமும் இணையமும்

பொது

- வெகுசன இலக்கியம்
- மொழிபெயர்ப்புத் துறை
- குழந்தை இலக்கியம்
- புலம் பெயர்ந்த தமிழர் இலக்கியம்
- தமிழியல்:
நேற்றும் இன்றும் நாளையும்

நண்பர்கள், அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், வாசகர்கள், படைப்பாளிகள், பத்திரிகையாளர்கள் ஆகியோரின் ஆலோசனைகளை வேண்டி இத்திட்ட முன் வரைவை முன்வைக்கிறோம்.

தமிழ் - இனி 2000 அமைப்புக்குழு

புது உலகம் எமை நோக்கி

புது உலகம் எமை நோக்கி

(புலம்பெயர் பெண்களின் சிறுகதைகள்)
சக்தி வெளியீடு, நோர்வே

பிரதிகட்கு:

- Sakshi, Boks 99 Oppsal, 0619 Oslo 6, Norway
- Ranjini, Zieglerhof Strasse 8, 8730 Uznach, Switzerland
Tel: 055 / 280 17 78
- Exil, 27 Rue Jean Moulin, 92400 Courbevoie, France.
e-mail: EXILFR@aol.com

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியுடன்

ஒரு நேர்முகம்

உயிர்நிழலுக்காக
நேர்கண்டவர்
இலண்டனில்
இருந்து

யமுனா
ராஜேந்திரன்

ய.ரா: நாங்கள் இந்த நேர்காணலிலை முழுக்க மார்க்சியம், மார்க்சியத்தினுடைய எதிர்காலம் இவை தொடர்பான விடயங்கள் குறித்துப் பேசலாம் என்று எண்ணுகிறேன்.

சோவியத் யூனியனுடைய வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களை நீங்கள் எப்படி assess (மதிப்பீடு) பண்ணுகிறீர்கள்?

கா.சி: சோவியத் யூனியனுடைய வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களை நான் இப்படிப் பார்க்கிறேன். இந்த மார்க்சியத்திற்கு ஏற்பட்ட முக்கியமான பிரச்சினை என்னவென்றால் சோவியத் stateஇனுடைய, சோவியத் அரசினுடைய developmentஉம் சோவியத் அரசு ரஷ்யப் பேரரசினுடைய பகுதிகளை சோவியத் அரசுக்குள் கொண்டு வரவேண்டிய - கொண்டு வந்த நிர்ப்பந்தமும் இதன் காரணமாக, தொடக்கம் முதலே காணப்பட்ட ஒரு சமனற்ற வளர்ச்சியும். சோவியத் ரஷ்யப் புரட்சியை, ரஷ்யப் பேரரசின் மாநிலங்கள் முழுவதற்கும் புதுமையாக ஆக்க முனைந்ததில் ஏற்பட்ட வரலாற்றுப் பிரச்சனைகள் அடிப்படையில் உள்ளன என்று நான் கருதுகின்றேன். புரட்சி ஏற்பட்டது ரஷ்யாவில்தான், மொஸ்கோவில்தான். ஆனால் ரஷ்யப் பேரரசு, கலாகஸ்தான்வரை

துருக்கிஸ்தான்வரை நீண்டு கிடந்தது. லெனின் காலத்திலே படிப்படியாக இவையெல்லாம் அதாவது 27, 28இலை தான் வந்து சேருது. இங்கெல்லாம் பெரிய ஒரு revolutionஇற்கான நிலைமையோ அல்லது revolutionஉடைய தன்மைகள்பற்றியோ புரட்சிபற்றியோ அதற்கான சிந்தனைகளே இருந்தது கிடையாது.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலைதான் அந்த நாடுகள் மீதும் இந்த நடைமுறைகள் போய்ச் சேர்ந்தது. அப்போது அங்கே உள்ள, அந்தந்தப் பகுதிகளில் உள்ள மக்கள் எல்லாரும் ரஷ்யாவில் எழுந்த மொஸ்கோ நிலைப்பட்ட ஒரு அரசியலைப் பகிரந்து கொள்ளவோ புரிந்து கொள்ளவோ முடியவில்லை. சோவியத் stateஇனுடைய தன்மை இதனால் மாறுதலடையத் தொடங்குகிறது. இது படிப்படியாக லெனின் காலத்தில் ஏற்படுகிறது. இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின்பொழுது சோவியத் அரசினுடைய பங்கு ஒரு மாதிரியாகவும் அதன் பின்னர் இன்னொரு மாதிரியாகவும் விளங்குகிறது. ஸ்டாலினிசத்தினுடைய வளர்ச்சி என்று சொல்கிற பொழுது அதை நாங்கள் சற்று அனுதாபத்தோடும் பார்க்கவேண்டும். அதை வரலாற்றுப் புரிந்துணர்வோடு பார்க்க வேண்டும். என்னவென்றால் ஒரு காலகட்டத்தில்

முன்றாவது உலகநாடுகளில் இருந்த கலை இலக்கிய உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொண்ட அளவுக்கு, அக்காலகட்டத்து சோவியத் ரஷ்யா அறுபதுகள் எழுபதுகளில் தங்களுடைய கலை வளர்ச்சிகளை - உள்ளூர் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளை - அது புரிந்துகொண்டதாக எனக்குப் படவில்லை.

சோவியத் அரசு அல்லது சோவியத் பொருளாதாரம் பெருங்கைத்தொழில்களினுடைய (heavy industries) பெருந் தொழில்களினுடைய வளர்ச்சி, heavy development (பாரிய முன்றேற்றம்) செய்யவேண்டிய தேவை ஒன்று இருந்தது. மார்க்சியத்தினுடைய அடிப்படை யான சில விஷயங்கள் இருக்குத்தானே. தொகைரீதியான மாற்றங்கள் கணரீதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் என்பது. Quantitative changes and qualitative changes. இது சோவியத் அரசினுடைய தன்மைகளை மாற்றத் தொடங்கியது. அது, படிப்படியாக, அந்த மாற்றம் ஏற்பட்டுப் பின்னர் நாங்கள் ஸ்டாலினியம் என்று சொல்லப்படுகிற போக்கு நிச்சயமாக வந்து சேர்ந்து விட்டது.

ய.ரா: இங்கு ஸ்டாலினியத்துடைய குணங்களாக நீங்கள் எதை எதை வரையறுக்கிறீர்கள்?

கா.சி: ஸ்டாலினியத்துடைய குணங்களாக நான் வரையறுப்பது, பிரதானமாக, லெனின் காலத்தில் இருந்த உட்கட்சி விவாதம் இல்லாமற்போனது. அந்த உட்கட்சி விவாதமும், consensus அடிப்படையில், அதாவது ஒருமித்த சிந்தனை அடிப்படையில் விவாதங்களைக் கொண்டு செல்கின்ற தன்மையும் இல்லாமற்போனது. இதன் காரணமாக, சோவியத் அரசு மிக முக்கியமான ஒன்றானது.

என்னென்றால் லெனின் காலத்தில், அவர் partyயை voteக்கு விடவில்லை. அதாவது கட்சியை வாக்களிப்புக்கு விடவில்லை. எல்லாரும் தங்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல அவற்றினூடாக வருகின்ற பொது அம்சங்களை எடுத்து ஒருமித்த சிந்தனை அடிப்படையில் திரட்டினார். அப்ப லெனினைப் போன்ற ஒரு ஜனநாயகவாதி. எல்லாக் கட்டங்களிலும் ஜனநாயகச் சூழலைப் பேணுகின்ற சிந்தனைத் திறனுள்ள, தீர்மானமான பார்வை உள்ள ஒரு தலைவர் இருக்கிறவரையில் பிரச்சினை இல்லை. அதன் பிறகு, இது எப் பொழுதுமே வந்தது, புரட்சியின் தலைவர்களும் புரட்சிக்குப்பின் வருபவர்களும் என்பது. அவர்களுக்குப் பிறகு வந்த தலைவர்கள் இந்த நிறுவனங்களுடாகவே வளர்ந்து அதன் மூலமாக முதிர்ச்சி பெற்றவர்கள். அவர்களால் அந்த ஜந்தாம், பதினேழாம் ஆண்டுகள் காலத்து நடைமுறையைப் பின்பற்ற முடியவில்லை. இதனால், கட்சியினுடைய consensus (ஒருமித்த சிந்தனை அல்லது நிலைப்பாடு) என்பது, கட்சி நிர்வாகத்தினுடைய திணிப்பாக மாறுகின்றது. இது மிகவும் சுவாரசியமான முரண்பாடு.

பிற்காலத்தில் சோவியத் அரசும் சோவியத் கட்சியும் இவ்வாறு ஏன் தனிநிலைப்பட்டன என்று சொன்னால் அது லெனினியம் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டதனால். பிழையை உண்மையிலேயே லெனினிலேயே போடலாம் போல இருக்கு. ஆனால் லெனினுடைய காலச்சூழல் வேறு. அவருடைய personality சூழல் வேறு. அவர் நடந்த முறை வேறு. அந்த நடைமுறை பின்னர், கட்சிச் செயலாளர் விரும்புகிறார், கட்சி விரும்புகிறது என்கிற நிலைக்கு வந்துவிட்டது. இதனால் அந்த internal debate உண்மையில் இல்லை. அதன் பிறகு, இப்படியான ஒரு சூழல் ஏற்பட்டதற்கு, உலக-சர்வதேசிய நிலைமையும் காரணம். அதாவது, உலகயுத்தம், cold war, கம்யூனிசத்தை ஒரு மிகவும் விரோதமான தன்மையில் பார்க்கும் முதலாளித்துவப் போக்குகள் இவை எல்லாம்.

இதனால் சோவியத் அரசு உண்மையில் சாதாரண முற்போக்கு நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு கொடுப்பதன்மூலம் ஒரு உலகப் பொதுவான அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவைகூட இருந்தது. குறிப்பாக இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பிறகு 50, 60களில் அதனையே கொண்டு நடத்தவேண்டி இருந்தது. அப்போ இந்த முரண்பாடுகள் காரணமாக ஏற்பட்டது. மற்றது, அந்தந்த நாடுகளில் கட்சிகளினுடைய வளர்ச்சிகள் சோவியத் ரஷ்யாவோடு இணைக்கப்பட்டிருந்த முறைமையிலும் ஒரு பிரச்சினை இருந்ததென்று தான் நான் கருதுகிறேன். அவற்றினுடைய இயல்பான வளர்ச்சி சில இடங்களில் பிரச்சினைக்குள்ளாயிற்று. உதாரணமாக, பல நாடுகளில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொழிற்படமுடியாத

சூழலிலும், அந்த அரசிற்கு சோவியத் அரசினுடைய ஆதரவு இருந்தது. இந்த மாதிரியான நிலவரங்கள் ஏற்பட்டன.

இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு தொடர்ந்த அரசியற்கல்வி, continuing political education, எந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பது இன்னொரு கேள்வி. அதுதான், அதிவள்ள ஒரு சிக்கல் என்னவென்று சொன்னால், அதன் பிறகு ரஷ்யாவினுடைய நிலைமைகள் மாறி சௌகரியங்கள் எல்லாம் வரத் தொடங்கிய பிறகு, புரட்சிக்காகப் போராடியவர்களின் தலைமுறை போய்விட்டது. அப்ப, இந்த நிலைமைகள் காரணமாக சோவியத் அரசில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இவை நடந்து கொண்டிருக்கின்ற பொழுது, உண்மையில் அது அரசில், குறிப்பாக அவர்களுடைய விவசாய விடயங்களில் பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திற்று. விவசாயம் பிழைக்கத் தொடங்கியவுடன் இந்த நடைமுறை, நிர்வாக ரீதியாக ஒரு காலகட்டத்திற்குப் பிறகு, ஒரு இயல்பான பொருளாதார, சமத்துவப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு - சோசலிசப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு - இந்த விதிகள் பிரமாணங்களே தடைகளாக இருந்தன.

உண்மையில் நம்பமாட்டீங்கள், நான் எழுபதுகளில் எல்லாம் போயிருக்கிறேன். நான் 80களில் போகவில்லை. அங்கு நாங்கள் ஒரு முறை போய் ஒரு factoryயில் கதைக்கின்றபொழுது, அங்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்த ஒருவர், அவர் எங்களுடன் ரொம்ப friendlyயாப் பேசுகிறபொழுது சொன்னார், சிலவேளைகளில் தங்களிற்குச் சிக்கல் இருக்கிறது, அடிக்கடி தலையீடு செய்கின்ற சுற்றுநிருபங்கள் போன்றவையால். Managementக்கு (நிர்வாகத்துக்கு) அப்படிப் பிரச்சினை இல்லை. அங்கு உணவுப் பிரச்சினை ஒன்று படிப்படியாக வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றது,

70களின் பிற்கூற்றுகளில் இருந்து 80கள் வரை, பாணுக்கு கியூ, இந்த மாதிரியான விஷயங்கள் எல்லாம். அதெல்லாம் வெறும் முதலாளித்துவப் பிரச்சாரங்கள் மாத்திரமல்ல, உள்ளூர்க்குள்ளேயே பிரச்சினையாகத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் இவற்றினூடாக ஒரு சமத்துவம் இருந்தது. உண்மையான சமூக ஜனநாயகம் இருந்தது, social democracy, இருந்தது. கவலை என்னென்று சொன்னால் அந்த மேற்கத்தைய நாகரீகத்தின் பண்பு, அவைகளை எவ்வாறு எதிர்நோக்குவ தென்பது அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்தது.

நான் கலாக்கஸ்தானுக்குப் போயிருக்கிறேன், ஆர்மேனியாவுக்குப் போயிருக்கிறேன். இப்படியான இடங்களிலை போய்ப் பார்த்த பொழுது, அந்த சோவியத் புரட்சி பற்றிய அரசியல் பிரக்ஞை எல்லா இடங்களிலும் சமமாக இருந்ததாகச் சொல்லமாட்டேன். அப்ப, இத்தகைய காரணங்களினால்தான் சோவியத் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டதென்று நான் கருதுகிறேன். சோவியத் வீழ்ச்சி, அந்தச் சிதைவு ஏற்பட்டதுக்கு அகக் காரணிகளும் உண்டு. புறக் காரணிகளோ உலகத்திற்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் அந்த நிலைமையை அழிக்கவேண்டும் என்று நீண்டகாலமாகத் தொழிற்பட்டமை. ஆனால், ஒரு வெறும் சதி என்பதனால் மாத்திரம் இது ஏற்பட்டதென்று நான் கருதமாட்டேன்.

ய.ரா: மற்றது, ஒரு புரட்சி வந்து ஒரு கால கட்டத்தில் நடந்த பிறகு democratic institutions வந்து கட்ட வேண்டியது ஒரு மிக முக்கியமான விடயந்தானே? இவர்கள் democratic institutions கட்டுவதில் என்ன மாதிரி நிலைப்பாடு எடுத்திருந்தார்கள், ஒன்று? மற்றது இன்னொன்று, பெரும்பாலும் வரலாற்றுரீதியில் பார்த்தோம் என்றால் எந்த சமூக அமைப்புமே ரொம்பக் கெட்டி தட்டிப்போகும் போது அதிகாரம் வரும்போது அதற்கு முதல் குரல் எழுப்புவனாகக் கலைஞர்தான் இருக்கிறான். அப்ப இந்தக் கலைஞர்கள் சம்பந்தமான ஒரு சகிப்புத்தன்மையும் இருக்கவேண்டிய சூழல் ஒன்று இருக்கிறது. சோவியத் யூனியனிலும் சரி, கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளும் சரி, புரட்சிக்குப் பிந்திய சமூகங்களிலும் சரி, இன்றைக்கு வரைக்கும் அந்தப் பிரச்சினை ஒன்றிருக்கு. இதனை மார்க்சிய வாதிகள் அல்லது புரட்சியாளர்கள் என்ன மாதிரி அணுகியிருக்கமுடியும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

கா.சி: என்னுடைய நிலையில் இருந்து, ரொம்ப சூசகமாகத்தான், நான் அப்போது சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதாவது, வரலாற்றுப் பாத்திரம் மாறத் தொடங்க, அரசின் வளர்ச்சி, அரசு நிறுவனங்களின் வளர்ச்சி, கருத்துநிலை (ideology)யை நிலைநிறுத்துவதற்கான நடைமுறைகள் - இவை எல்லாம் படிப்படியாக ஒரு நிர்வாகமயப்படுத்தப்பட்ட விடயங்களாக மாறிவிட்டன. அப்ப இந்த நிர்வாகமயப்பாட்டுக்கு நடைமுறை வரலாற்று முன்னுதாரணம், russian empire உடைய - ரஷ்யப் பேரரசுடைய - உதாரணம் தான். என்னைக் கேட்டால், அடிப்படையில் சோவியத் வீழ்ச்சியினுடைய காரணமே அதுக்குள்ளைதான் இருக்கு. இதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

கோர்க்கி, செலக்கோவின் பின்னர் ஒரு இலக்கியப் படைப்பாக்கப் பாய்ச்சல் வரமுடியாமற் போனதற் கான ஒரு காரணம் இந்த நடைமுறைதான். இந்த நடைமுறைகள் இலக்கியத்தோடு அல்லது கலைஇலக்கியத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த முறைமையில் காணப்பட்ட பிரச்சினை.

முன்றாவது உலகநாடுகளில் இருந்த கலை இலக்கிய உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொண்ட அளவுக்கு, அக்காலகட்டத்து சோவியத் ரஷ்யா அறுபதுகள் எழுபதுகளில் தங்களுடைய கலை வளர்ச்சிகளை - உள்ளூர ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளை - அது புரிந்துகொண்டதாக எனக்குப்படவில்லை.

இதன் பின்னர் இந்த சீன-சோவியத் முரண்பாடு வந்ததுதானே, அது உண்மையில் அரசுகளின் முரண்பாடு. அது மார்க்சியத்தின் முரண்பாடென்று நான் எடுக்கமாட்டேன். ஆனால், அதை மார்க்சியத்தின் முரண்பாடாகத்தான் நாங்கள் கருதினாங்கள். அப்ப, இந்தக் கலைகள் சம்பந்தமாக சிந்தனை முறைமைகளை எவ்வாறு உள்வாங்கிக்கொள்வது எவ்வாறு பார்ப்பது என்பது சம்பந்தமாக....

இப்ப, டோல்ஸ்டோயினுடைய இடம் என்ன என்பது பற்றி லெனினுக்குத் தெளிவிருந்தது. பஷ்டனாக்கினுடைய இடம் என்ன என்பது பற்றிய தெளிவு அதற்குப் பின் வந்தவர்களுக்கு இருக்கேல்லை. அந்தக் கால கட்டத்திலை - நான் பேரை மறந்து போனன் - ஒரு young poet ஆக வந்தவர், அவரை நான் meet பண்ணிக் கதைச்சனான். ரொம்ப நீண்ட நேரமாகப் பேசினோம். அவர் வந்து கட்சியினுடைய வேலைகளைச் செய்கிறார், நிறைய இளம் எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்கிறார், ஊடாட்டம் எல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால் எந்த அளவுக்குப் புதிய சிந்தனைகளை அவர் கொண்டு வருகிறார், சொல்லுகிறார் என்பது....? அதில் ஊக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அந்த ஊக்கம்? இது ஒரு தவிர்க்கமுடியாத நிலைமையாக - அதைத்தான் நான் சொல்லுறன்.

நான் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வது என்னவென்றால் அந்த stateஇனுடைய மேலாண்மை hegemony அடிப்படையாக, நான் என்ன சொல்லுறன் என்றால், சருக்கமாகச் சொல்லுறனே, நான் கிராம்ஸியை applyபண்ண விரும்புறன். சோவியத் ரஷ்யாவில், எங்கை நாங்கள் பிழைபோச்சுது எண்டிறதைப் பாக் கிறத்துக்கு, இந்த cultural hegemony எல்லாம் பார்ப்பம். எங்கை பிரச்சினை வந்ததெண்டு பாக்கிறத்துக்கு நாங்கள் கிராம்ஸியை சோவியத் ரஷ்யாவுக்கு apply பண்ணலாம். சோவியத் stateமுக்கியமா? Soviet State தன்னுடைய ideologyயை நிறுவுவதற்கான முக்கிய மையங்களாக ஊடகங்களாகக் கொண்டவை எவை? அவற்றினுடைய அமைப்பிலுள்ள பிரச்சினைகளை. அப்படிப் பாத்தமெண்டு சொன்னா இந்தப் பிரச்சினை out.

ய.ரா: அப்துல்லா ஒச்சலான் சோசலிசத்தின் இன்றைய வீழ்ச்சி சம்பந்தமாக ஒரு book எழுதி இருக்கிறார். அதிலைசூட இந்த சோவியத் யூனியனுடைய வீழ்ச்சிக்கு மிக முக்கியமான ஒரு காரணம், ஒரு spiritual cultureஐ develop பண்ணுறதிலை அது ஒரு மிகப் பெரிய பிழை விட்டிருக்கிறது என்கிறார். உதாரணமாகப் பார்த்தீர்கள் என்றால் மதம், மற்றது சடங்குகள், மரபு சார்ந்த இந்த விஷயங்களில் வந்து ஒரு கெட்டி தட்டின ஒரு நிலைப்பாட்டை அது கொண்டிருந்தது என்றும் மற்றது இன்னொன்று தனக்கே உரிய socialist spiritual cultureஐ alternativeஆக developபண்ணத் தவறுகின்றது என்றும் ஒரு விஷயத்தை அவர் சொல்கின்றார்.

கா.சி: அது ரொம்ப interestingஆன ஒரு விஷயம். என்னென்று சொன்னால் 74, 76களில் நடந்த ஆசிய ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் மகாநாட்டிலை, ஆர்மேனியாவில், கவியரங்க அம்சம் நடந்தது. அப்ப தமிழ்க் கவிதைகள்பற்றி நான் வாசித்தபோது அங்கு இந்த பிரச்சினை வந்தது. Spiritual development, Literature and spiritual development. இந்த முரண்பாடு ஒன்று இருக்கு. அது spiritual என்று சொன்னவுடனே ஆத்மார்த்தமான வளர்ச்சி, அந்த ஆத்மார்த்தமான வளர்ச்சி என்கிறது எங்களுக்கு religious development ஆகத்தான் இருக்கிறது. நாங்கள் இப்போதும் அதை அப்படித்தான் பார்க்கிறோம். அது human spiritஇனுடைய வளர்ச்சி, அதனுடைய தன்மைகள் spiritual என்பதற்கு ஒரு human dimension இருக்கிறது என்கிற அந்த definition எங்களுக்கும் வரேல்லை அங்கையும் போகேல்லை. சரீங்களா? ஏன் நான் அந்த எழுத்தாளர் மகாநாட்டைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன் என்று சொன்னால், நாங்கள் அந்த problemத்தை அங்கை raise பண்ணுகிறோம். உங்களுக்கு spiritual என்றால் நீங்கள் எழுபது, வருஷ, அறுபது வருஷ புரட்சி அனுபவத்தோடு இருக்கிறீங்கள். எங்களுக்கு spiritual என்றால் வேறே meaning. பிரெஞ்சிலை இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள், இதை எப்படிப் பார்க்கிறதென்று நான் கேட்டன்.

உண்மையிலேயே நம்பமாட்டீங்கள், பலருக்கு அது சிக்கலாக இருந்தது. ஒரு lady வந்து என்னோடே பேசினா, அந்த மாநாடு முடிஞ்சு உடனை. அவ சொன்னா நீங்க சொன்னது பல விஷயங்களிலை இருக்கு. நாங்கள் அந்தத் தன்மைகளை வளர்த்தெடுக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்று சொன்னால் அவங்க religious traditionஐயும் cultural traditionஐயும் விளங்கிக்கொண்ட முறை.

அப்போ, இதனால்தான் ஐரோப்பிய பண்பாட்டுக்குள்ளேயே கம்யூனிசமும் கம்யூனிஸ்ட்

அறிவின் ஒருமைப்பாடு முக்கியம். அப்பதான் மனித முயற்சிக்கே ஒரு இலக்கு இருக்கும். அந்தச் சிந்தனை மரபு வரவேண்டும். அப்ப எங்களுக்கு என்ன தேவை என்று சொன்னால் இப்ப, ஒரு வேகலுக்குப் பிறகு மார்க்ஸ் வந்தது மாதிரி மார்க்ஸ்க்குப்பிறகு வரப்போகிற சிந்தனை என்ன, மார்க்சியத்தை உள்வாங்கி மார்க்சியத்தின் தளத்தில் நின்று கொண்டு, உலக வளர்ச்சிகளை உள்வாங்கி வரப்போகிற சிந்தனை என்ன? After Marx what?

கட்சிகள் வளர்ந்த முறைகளில் நாங்கள் பல வேறுபாடுகளைக் காண்கிறோம். இத்தாலிக் கட்சிக்கு ஒரு வளர்ந்த முறைமை இருக்கு. பிரெஞ்சுக் கட்சிக்கு ஒரு வளர்ந்த முறைமை இருக்கு. வித்தியாசமானது. நிச்சயமாக வித்தியாசமானது. அதுக்குள்ளால்தான் ஒரு அல்தூஸர் வரமுடியும். ----- அப்ப Openஆகப் பேசமுடியும். இந்தப் பாரம்பரியம் ஏன் russian stateஇலை இல்லாமற் போனது? அப்ப என்னென்று சொன்னால், நான் நம்புறன் அந்த state oversystemised ஆகிட்டுது. அதுதான் அடிப்படை. எல்லாமே அப்படி நடந்துகொண்டு போற பொழுது then அந்த நிறுவன - establishmentarism. அது வந்தவுடன் யார் நமக்குச் சார்பாகப் பேசுகிறார்கள் என்பது முக்கியமாகின்றதே தவிர, யார் நம்மைக் question பண்ணவில்லையோ அது முக்கியமாகின்றதே தவிர, யார் அடிப்படைக் கேள்விகளைக் கிளப்புகிறார்களோ அது முக்கியமாகப்படாமற் போகின்றது.

ய.ரா: மற்றது நாங்கள் பெரும்பாலும் சோசலிசத்தின் வீழ்ச்சிப்பற்றிப் பேசும்போது ஜனநாயக நிறுவனங்களைக் கட்டியமைப்பது சம்பந்தமான கேள்வி கூடவே வருகின்றது. அப்படி வரும்போது என்னென்னு கேட்டீங்கன்னா ஜனநாயக நிறுவனங்களைக் கட்டுவதென்பது ஒன்று அரசியல் சுதந்திரத்துடனும் தனிநபருடைய பொருளியல் சுதந்திரத்தோடையும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்.

இப்ப இந்த சோவியத் யூனியனுடைய கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுடைய வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஒரு neo liberalismத்தின் பாலான ஒரு ஈர்ப்பு எல்லா இடதுசாரிகளுக்குமே வந்திருக்கு. உதாரணமாக லத்தீன்மெரிக்க விடுதலை இயக்கங்கள் பெரும்பாலும் அந்த neo liberalismத்தைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கின்றன என்றுதான் பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் எழுதுகிறார்கள். Neo liberalismத்துடன் postmodern culture என்று பின்நவீனத்துவம் சம்பந்தமான விவாதங்களும் வரும்போது ஒரு தனிநபருடைய அரசியல் பொருளியல் உரிமைகளோடு இந்த வித்தியாசங்கள் என்று சொல்வதை அங்கீகரிப்பது என்று இணைத்துக் கொண்டால் ஒரு சாத்தியமான எதிர்காலத்திற்கான ஜனநாயக அமைப்பை உருவாக்கமுடியும் என்பதுபோல் சொல்கிறார்கள்.

கா.சி: அதிலைதான் அடிப்படையில் இருந்து தொடங்க விரும்புகிறேன். அதாவது வந்து, என்னைப் பொறுத்தவரையில் சோசலிசத்தின் வீழ்ச்சி என்று நீங்கள் ஒரு சொல்லுப் பாவிக்கிறீர்கள் தானே. அதை நான் எப்படிச் சொல்லுவேன் என்று சொன்னால் சோசலிசப் பரீட்சார்த்தங்களின் வீழ்ச்சி அல்லது சிதைவு. இதை நான் ஒரு fall of socialism என்று எடுக்கிறதற்கு இன்னும் ரெடியாகவில்லை. அந்த சோவியத் experience, soviet experimentation அதிலை ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கும் அவைகள்தான் socialism அல்ல. பிற்காலத்தில் என்ன ஆகிவிட்டதென்று சொன்னால் soviet experimentationஇல் காணப்பட்ட features அத்தனையும் socialismத்தினுடைய featuresஆக எடுக்கப்பட்டது. அதை நான் வன்மையாக எதிர்க்கிறேன். சோவியத் நாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், சோவியத் நாட்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கான மார்க்சிய நிலைப்பட்ட காரணங்கள் - இதுகளுக்கு நான் திருப்பித் திருப்பிப் போக விரும்புவதற்கான காரணம் political, political economic questionsக்கு என்னென்று சொன்னால் அங்கு நடந்த சோசலிச முகாமைத்துவம், management of socialism in that state. அதிலை பிரச்சினைதான்.

இது எந்தளவிற்கு அந்த அடிப்படையான வாதத்தைப் பிரச்சினைப் படுத்துது என்கிறது இன்னொரு கேள்வி. Chinaவிலும் அந்தப் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கு. அது இன்னொரு விதமான பிரச்சினை. அது முற்றிலும் இன்னொரு பண்பாட்டுச்சூழலில் ஏற்பட்டது. சரியோ பிழையோ இதற்குள் தாக்குப் பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கிற cuban socialism, cuban experiment என்று ஒன்றிருக்கு. கிழக்கு ஐரோப்பிய அனுபவங்கள் அதனால் ஏற்பட்ட சிதைவுகள் எல்லாம் இருக்கு.

இவை எல்லாம் ஒரு புறம் இருக்க இந்தியாவிலை ஒரு பாராளுமன்ற ஜனநாயக அமைப்புக்குள்ளை மிகத் திரிப்புட்பட்ட அல்லது மிகவும்

இந்த சீன-சோவியத் முரண்பாடு வந்ததுதானே, அது உண்மையில் அரசுகளின் முரண்பாடு. அது மார்க்சியத்தின் முரண்பாடென்று நான் எடுக்கமாட்டேன். ஆனால் அதை மார்க்சியத்தின் முரண்பாடாகத்தான் நாங்கள் கருதினனாங்கள்.

வெவ்வேறுபட்ட சூழலில் ஒரு CPM government இருக்குது Bengale இல் 15 வருஷமாக அல்லது இருபது இருபத்தைஞ்சு வருஷமாக இருக்கு. கேரளாவிலை அதைச் செய்யமுடியுது. சோசலிசத்தைப்பற்றிய எங்களுடைய பார்வை இவை எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கவேணும். சோசலிசத்தினுடைய எதிர்காலம் பற்றிய நடைமுறைகள் அதனுடைய articulationஇல் உள்ள points எல்லாத்தையும் நான் ஒரு புறத்திலை cuban exampleஐ இன்னொரு புறத்திலை Jothy Bhasuஐ, இன்னொரு புறத்திலை காலஞ்சென்ற நம்முடைய ஈ. எம். எஸ். என், அதொரு முக்கியமான experiment. அது full communism அல்ல. இருந்தாலும் அது முக்கியமான experiment. அதே நேரத்தில் சோவியத் யூனியனில் நடந்தவை, அவைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும், அப்படி எடுத்துப்பார்க்கிற பொழுது இந்த மார்க்சிய பொருளாதார முறைமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் ஏற்பட்ட சில சிக்கல்கள் நமக்குத் தெரிய வரும்.

இந்த neo liberal tendency என்று சொல்லப்படுகிற இந்த முறைமை எங்களைப் பழையபடி, நான் நம்புறன், நாங்கள் இந்த arguments எல்லாத்துக்குள்ளாலையும் விடுபட்டுப் போயிருக்கிற ஒரு மார்க்சியச் சிந்தனையாளரிடம் எங்களைக் கொண்டு செல்லவேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறன். அவருடைய சிந்தனையை அனுதாபரீதியாக எந்தக்காலத்திலும் முன்னர்பார்க்காதவன் என்கிற வகையில் - ட்ரொட்ஸ்கி. எனக்கு ட்ரொட்ஸ்கி இப்ப சில விஷயங்களை, நாங்கள் ட்ரொட்ஸ்கியியத்தை மிகவும் ஆழமாகப் பார்க்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறன். The concept of permanent revolution. அந்த விஷயத்தை நாங்கள் கொஞ்சம் ஆழமாகப் பார்க்கவேணும். இப்ப culture பற்றியும் literatureபற்றியும் ட்ரொட்ஸ்கி சொன்ன விஷயங்களை இன்னும் கொஞ்சம் ஆழமாகப் பார்க்கவேணும் போலை இருக்கு. இதனால்தான் நான் சொல்றனான் சோவியத் state இனுடைய வளர்ச்சியினுடைய ஒரு முதல் பலிக்கடாவாக ட்ரொட்ஸ்கி போய்விடுகிறார். சரீங்களா?

அப்ப இவற்றினூடாக நாங்கள் வளருகிற தன்மையை நாங்கள் காணுகிறோம். இப்ப நீங்கள் சொல்லுகிற இந்த neo liberalism வந்து ஒரு ஐரோப்பியச் சூழல்தான் பேசப்படுகிறது. இந்த neo liberalism, முன்றாம் உலக நாடுகள், இல்லை என்று சொன்னால் சீனா தவிரந்த ஆசிய நாடுகளில் எந்த அளவிற்குப் பொருத்தமானது என்பது இன்னொரு விஷயம். அதுபற்றி நாங்கள் மிக நுணுக்கமாக ஆராய வேண்டிய தேவை இன்னும் இருக்கென்று தான் நான் நினைக்கிறன்.

இதுக்குள்ளை என்ன விஷயம் என்று சொன்னால், அதுதான் அடிப்படையானது; முதலாளித்துவத்தின் தன்மை அறுபதுகளின் பின்னர் உருத்தெரியாமல் மாறியது. It changed completely. Ernest Mendel has developed this argument, Late capitalism. அவர் வைக்கேல்லை சோவியத் எதிர்பார்ப்புகள் மாதிரி அல்லது, fall of the state எல்லாம் வருகுது என்ற மாதிரி.

நாங்கள் அதைத் தவறா இணைச்சிட்டம். Capitalismத்தின் potentialஐ நாங்கள் புரிஞ்சு கொள்ளேல்லை, அதனுடைய சாத்தியப்பாடுகளை அதனுடைய ஆற்றல்களை நாங்கள் புரிஞ்சு கொள்ளேல்லை. சரீங்களா? அப்ப, அது, இந்த மார்க்சியத்தினுடைய சில முக்கியமான அம்சங்களை உள்வாங்கி அது தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டுது. சரி. அப்ப நாங்கள் இப்ப class அப்படி என்று பார்க்கக்கே, ஒரு crisis வருகிறபொழுது பாருங்கோ எங்களுடைய பழைய definitions எல்லாம் சரியா என்று பார்க்கணும். அது அவசியம் என்று நான் கருதுறன். அப்பிடிப் பார்க்கிற பொழுதுதான் நாங்கள் ஏற்கனவே சில marxist categoriesக்குக் கொடுத்த definitions எல்லாம் ஒரு காலச் சூழலில் கொடுத்த definitionsதான். ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் பொருளாதார ஓட்டப் பின்னணியில் கொடுத்த definitionsதான். அதை எல்லாம் மாறிப் பார்க்க வேண்டி இருக்கிறது.

இன்றைக்குள்ளை neo liberalism கூட முதலாளித்துவத்தினுடைய தன்மைகள் காரணமாக மாறியிருக்கு. இப்ப ஒரு unipolar world. ஒரு பெரிய cultureஐ முதன்மைப்படுத்திப் பார்க்கிற தன்மை இவைகள் எல்லாம் முக்கியமாக இருக்கு. வடிவாப் பார்க்கலாம் இந்தக் காலகட்டத்திலை மேலுக்கு வந்தி

ருக்கிற அறிவுத்துறைகளைப் பாருங்கோ. Management வந்திருக்கு, Cultural studies வந்திருக்கு. இதெல்லாம் முக்கியமான விஷயங்கள்.

கடந்த 10, 20 வருடங்களுக்குள் நடந்த அறிவியற்றுறை மாற்றங்கள் அல்லது அறிவுத் துறை மாற்றங்கள். இப்படிப் பார்க்கிறபொழுதுதான் இந்த neo liberalism என்று பார்க்கிற தன்மை ஐரோப்பிய மரபில் உண்டு. அந்தப் பார்க்கிற முறைமை இல்லாததன் காரணமாக, ஐரோப்பாவின் கம்யூனிச வளர்ச்சிக்கு பாதகங்கள் ஏற்பட்டது என்பதும் உங்களிற்குத் தெரியும். அதனால்தான் அல்தாஸர் போன்றவர்கள் எல்லாம் புதிய சிந்தனை முறைமைகளைத் தோற்றுவித்தார்கள்.

தரதிரஷ்ட வசமாக என்னவென்றால் நாங்கள் மார்க்சியத்தினுடைய மார்க்சிய logic, அதுக்கு ஒரு logic இருக்கு. There is a logic of marxism. இந்த logic of marxismத்தை மார்க்சியம் இடைக்காலத்தில் தவறவிட்டுவிட்டது. We must regain that logic.

ய.ரா: மற்றது நீங்க அல்தாஸர் என்று சொன்னபோதுதான் ரூபகம் வருகின்றது என்னவென்றால் அல்தாஸர் பற்றிச் சொல்லும்போது சொல்வாங்கள், அவர் வந்து மனிதமுகத்துடன் சோசலிசம் என்று சொன்னார் என்று. கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுடைய பல்வேறு நாடுகளிலும் third class என்று சொல்லப்படுகிற, bureaucratic classக்கு எதிராக ஒரு மனிதமுகத்துடன் சோசலிசம் என்ற அந்த trendக்கும் அதேசமயத்திலை ஸ்டாலினியத்திற்கும் இடையிலை ஒரு பாதை போட முயன்றவர் என்று சொல்கிறார்கள். அது பெரும்பாலும் இந்த violence சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பொறுத்துத்தான் அவர் அந்தமாதிரி ஒரு கண்ணோட்டத்தை கொள்கிறார்.

அப்ப பாத்தீங்கள் என்றால் சமூக மாற்றத்திலை human agent அதற்கடுத்து violence.

கா.சி: நான் மிக மிக ஆழமாக human agency development, இதுகூட சிலர் சொல்லலாம் human என்கிறதுகூட காலத்துக்குக் காலம் define பண்ணப்படுகிறபொழுது எது human, எது human இல்லை என்பதுபோல் define பண்ணப் படுகின்ற பொழுது human என்கிறதில் வித்தியாசம் இருக்கும் என்று. இருந்தாலும் மனித உந்துதல், மனித நிலைப்பட்ட உந்துதல், இது எனக்கு பிரதானமாகப் படுகிறது.

உண்மையில் அல்தாஸரோடே எனக்குள்ள பிரச்சினை என்னவென்றால் அந்த மனித உந்துதல் கள் எல்லாவற்றையும் அவர் கணக்கெடுத்துக் கொள்ளேல்லை என்பதுதான், அப்படித்தான் சொல் வார்கள். ஆனால் அந்த ஐரோப்பியச் சிந்தனை மரபிலை ஒரு முக்கியமான மாற்றத்தை அவர் ஏற்படுத்தினார். அதாவது structuralism அடியாக வந்த அந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினார். இன்றைய காலகட்டத்தில் இந்த human agency சம்பந்தமான விடயங்கள் படிப்படியாகக் குறைந்துகொண்டு போகின்றன. இந்த violence வருவதற்கு ஒரு காரணமே, ஒரு புரிந்துணர்வோடு தொழிற்படக்கூடிய சூழல் இல்லை என்கிறது ஏற்படுகின்ற பொழுதுதான் violence ஒரு வழிமுறையாக வருகின்றது.

அது Aயிடம் மாத்திரமல்ல Bயிடமும் இல்லாமற்போகும். அப்போ, இதனை எவ்வாறு கொண்டு வரலாம் என்பது கேள்வி. இது நான் நம்புறன், ஒரு நிரந்தரமான human problem. இந்த இடத்திலைதான் இந்தப் பண்பாடுகள் முக்கியமானவை. பண்பாடு என்பது எத்தனையோ காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படுகின்ற ஒன்று. அப்படி என்ற ஒன்று இல்லை, இதை மிகைப்படுத்திப் பார்க்கக்கூடாது என்கிற வாதமும் இருக்கு. அதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுறன். சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஒரு நேர்கோட்டுவாதத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளேல்லை. நாங்க நேர்கோட்டுவாதத்திலும் பார்க்க அது சிக்கற்பாடானது சரீங்களா? ஆனால் அதே நேரத்திலை நாங்கள் கீறின கோடு களெல்லாம் ஒவ்வொரு திசையில் போய் அங்கை அங்கை போய் நிண்டிட்டுது என்று சொன்னால் அதனாலை யாருக்கும் பிரயோசனமும் இல்லை.

அறிவின் ஒருமைப்பாடு முக்கியம். அப்பதான் மனித முயற்சிக்கே ஒரு இலக்கு இருக்கும். அந்தச் சிந்தனை மரபு வரவேணும். அப்ப எங்களுக்கு என்ன தேவை என்று சொன்னால் இப்ப, ஒரு ஹேகலுக்குப் பிறகு மார்க்ஸ் வந்தது மாதிரி மார்க்ஸ்க்குப்பிறகு வரப்போகிற சிந்தனை என்ன, மார்க்சியத்தை உள்வாங்கி மார்க்சியத்தின் தளத்தில் நின்று கொண்டு, உலக வளர்ச்சிகளை உள்வாங்கி வரப்போகிற சிந்தனை என்ன? After Marx what?

ய.ரா: என்னென்றால்?

கா.சி: என்னென்றால், இதெல்லாம் மதங்கள் மாதிரி இல்ல, அவரோடே இந்தச் சிந்தனை மரபு போறதுக்கு. Beyond Marx, what? மார்க்ஸ் தன்னுடைய காலகட்டத்திற்கேற்ற மிக முக்கியமான விஷயங்களைப்பற்றி ஆராபந்தார். ஆனால் நாங்கள் அந்த logicஇலை இருந்து அங்காலை போறம். படிப்படியாக அங்காலை போறபொழுது there is a..... இந்த worldஇன்றை developmentக்கு அதற்கு அங்காலை ஒரு point இருக்கு. அது, மார்க்ஸ் சொன்னவைகளெல்லாம் சில இடங்களிலை

clickபண்ணி இருக்கு சில இடங்களிலை click பண்ணேல்லை. சரியோ?

நாங்கள் மார்க்கலை ஒரு 'யுதயா' மரபில் உள்ள prophet ஆகப் பார்க்கேல்லை. ஒரு reason உடைய ஒரு காரண காரியத் தொடர்போடை விளக்குகிற அறிவுபூர்வமான ஒரு சிந்தனைப் பகுப்பாய்வாளர் என்கிற முறையிலை தான்.

அப்ப இதற்கு மேலை நாங்கள் பார்க்கப்போறது என்னெண்டால், beyond that point அந்த development என்ன? நான் நம்புறன், அந்த development இந்த விஷயங்கள் எல்லாத்தையும் கணக்கெடுக்க வேண்டி வரப்போகுது என்றுதான் நான் நினைக்கிறன்.

ய.ரா: மற்றது என்னென்றால்...

கா.சி: ஆனா இதுக்குள்ளை ஒண்டு, நாங்கள்... இதுக்குள்ளை இன்னொரு விஷயம் இருக்கு. என்னெண்டால் இப்ப பிரச்சினைகளுடைய அழுத்தங்கள் வெவ்வேறுபட்டது. வித்தியாசங்கள் வேறுபட்டது. இதிலை உள்ள சோகம் என்னென்றால் சோகமோ அல்லது மாற்றத்தினுடைய தன்மை கள் என்னென்றால் நாங்கள் சில இடங்களிலை போய் மாட்டுப்படுகிறமோ என்கிற சந்தேகம் எனக்கு வருகுது. என்னெண்டால் இன்றைய சிந்தனைப் போக்கு மரபுகளின்படி அடிப்படை மனித ஒற்றுமையை ஒருமைப்பாட்டை வற்புறுத்துகிற நோக்குகளிலும் பார்க்க அடிப்படை மனித வேற்றுமைகளை வலியுறுத்துகிற சிந்தனை மரபொன்றிருக்கு.

ய.ரா: அதாவது இந்த post modernism?

கா.சி: அப்ப, அந்த வேற்றுமைகளை உணராமல் ஒருமைப்பாட்டை கட்டியெழுப்ப முடியாது என்ற அளவிலை இது மிக முக்கியம். ஆனால் இந்த வேற்றுமைகள்தான் முக்கியம் எண்டு சொன்னால் ஒரு அடிப்படை ஒருமைப்பாடும் இல்லாமல் போய்விடும். அந்த அடிப்படை ஒருமைப்பாடு இருக்கவேணும் என்கிறதுக்காக ஒரு நேர்கோடு போட்டுச் சொல்லுறதை நாங்கள் எவ்வளவுத்துக்கு எதிர்க்கிறோமோ அதேபோல இந்தப் பன்முகப்பாடான பார்வைகள் ஒவ்வொன்றும் போய் ஒவ்வொரு திசையிலை dead என்றால் அதுக்கு அங்காலை போகமுடியாத பாதைகளாக மாறிவிடாமல் இவையெல்லாம் எங்கோ ஒரு இடத்திலை சந்திக்கிற point ஆக இருக்கவேணும். Post modernismத்திலை நான் காணுறது அதுதான்.

ய.ரா: உங்கடை பார்வையைத்தான், Terry Eagleden உம் இதேபார்வையைத்தான் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

கா.சி: உண்மையிலை நம்பமாட்டீங்கள். நீங்கள் சொன்னா என்ன மாதிரி நினைக்கிறீங்களோ தெரியாது. ரொம்பக் கிட்டடியிலைதான் Terry Eagleden ஐ இது சம்பந்தமா வாசிச்சன். வாசிச்ச உடனை என்ன பண்ணுறதென்றே எனக்குத் தெரியேல்லை (ஆச்சரியத்துடன்)

ய.ரா: நான் நினைக்கிறன், மார்க்சியத்தின் மீதான ஒரேவிதமான விமர்சனத்திலை இருந்து வருகுதெண்டு நினைக்கிறன்.

கா.சி: மற்றது நான் அன்றைக்கு லண்டனிலை இன்னுமொரு book பார்த்தன். நான் எப்பவுமே இந்த கலைகளுடைய தன்மைபற்றி மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்திலை பேசிக்கொண்டு போற பொழுது Roshnov உடைய point ஐ அன்றைக்குத்தான் அவருடைய point ஐப் பார்த்தேன். எனக்கு அவரைப்பற்றி அதிகம் தெரியாது.

Cognition of reality என்று, யதார்த்தத்தைப்பற்றிய நம்முடைய அறிவை. இதை நான் அடிக்கடி வகுப்புகளிலை கூடச் சொல்லுறது. அதாலை நான் நம்புறன், மற்றது, ஒரு சிந்தனை முறைமை என்பது எனக்கு மாத்திரம் உரியதோ அல்லது இன்னொருவருக்கு மாத்திரம் உரியதோ அல்ல. இந்த விஷயத்திலை ஒடிக்கொண்டு போனா எல்லாரும் சிந்திப்பாங்க எண்டுதான் நம்புறன். Post modernismத்திலை எனக்குள்ள சிக்கல் இதுதான். என்னெண்டு சொன்னால் It doesn't end there. Differentiation is there. அந்த differencesக்கு அப்பாலை என்ன? So what? அதற்கு அங்காலை எங்கை போறம்?

அது நான் நம்புறன், மார்க்சியத்தினுடைய internal logic. அந்த logic ஐ நான் ஏற்றுக் கொள்கிறன். அப்பிடிப் பார்க்கிறபொழுது புதிய ஒரு development ஒன்று வரும். பாருங்கோ உண்மையிலை இதை நாங்கள் காணுகிறம். 18ம் நூற்றாண்டு rationalism 19ம் நூற்றாண்டிலை rationalism வந்து எல்லாத்தையும் மறுதலிச்சது. Religion என்கிறதே இல்லை எண்டு. அப்பதான்

நாங்கள் religion என்கிற materialism என்கிற வாதம் வந்தது. நாங்கள் materialismத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறம். ஆனால் அதற்குள்ளை உள்ள spiritualக்குத் தமிழிலை இன்னும் ஒரு சொல்லே இல்லை அது தெரியுமா? சொன்னா ஆன்மீகவாதம் என்றுதான் சொல்லவேணும். அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது. இதுக்காக நான் உயிர்ப்புநிலை என்றுகூட ஒரு சொல்லு வைச்சிருக்கிறேன்.

ய.ரா: ம... ம.... பொருத்தமான சொல்தான் spiritualismக்கு. Living marxismமாதிரி.

கா.சி: ஆ! நான் பயன்படுத்திற சொல் உயிர்ப்புநிலைதான். Spiritualக்கு நான் translate பண்ணுவது அவர்களுடைய உயிர்ப்புநிலை, உயிர்நிலை. அந்த உயிர்ப்புநிலைதான் எங்களுக்கு முக்கியம். அது வந்து ஆன்மீகமாக இருக்கலாம் அல்லது ஆன்மீகம் இல்லாமல் இருக்கலாம். அது எங்கை, சித்த traditionalஇல் இருந்தது. அவன் கோவிலை reject பண்ணினான். ஆனால் அவனுக்குள்ளை ஒரு spiritualism இருந்தது. So இந்தமாதிரிப் பார்க்கிற பொழுதுதான் எங்களுக்கு ரொம்ப முக்கியமாகிறது.

So post modernismத்தில் உள்ள மிக முக்கியமான பிரச்சினை என்னவென்று சொன்னால் அது இதற்கு அங்காலை போகவேணும். ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலையும் அந்தச் சிந்தனை மரபுகள் மாறிக்கொண்டு வரும். அப்பிடித்தான் நான் நம்புறேன்.

ய.ரா: மற்றது இப்ப இன்னொரு argument ஒண்டிருக்கு. Post cold war periodஇலை இருந்த argument என்னவென்றால், இப்ப அந்தக் கால கட்டத்திலை வந்து சோசலிசம், கம்யூனிசம் என்ற முரண்பாட்டை வைத்துக்கொண்டு imperialismவந்து தன்னுடைய செய்திகளை நியாயப்படுத்திக்கொண்டு இருந்தது. ஆனா அதே சமயத்திலை ஒரு discourse ஒன்று அப்ப இருந்தது, என்னென்று கேட்டீர்கள் என்றால் மனித உரிமை என்கிற discourse. அப்ப சோசலிசத்தின் மேல் முன்வைக்கப்பட்ட பிரதான குற்றச்சாட்டு என்னவென்றால், மனித உரிமை அற்ற சமூகம் என்றமாதிரித்தான். அப்ப இப்ப அதுக்குப் பிறகு பார்த்தீங்கள் என்றால் இந்த மனித உரிமை conceptஐயே நாங்கள் கையிலை எடுத்து அதாவது உண்மையிலேயே மனித உரிமையின்மேல் அக்கறை உள்ளவர்கள் கையில் எடுத்து இந்த imperialismக்கு எதிராக இதைப் பாவிக்கமுடியும் என்கிற ஒரு சூழல் இப்போது உருவாகி வருகிறது.

இப்ப என்னென்னடால், Pinochetயை நான் நினைக்கிறேன், ஒரு 10 yearsக்கு முன்னாடி வந்து, இந்த மாதிரி ஒரு கோட்டிலை கொண்டு வந்து நிறுத்தி விசாரணை செய்வதே கஷ்டமாக இருந்திருக்கும். இவங்க அவரைக் காப்பாத்தினாங்க அது வேறை விஷயம். ஆனா தொடர்ந்து போராடக் கூடியதாய் இருக்கு.நாங்க Expose பண்ணக் கூடியதாய் இருக்கு. அப்ப அதனாலை வந்து இந்த discourseஇலை நாங்கள் என்ன மாதிரி part play பண்ணலாம் ஒன்று. மற்றது இன்னொன்று உண்மையிலேயே human rights ஐ வந்து இந்த socialismத்தை நம்பிக் கொள்ளவாங்கலாம் revolutionary societiesஐ நம்பிக்கொள்ளவாங்கலாம் வந்து, இதை என்ன மாதிரிப் பார்க்கலாம் என்று நினைக்கிறீங்கள்?

கா.சி: என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் சில விஷயங்கள் உண்மையிலை சோசலிசம் சரியாக நான் சொல்ற மாதிரி இந்த உயிர்ப்புநிலை போயிருந்தால் சில பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்காது. இரண்டு பிரச்சினைகளை நான் அடிக்கடி நினைக்கிறதூண்டு.

ஒன்று, கிழக்கு நாடுகளில் அதிகம் உணரப்படாத, மேற்கு நாடுகளில் மிகவும் உணரப்படுகிற, ஆனால் உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவான சூழல் பிரச்சினை, environmental problem. மற்றது human rights problem.

சோசலிச state சரியான முறையிலை வளர்ந்திருக்குமேயானால்

ஒன்று, கிழக்கு நாடுகளில் அதிகம் உணரப்படாத மேற்கு நாடுகளில் மிகவும் உணரப்படுகிற, ஆனால் உலகம் முழுவதற்கும் பொதுவான சூழல் பிரச்சினை, environmental problem. மற்றது human rights problem. சோசலிச state சரியான முறையிலை வளர்ந்திருக்குமேயானால் இதெல்லாம் matters of socialist concept. அந்த வளர்ச்சி சரியில்லாதபடியினால் அந்த வளர்ச்சியிலை ஊறு ஏற்பட்டதன் காரணமாக இன்றைக்கு ecology என்கிறது para politicalஆகிவிட்டது.

ஐம்பதுகளில் இருந்த கம்யூனிஸ்டுகள்
என்றைக்காவது திரும்பி வந்தால், liberation
theology catholic churchஇலை இருக்கென்று
சொன்னால் அவன் நம்பவே மாட்டான். ஆனா
இண்டைக்கு, catholic churchக்குள்ளாலேயே
பெரிய ஒரு அரசியற் புரட்சி ஏற்படலாம்

இதெல்லாம் matters of socialist concept. அந்த வளர்ச்சி சரியில்லாத படியினாலே, அந்த வளர்ச்சியிலை ஊறு ஏற்பட்டதன் காரணமாக இன்றைக்கு ecology என்கிறது para-politicalஆகிவிட்டது. Politicsஓடை சம்பந்தப்படாத ஆனா politicsக்குள்ளை உள்ளுக்கு நிற்கிற ஒரு விஷயமாகப் போயிட்டுது. Green peace அதெல்லாம் அவங்களுக்கு, political ideology என்கிறது, அங்கை ஒரு important இல்லை. ஆனால் it is a part of a major political problem. அது மாதிரித்தான் நாங்க democracyயைச் சரியாகப் பேசி இருந்தால் அல்லது democracyயைச் சரியாக நடைமுறைப்படுத்தி இருந்தால், human rights is part of democracy. அந்த democracy என்கிற concept சரியாகத் தொழிற்பட்டிருக்கும் என்றால் human rights அதுக்குள்ளை வந்திருக்கும். Human rights எப்ப வருகுதென்று சொன்னால் வெறும் அரசியல் ஜனநாயகம் சமூக ஜனநாயகமாக மாறாத பொழுது, social democracyயாக மாறாத பொழுது.

We made a big mistake. பேரளவிலைதான் நாங்கள் social democrates, போல்ஷ்விக். என்று பேர் வைச்சம். அந்த சமூக ஜனநாயகத்துக்குப் போய் இருந்தால் இப்ப என்னாச்சு எண்டு சொன்னால் capitalism வளர்ந்த நாடுகளிலை human rights வேறை democracy வேறை. அது ஒரு specialisationஆகிவிட்டது. சரீங்களா?

அப்போ இதை ஒரு overallஆகப் பார்க்கவேண்டிய தேவை ஒண்டிருக்கு என்களுக்குள்ளை. இந்த மனிதப் பிரச்சினைகள், வாழ்வியல் பிரச்சினைகள் உள்ளடக்குகிற வகையில் பார்க்கவேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. அப்பிடி இல்லை என்று சொன்னால் இப்படித்தான் பார்க்கவேண்டும். Ecology வேறை human rights வேறை இது வேறை என்று tickபண்ண வேண்டி வரும். சரீங்களா? நாங்கள் இந்த politicsக்கு மாத்திரம் liberation என்று சொன்னோம். சுதந்திரத்துக்கு மாத்திரம் liberation என்று சொன்னோம். அது பாருங்கோ அந்த liberation என்று சொல்கிற பொழுது சில நாடுகளிலை அது, என்ன மதங்களை நாங்கள் கண்டிச்சுக்கொண்டிருந்தோமோ அந்த மதங்களே அதுக்குக் காரணமாச்சு. Liberation, theologyயே வந்தது.

ஐம்பதுகளில் இருந்த கம்யூனிஸ்டுகள் என்றைக்காவது திரும்பி வந்தால்; liberation theology catholic churchஇலை இருக்கென்று சொன்னால் அவன் நம்பவே மாட்டான். ஆனா இண்டைக்கு, catholic churchக்குள்ளாலேயே பெரிய ஒரு அரசியற் புரட்சி ஏற்படலாம், லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளுடைய பண்பாட்டின்படி. So இந்த human rightsஐப் பற்றிப் பேசிறதெல்லாம் இப்ப இந்தமாதிரிப் பிரிச்சுப் பார்க்கிற இந்த specialisation, over specialisation எல்லாம் நாங்கள் democracyபற்றிக் கொண்டிருந்த, வளர்த்துக்கொண்ட முறைமைபற்றியது. காரணம் என்னென்றால் அந்த system. அந்த system இறுக்கமான system. அதுதான் அங்கு அடிப்படையானது. அதாவது வந்து democrates வந்தாலென்ன republicans வந்தாலென்ன அடிப்படையிலை system மாறாது. இப்ப எங்களுக்குப் புரியுது, labour 13 வருஷத்துக்குப் பிறகு வந்தாலும்கூட சில விஷயங்களை மாத்திரது கஷ்டம் என்று. அது எங்களுக்குப் புரியுது.

அப்போ எங்களை அறியாமல் இந்த உண்மைகளை நாங்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. இதிலை overallஆக capitalismத்தினுடைய தன்மைகள் மாறிவிட்டது. முந்தி எல்லாம் நாங்கள் எங்களுடைய இளம் வயசிலை அல்லது எங்களுடைய நடு வயசிலை imperialismத்தை ஒரு நாட்டோடை சேர்த்துப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. இன்றைக்கு imperialismத்தை ஒரு நாட்டோடை சேர்த்துப் பார்க்கலாது.

ய.ரா: Global capitalism என்று ரொம்பக் culturedஆன வார்த்தை.

கா.சி: ஆமாம். ரொம்பக் culturedஆன வார்த்தை. Global village என்று சொல்றாங்கள். அப்ப இதுகளெல்லாம் சிக்கலானது. அப்ப என்னென்றால் இதுக்குள்ளை இன்னொரு பாய்ச்சல் இருக்கு. Creative leap ஒன்று தயாராகிக்கொண்டிருக்கு. நாங்கள் அதற்குத் தயாராகிக் கொள்ள

வேண்டும்.

ய.ரா: மற்றது இப்ப வந்து மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலை மார்க்சிச லெனினிச renaissance என்றமாதிரி இந்த criticismத்தில் இருந்து ஒரு வளர்ச்சிப் போக்கொன்று பெரும்பாலான சிந்தனையாளர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. உதாரணமாக post modernismத்தைக்கூட late capitalismத்தை வைத்து விளக்கக்கூடிய மாதிரி.

கா.சி: ஆமா ஜேம்ஸ் எல்லாம் அப்படிச் செய்திருக்கிறாங்க.

ய.ரா: அதே மாதிரி தேசிய இனப் பிரச்சினை சம்பந்தமா, Irish பிரச்சினை சம்பந்தமா Terry Eagleden ரொம்ப positiveஆன பார்வை எல்லாம் முன்வைக்கிறார். அதே மாதிரி feminismத்திலையும் நிறைய விஷயங்களை சோசலிஸ்ட் feministகள், நம்ப வல்லா ரொளபோத்தம் எல்லாம் செஞ்சிருக்கிறாங்க. ஆனால் இந்த மாதிரி ஒரு மறு பரிசீலனை எங்கடை நாடுகளிலை அதாவது, இந்த வித்தியாசங்களை அங்கீகரிப்பது, அதிலிருந்து ஒற்றுமை உருவாகுவது மற்றது குறைந்த பட்சம் கட்சிக்குள்ளாக ஜனநாயக நடைமுறைகளைக் கொண்டு வருவது, இந்த மனித உரிமை அக்கறைகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வது என்கிறமாதிரி மூன்றாம் உலகநாடுகளில் இருக்கிற மார்க்சிய லெனினிய இயக்கங்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் புரட்சிகர இயக்கங்கள் இவற்றில் ஆசியாவில் இந்த அனுபவங்களை சமீபகாலத்துக்கொண்டிருப்பதாக நினைக்கிறீங்களா?

கா.சி: ஆசியாவில் நாங்கள் விட்ட பிழை என்னென்றால் சில பிரச்சினைகள் இருக்குது. ஆசிய அனுபவங்கள், ஆசிய அனுபவ வளர்ச்சியில் சோசலிச அனுபவ வளர்ச்சியில் சோசலிசத்திற்கு நாங்கள் expose பண்ணப்பட்ட முறைமை ஒன்றிருக்கு, காலனித்துவச் சூழலில். அந்தச் சூழலில்தான் exposedஆகி இருக்கிறம். அவங்கள் தத்துவார்த்த ரீதியாகப் பார்க்கிறபோழுது அந்த நாட்டினுடைய dynamicsபற்றி அதனுடைய அசைவியக்கம்பற்றிய சகல அறிவோடும் அதனைச் செய்தவர்கள் அல்ல.

அப்ப, இதன் காரணமாக நாங்கள் பல விடயங்களை உணராத ஒரு நிலையிலை இருந்திருக்கிறம். அதன் பிறகு அறுபதுகள், ஒரு ஐம்பதுகளுக்குப் பிறகு சோவியத் ரஷ்ய, சீன - இந்தப் பெருங்குடைகளின்கீழ் அந்த மரபுக்குள்ளாலை கம்யூனிசம் வளர்ந்துகொண்டு போகிற ஒரு சிந்தனை முறைமை ஒன்று இருந்தது. இதனால் அந்த internalised development மிகக் குறைவு. எங்களுக்கு உண்மையிலேயே Bengaleஇலை, கேரளாவிலை அப்பிடித்தான் இருக்கு. தமிழ்நாட்டிலை ப. ஜீவானந்தம் ஒரு flashமாதிரி அப்பிடி வந்துவிட்டுப் போனார். நான் அடிக்கடி சொல்லுறது என்னென்று சொன்னால் இந்த ஜீவானந்தம் எங்கை விட்டுதோ அங்கை தொடங்கவேணும்போல்தான் எனக்குப் படுகுது. அதாவது ஜீவானந்தத்தை ஒரு மறுபரிசீலனை பண்ணவேணும்போலை இருக்கு. அப்ப அந்த timeஇலை ஜீவா வாழ்ந்த காலத்திலை ஜீவானந்தம் செய்தது எல்லாத்தையும் அப்போதிருந்து கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்கள் ஏற்றுக்கொண்டது கிடையாது.

அவரைக் கிண்டல்பண்ணிக்கூடச் சிலபேர் சொல்லுவார்கள். நாங்கள் இந்த எங்களுடைய மரபு, இதிலை ஒரு ஜனநாயகத்தைக் காணுதல் அதனை வளர்த்தெடுத்தல் என்கிற ஒன்றிலை அந்த வித்தியாசங்கள், பேசப்படாத வித்தியாசங்கள் என்பவற்றை நாங்கள் இப்போது சற்றுக் கவனமாகப் பார்க்கவேண்டும்.

அதற்காகத்தான் சில சிந்தனையாளர்கள் மேலெழுந்தவாரியான வரலாறு வேண்டாம். Subaltern studies வேணும் என்று சொன்னார்கள். அவர் இந்த subaltern studies என்கிற ideாவையே கிராம்ஸி போன்றவர்களிடம் தான் எடுக்கின்றார். அது post modern idea அல்ல. சரீங்களா? அப்ப நான் நம்பறன் எங்களுக்கு கிராம்ஸி போன்றவர்கள், இந்த subaltern ideas இதுகளாலை நாங்கள் ஒரு.....

மற்றது எங்கடை hierarchical society. எங்கள் உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே. அதுதான் தொல்காப்பியம். கீழ்நிலையில் உள்ளவர்கள்பற்றி நாங்கள் யோசிக்கிறேல்லை. அந்த மேல்நிலையில் உள்ளதை வைத்துக்கொண்டே எங்களுடைய பெறுமானங்கள் எல்லாத்தையும் வளர்த்திட்டம். நாங்கள் இதை மீள்பரிசோதனை பண்ணவேணும்.

எங்களுக்கு ஒரு அடிப்படையான வரலாறு வேணும். நல்ல வரலாற்றுச் சிந்தனை வேணும்.

ய.ரா: கிராம்ஸி பற்றிச் சொல்லும்போது இங்கு westஇலை பார்த்தீங்கெண்டா கிராம்ஸி யினுடைய cultural hegemonyயை வைத்துக்கொண்டு நிறைய popular culture சம்பந்தமான studies வந்திருக்கு. உண்மையிலேயே நாங்க வந்து subalternes அந்த cultural சம்பந்தமான studies

மற்றது புரிதல்கள் மற்றது ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய அரசியல் இயக்கத்தைக் கட்டி எழுப்புவது எல்லாம் இந்த popular culture சம்பந்தமான studies இலை முக்கியமான விஷயம். இந்த popular cultureஐப் பத்திப் பார்த்தீங்களன்னா popular culture study பண்ணப்படுல்லை. உதாரணமாக சினிமா வந்து popular cultureஇலை மிக மிக முக்கியமான ஒரு media. இது சம்பந்தமா வெங்கட் சாமிநாதன் இப்ப எழுதுறார், MGR இனுடைய phenomenaபற்றி. இதுபற்றி marxist point of viewவிலை ஒன்றும் வரேல்லை. அதாவது கிராம்ஸியினுடைய அந்த approaches வந்து உண்மையிலே எங்களுடைய நாடுகளில் பொருத்தப்பட வேண்டியது வந்து, popular culture சம்பந்தமானது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

கா.சி: ஓம்! popular culture சம்பந்தமான studies அதிகம்பேர் செய்யேல்லை. இந்த நேரங்களிலை எல்லாம் நாங்கள் செய்தம் என்று சொல்ல மனதுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கு சொல்றதுக்கு.

MGRஐப்பற்றி 81இல் நான் செய்த study, basically அந்த studyதான். Communication point of viewவிலை செய்தது. சினிமாவைப்பற்றி சில நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கொள்ளுவம். Popular cultureஐப் பார்த்திற தன்மையில்லை.

எங்களுக்கென்னென்று சொன்னால் தமிழிலை, தமிழ் இலக்கியம் எண்டு சொன்னா தொல்காப்பியம் இதுகளோடேதான். தொல்காப்பியம் முக்கியம்தான், அதுக்காக தொல்காப்பியத்தைச் சொல்லேல்லை. நாங்கள் premodernஐத்தான் வற்புறுத்தினோம். மற்றது modernஇலையும் இந்த மாதிரியான விஷயங்களை popular cultureஐ வலியுறுத்தினேல்லை. அண்மையிலை இந்த popular cultureஐ வலியுறுத்திப்பார்க்கிற போக்கொன்று காணப்படுகுது. அது தமிழ் நாட்டிலை நிறையக் காணப்படுகிறது. இலங்கையிலை இன்னும் வரேல்லை. அவங்க இந்த popular cultureஐ theoretical baseஇலை பார்க்கிறாங்கள் இல்லை. ஆனா theoretical base படிப்படியாக வரும். இப்போ, அரசு செய்திருக்கிற இந்த காணாப் பாடல்கள் பற்றிய ஒரு ஆராய்ச்சி. இருளியல்பற்றி வருகிற ஆராய்ச்சி.

ஆனால் சினிமாவை அவர்கள் பார்க்கிற முறைமையிலை உள்ள பிரச்சினைகள் இருக்கு. அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறன். உதாரணமா இந்த popular culture levelஇல பார்க்க வேண்டிய தேவை நிறைய அங்கு உண்டு. ஆனா சினிமாவைப்பற்றி எல்லாம் அப்படிப் பார்க்கவேணும். உண்மையில் நான் ஒரு முறை சொன்னேன், தமிழ்ச்சமூகமும் அதன் சினிமாவும், என்னுடைய சின்ன ஒரு lecture ஒன்றில் அதைத்தான் சொல்ல விரும்பினனான். இந்த மாதிரிப் பார்க்கிற தேவை ஒன்றிருக்கு. நீங்க சொல்லறது ரொம்பச் சரி. Popular cultureபற்றிய ஆய்வுகள் ரொம்பக் குறைவு. ஏனென்று சொன்னால் அதுக்கும் காரணமிருக்குது. எங்களுடைய cultureக்குள்ளேயே popular culture ஆக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அதாக ஏற்றுக் கொள்ளாமல் நாங்கள் திரிபுபடுகிறோம். ஏன் தெரியுங்களா? எங்களுடைய தமிழ்நாட்டு situationஇல ஒரு மூன்று நாலு culturesஇருக்கு.

ஒன்று, Traditional sanskrit culture (அது sanskritisedஆன ஒரு நிலை. அதற்கான ஒரு dravidian, ஒரு rationalist approach. இந்த rationalist approachக்கூடாக வந்த sanskritisation இதெல்லாம் சேர்ந்த ஒரு நிலை. இன்றைக்கு வள்ளலாரிலை இதெல்லாம் வந்து meet பண்ணுது போலை இருக்கு. சினிமாவுக்குள்ளாலை வாறது, dramaக்குள்ளாலை வாறது. அப்ப இந்த cultures எல்லாம் தமிழ்நாட்டுக் cultureஇனுடைய பார்வைகளிலை ரொம்ப சுவாரசியமாய் இருக்கு. அப்போ அங்கை ஒரு புறத்திலை sanskritisation, ஒரு புறத்திலை இந்த rationalist tradition, இன்னொரு புறத்திலை western culture, நீங்கள் சொல்ற மாதிரி western cultureக்குள்ளாலை வாற popular tradition. நான் அடிக்கடி சொல்றது குமுதத்தோடை எங்களுக்குத் தமிழ்நாட்டிலை popular culture ஆரம்பமாகிறது. Reading for its own sake. அதற்கு முதல் ஏதோ ஒன்றென்றாலும் சுதந்திரத் துக்கான போராட்டமாகத்தான் இருந்திருக்கும் அந்தப் பத்திரிகை. மணிக்கொடிக்கூட சுதந்திரத்தின் மணிக்கொடிதான். ஆனால் குமுதத்தோடை எப்படி ஆகிறது என்று சொன்னால் அந்த விறுபனைக்கான reading.

So இந்த commodity cultureஐ நாங்கள் பார்த்த முறைமை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேணும். சரியாகப் பார்க்கவில்லை என்று. அதை larger traditionஓடை சேர்த்துப் பார்க்கிறது. இந்த commodity culture எப்படி எங்களுடைய பெரும் பாரம்பரியம் என்பதை எப்படிப் பயன்படுத்துகிறது என்றதைப் பார்ப்பம். சரீங்களா? இந்த தமிழ்ச்சினிமாவிலைகூட கல்யாணம் பண்ணும் வரையும் ஒரு dress போடுவாங்க. கல்யாணம் பண்ணினவுடனே பெண்ணினுடைய dress மாறிவிடும். இப்படி எல்லாம் தாறுமாறா danse ஆடுகிற பெண் கடைசியிலை தாலியைப்பற்றிப் பேசுவா. இதெல்லாம் சுவாரஸ்யமாக இருக்கிற அதேவேளையிலை இதுக்குள்ளை ஒரு cultural underpinning ஒன்று இருக்குது.

ய.ரா: இன்னும் இரண்டே இரண்டு கேள்விகள் தான்.

கா.சி: சரி

ய.ரா: ஒன்று, பொதுவாக இந்த யுகம் வந்து தேசியத்தினுடைய யுகம் என்று சொல்வாங்கள். Nationalismத்துக்கும் nationalism as an ideologyக்கும் வித்தியாசம் இருக்கென்று சொல்கிறார்கள். Nationalism என்பது ஒரு historical condition என்று ஒப்புக்கொள்ளுபவர்கள் கூட, nationalism as an ideology என்று பார்க்கும்பொழுது இதெல்லாம் நிறைய fascistic அனுபவங்களைக் கொண்டிருக்கிறதென்று ஐரோப்பிய அனுபவங்களை வைத்துச் சொல்வாங்கள். அப்ப, மார்க்சியத்தினுடைய historical failure வந்து nationalismத்தை recognise பண்ணாது என்று சொல்றாங்கள். இப்படி எல்லாம் விவாதங்கள் இருக்கு. இன்னும் பார்த்தீங்கள் என்று சொன்னால் Benedict Anderson சொல்லும்போதுகூட nationalism ஒரு image என்கிறார். Imaginary but historically it is real. அப்ப இது சம்பந்தமா நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீங்கள்? Nationalism, socialismத்துக்கான ஒரு alternative என்று நினைக்கிறீங்களா? Historical condition என்று நினைக்கிறீங்களா?

கா.சி: அதாவது வந்து சோசலிசம், அந்த தேசிய அடையாளம் என்று எடுத்துக்கொள்ளுவம் நாங்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு அடையாளம் இருக்கு. மார்க்சியம் விட்ட மிகப் பெரிய தவறுகளில் ஒன்று என்னென்று சொன்னால் இந்த வாழ்வியல் உண்மையை அது ஏற்றுக்கொள்ளாதது. அதுக்கு அப்பாலை போனது. Nationalismக்கு அப்பாலை போனது. ஆனால் nationalismத்துக்கு ஐரோப்பியச் சூழலில் ஏற்பட்ட அதே அனுபவங்கள் திருப்பி வரவேணும் என்பது கூடாது. அதை நாங்கள் தவிர்க்கவேண்டும். ஆனால் இந்த ethnicity என்கிற இந்த notion வந்ததற்கான வரலாற்றுப் பின்புலத்தையும் நாங்கள் மறந்துபோகக்கூடாது. அமெரிக்க முதலாளித்துவம், ஜெர்மன் முதலாளித்துவம் வந்த தொழிலாளர்களிடமிருந்து அபரிமிதமான லாபத்தைப் பெறுவதற்காக அவர்களை அவர்களது சூழலில் பேணுவதற்காகத்தான், இந்த ethnic labour, ethnic communities என்ற idea வந்தது. ஆனால் நாங்கள் இன்றைக்கு நாங்கள் ethnicityயை ஒரு principleஆக மாற்றிவிட்டோம். சரீங்களா? அது இருக்கட்டும். அப்படி இருக்கிற பொழுது இந்த nationஇல் இருந்து வாறது வேறை. அப்ப இன்றைக்கு நாங்கள் தேசியத்துக்கு ஒரு புதிய வரைவிலக்கணம் கொடுக்கவேணும். அது ஒரு அடையாளம். ஒரு பண்பாட்டு அடையாளம். அந்தப் பண்பாட்டு அடையாளம் என்கிற வகையில் அதுக்கு மிக முக்கியத்துவம் இருக்கு.

ய.ரா: இது வந்து historically temporary என்று நினைக்கிறீங்களா? அதுதான் நான் கேட்டன் சோசலிசம் என்பது நாங்கள் ஒரு சமூக அமைப்பு என்று சொல்கிறம். ஒரு ideal society என்று சொல்கிறம். அதுமாதிரி nationalism என்பது historically conditioned temporarily என்று சொல்றீங்களா, இல்லை இது permanent என்று சொல்கிறமா? Ideologyயாக வரும்போது இதிலை நிறைய....

கா.சி: Ideologyயாக வந்தபோது அதில் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்கு. இப்பொழுதும் பல நாடுகளில் இந்தப் பிரச்சினை இருக்கு. ஆனால் அதிலை உள்ள பிரச்சினை என்னென்று சொன்னால், இதொரு historical consciousness என்று சொல்லுவம். ஒரு வரலாற்றுப் பிரக்ஞையைத் தருகின்ற ஒன்று. இந்த வரலாற்றுப் பிரக்ஞையை எவ்வாறு பயன்படுத்துவதென்பது மிக முக்கியம். அது ஜனநாயகத்தோடே செல்லுமேயானால் அது உண்மையான சோசலிசத்தோடே செல்லுமேயானால் அதாவது அது மனிதாயுதத்தை விரும்புமேயானால் இந்த nationalism இந்தத் தேசியம் சர்வலோக மனிதனை ஏற்றுக்கொள்வதாக இருக்கும்.

ய.ரா: கடைசிக் கேள்வி.

இன்றைய சிந்தனைப் போக்கு மரபுகளின்படி அடிப்படை மனித ஒற்றுமையை ஒருமைப்பாட்டை வற்புறுத்துகிற நோக்குகளிலும் பார்க்க அடிப்படை மனித வேற்றுமைகளை வலியுறுத்துகிற சிந்தனை மரபொன்றிருக்கு. அந்த வேற்றுமைகளை உணராமல் ஒருமைப்பாட்டை கட்டியெழுப்பமுடியாது என்ற அளவிலை இது மிக முக்கியம். ஆனால் இந்த வேற்றுமைகள் தான் முக்கியம் என்று சொன்னால் ஒரு அடிப்படை ஒருமைப்பாடும் போய்விடும்.

Soviet
experimentationஇல்
காணப்பட்ட features
அத்தனையும்
socialismத்தினுடைய
featuresஆக
எடுக்கப்பட்டது.
அதை நான்
வன்மையாக
எதிர்க்கிறேன்.

இப்ப என்னென்றால் பெரும்பாலானவர்கள் வந்து post modernistகள் வந்து தனித்தனித்துறைகள் சார்ந்து specialistஆகப் போய்விட்டார்கள். ஒன்று human rights specialist, postmodernist specialist, feminist specialist என்று. ஆனால் ஐரோப்பிய நாடுகளிலை ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நிறைய சித்தாந்திகள் இப்ப -----Eliot போன்றவர்கள் எல்லாம் சோசலிஸ்ட் partyயுடன் சேர்ந்து organise பண்ணக்கூடியதாக இருக்கு. அதே மாதிரி New left review எல்லாம் International socialism என்று சொல்கின்ற journalஉடன் சேர்ந்து organise பண்ணுகிறது. நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், இந்த சோசலிசம்பற்றி விமர்சனம் வைத்த new leftகள் எல்லாம் இன்றைக்கு மக்கள் இயக்கங்களில் சம்பந்தமுள்ள இடதுசாரிக் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களோடு இணைந்து செயற்படும் சூழ்நிலை ஒன்று உருவாகி இருக்கின்றது.

ஒன்று அவங்கள் இந்த mass movementsக்குக்கிட்ட வந்திருக்கிறார்கள். மற்றது கட்சி சார்ந்து நிறைய விஷயங்களை அங்கீகரித்து விமர்சனபூர்வமாக வந்துவிட்டார்கள். அப்ப என்னென்னா வந்து இப்படியான ஒரு சுயவிமர்சன உணர்வாடு எங்களுடைய நாடுகளில் உள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் வரும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீங்களா? மார்க்சியத்தினுடைய அல்லது சோசலிசத்தினுடைய எதிர்காலம் எங்களுடைய நாடுகளில் எப்படி இருக்கும்?

கா.சி: வரவேணும் என்பது நான் அடிக்கடி வற்புறுத்திச் சொல்லும் விஷயங்களில் ஒன்று. அதாவது வந்து இதை ஒரு சுவாரசியமான முரண்பாடென்று நினைக்கிறீங்களா? நிறுவனரீதியாக சுயவிமர்சனத்திற்கு இடமுள்ள கட்சி கம்யூனிஸ்ட் கட்சிதான். ஆனால் அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்தாமல் விட்டதும் நாங்கள்தான். சரீங்களா?

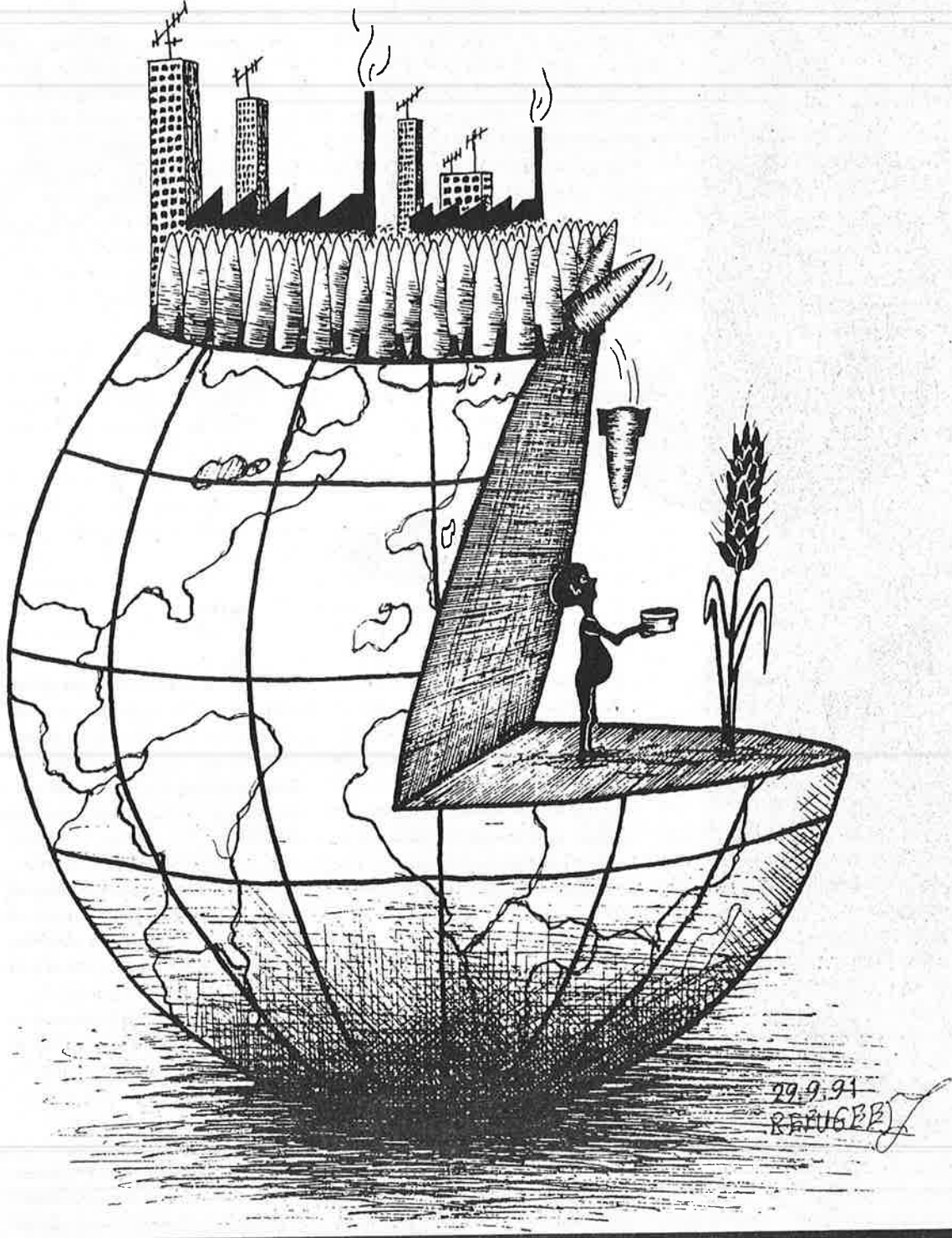
So உண்மையான ஒரு சுயவிமர்சனத்துக்கு, உண்மையான historical consciousnessக்கு நாங்கள் நிச்சயமாக இடம்கொடுக்கவேண்டும். அது வந்து ஒரு renewal. டோல்ஸ்டோய் சொல்லுகிறமாதிரி அது ஒரு resurrection, அது ஒரு புத்துயிர்ப்பு. மறுபிறப்பல்ல, புத்துயிர்ப்பு. இந்தப் புத்துயிர்ப்பு ஏற்பட வேண்டியது அவசியம். அந்த நேரத்திலை நாங்கள் ரொம்ப காலத்திற்கேற்ற வகையிலை தன்மைகளை விளக்கி அகட்டவேணும், அப்போ எங்களுடைய மார்க்சியம்பற்றிய வாசிப்பு மிகத் தெளிவானவையாக, பரந்துபட்டவையாக அமைந்து விடும். அதற்கான தலைமை வேண்டும்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக என்ன ஏற்பட்டிருக்கு என்று சொன்னால் அங்குள்ள பலபிரதேசங்களில் உள்ள அரசியற் சூழல்கள் இத்தகைய ஒரு தெளிவைத் தருவனவாக இல்லை. சரியோ! அந்த வரலாற்றுத் தெளிவு சமூகத் தெளிவினோடு ஓடிப் போகிற பொழுது இவற்றினூடாக ஒன்று வரவேணும். அதை நான் முற்றுமுழுதாக ஏற்கிறன். நிச்சயமாக எங்களுடைய கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் இவற்றைச் செய்யவேண்டியதாக இருக்கும். அதிலை ஒன்று என்னென்று சொன்னால் உண்மையிலை நீங்கள் எங்கையும் பார்க்கலாம். இதை அந்தந்த நாட்டுக் கம்யூனிஸ்ட் intellectuals செய்கிறார்கள். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் செய்யேல்லை. இந்தக் குறைபாட்டை நீங்கள் இந்தியாவில் உள்ள கம்யூனிஸ்ட் intellectualsமீது போடமுடியாது. கட்சிகள் மீது போடலாம். இலங்கையிலுள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சொல்லலாமே தவிர கம்யூனிஸ்ட் intellectualsக்குச் சொல்லமுடியாது. Marxist intellectualsக்குச் சொல்லலாது.

So அந்த intellectualsஇனுடைய roleஐ கட்சிகள் சரியாக விளக்கிக்கொள்ளவேணும். கட்சிகள் அவர்களுடைய roleஐ விளங்காமல் நடந்துகொள்ளக்கூடாது. மார்க்சியத்தினுடைய புத்துயிர்ப்பு அதற்குள்ளைதான் தங்கி இருக்கென்று நான் நினைக்கிறன்.

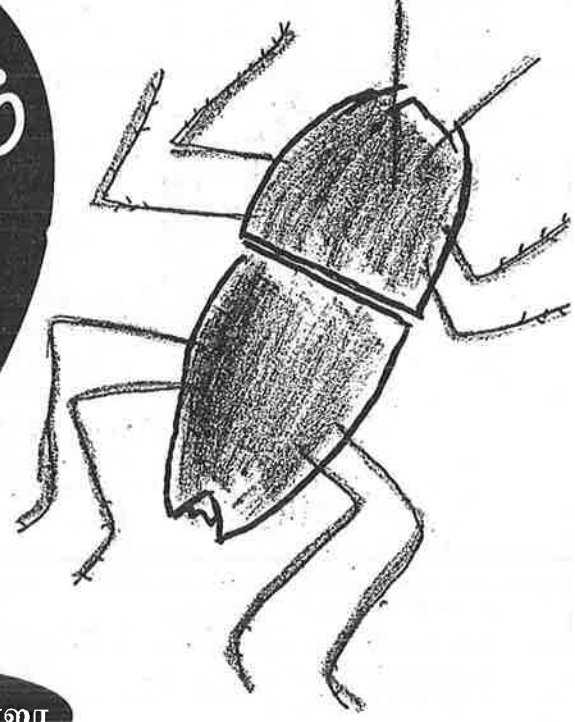
ய.ரா: ரொம்ப சந்தோஷம், வாய்ப்புக்கு.

ஏனென்றால் நான் மார்க்சியம் சம்பந்தமாக மட்டும்தான் உங்களிட்டை எடுக்கலாம் என்று நினைச்சனான். நாங்கள் தொடங்கி ஒரு மறுபரிசீலனை பண்ணி சரியான விடயங்களுக்கு வந்திருக்கிறம் என்று நினைக்கிறன். ஆனால் நிறையக் கதைக்க இன்னும் இருக்கு. தொடரும்....

பூச்சியும் நூனும் கொலையையும்

சி. புஸ்பராஜா

அதிகாலை முன்று மணியிருக்கும். முத்திரம் பெய்ய எனச் சென்ற பொழுதுதான் அந்தப் பூச்சியைக் கண்டு நான் சிறிது திடுக்கிட்டேன். எல்லாத்தையும் அழித்து விட்டேன் என்று நிம்மதி கொண்ட என் எண்ணத்தில் இடி விழுந்தது. உண்மையாகவே ஒரு வெறுப்புத் தான் தோன்றியது. தாங்கொணாக் கோபம் தோன்றியது. காலால் நிலத்தில் உதைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் பூச்சியோ மிகவும் சாவகாசமாக ஒரு முலையைப் பிடித்துக்கொண்டு என்னால் என்ன செய்யமுடியும் என்பதுபோல் நின்றிருந்தது.

'அண்ணை, பூச்சியைக் கண்டவுடன் காலால் நசித்தாலோ அல்லது அடித்துச் சாக்கொண்டாலோ அதன் எச்சங்கள் மிஞ்சி மேலும் பூச்சிகள் பெருகும். ஆகவே மருந்து பாவித்து

மட்டும்தான் அதைக் கொல்ல வேண்டும்.' பூச்சிபற்றி ஆய்வு செய்து பட்டம் பெற்றவன்போல் ஒருவன் எப்பவோ சொன்னது என் காதில் ரீங்காரித்தது.

பூச்சிக்கு அடிக்கும் மருந்திலும் திறமானது Baygon என அந்த மெத்தப் படித்தவன் எனக்கு அறிவுரை கூறியிருந்தான். என்னால் இப்போ அசைய முடியவில்லை. பூச்சிக்கு அடிக்கும் மருந்துப் போணி (டப்பா) குசினிக்குள். பூச்சி நிற்பதோ ரொய்லற்றுக்குள். வேகத்தில் மருந்தை எடுத்து வருவோம் எனக் குசினிக்குள் பாய்ந்து மருந்துடன் வந்து பார்த்தால் பூச்சி மின்னல் வேகத்தில் மறைந்துவிட்டது.

'அண்ணை அழித்தால் ஓட்டு மொத்தமாக எல்லாப் பூச்சிகளையும் அழிக்கவேண்டும். ஒண்டாவது மிஞ்ச விட்டியள் எண்டால் பிறகு சனியன்தான்'

ரொய்லற் பூராவும் தேடினேன். சனியன் பிடிச்ச பூச்சியைக் காணவில்லை. சில நிமிட தேடலுக்குப் பின் மிகவும் கவனமாக பூச்சி மருந்தை ரொய்லற்றுக்குள் வைத்துவிட்டுத் தூங்கப் போய் விட்டேன்.

ஐஐஐ

சிகரட் புகையை நன்றாக இழுத்து அதை அனுவித்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஊதிக் கொண்டு எனது நண்பனுடன் அந்தத் தமிழ் உணவகத்தில் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருக்கையில் பேச்சவாக்கில் பூச்சி (cafard - cockroach-கரப்பான் பூச்சி)யின் அட்டகாசம் எனது வீட்டில் தாங்கமுடியவில்லை என்பதை எடுத்து வைத்தேன். பூச்சி பெருகுவதற்குக் காரணம் தொடர்மாடிகளில் வாழும் வேறு இனத்தவர் (வெள்ளையர் அல்லாதோர்)களால்தான் என ஏதோ ஜான்ஸ் :-பிளாக்மேனன் பரம்

பரையில் பிறந்ததுபோல் எனது நண்பன் தொடங்க, பக்கத்து ஆசனங்களிலிருந்து புட்டு,வடை, தோசை என சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களும் ஆளுக்கொரு அபிப்பிராயம் கூறத் தொடங்கினர்.

'எங்கடை சமையலில் வருகிற அந்த ஆவிதான் பூச்சிக்குக் காரணம்' ஒருவர்.

'எங்கடை பொரியல் கரியல் தான் காரணம்' மற்றவர்.

'குப்பையிலிருந்து குழாய் வழியாகத்தான் பூச்சி வருகிறது' இது இன்னொருத்தர்.

இப்படி பலரும் பூச்சியைப் பெரும் வாத்தத்திற்குரிய விடய மாக்க எனக்கு அப்போதைக்கு அது தேவைக்குரிய விடயமாக கவனம் கொண்டேன். உண்மையாக எனது வீட்டில் பூச்சித் தொல்லை தாங்க முடியவில்லைத்தான். அனுபவித்தவர் களுக்குத்தான் தெரியும். சிறிது காலமாக பூச்சித்தொல்லையால் தலைவெடித்தவன் நிலையானேன்.

'அண்ணை இதுக்கு ஒரே வழி தான் இருக்கு. நான் சொல்லுற மாதிரிச் செய்யுங்கோ. அடியோடை வீட்டிலை பூச்சியில்லாமல் போய்விடும்' என்றான், தடியனாகவும் தலைமயிர் புலுட்டையாகவும் இருந்த ஒருவன், சொல்லு என்பதைப்போல் நெற்றிப் பொட்டை உயர்த்தி அவனைப் பார்த்தேன்.

'அண்ணை பெரியதொரு சீனாக்காரன்ரை கடை ஒண்டு இருக்கு. அங்கை போய் விசயத்தைச் சொல்லுங்கோ, ஒரு சிறிய மெசினும் அதற்குப் போடும் மருந்தும் தருவான்.....' என கடை இருக்கும் இடம் முதல் மருந்தை எப்படி மெசினுக்குள் விட்டுப் பாவிப்பது அத்தனையையும் விளக்கினான்.

எனக்கென்னவோ இத்திட்டம் சரியாகப் பட்டது. நான் புறப்படத் தயாரானபோது அண்ணை எல்லாம் முடிந்தபிறகு கைகாலலாய் பூச்சிகொல்லி மருந்துப் போணியும்(spray tin) வாங்கி வையுங்கோ. ஒரு பூச்சியைக் கண்டாலும் விடாதையுங்கோ....

எனச் சொன்னதுடன் விடுவான் என்று பார்த்தால் சுரங்க ரயில் வழிமட்டும் வந்து பூச்சியைப்பற்றி ஒரு விரிவுரையே நிகழ்த்தினான்.

❧❧❧

எல்லாம் சரியாகத்தான் நடந்து முடிந்தது என நிம்மதியாக இருந்தேன். ஆனால் எங்கோ தோன்றிய இந்த ஒரு பூச்சி எனது உயிரை வாங்கியது. சனியன் - கோதாரியிலை போக. இதை அழிக்காவிட்டால் மீண்டும் பூச்சி பெருகிவிடும்.

'அண்ணை, நான் சொல்லுகிறதை கவனமாய்க் கேளுங்கோ.' அவனின் அறிவுரை வேறு அடிக் கடி எனக்கு நினைவில் வந்து சினமூட்டியது.

அட! அவனவன் எதுக்கே துக்கோ நிம்மதியிழந்து திரிகிறான். எனது நிம்மதி இந்தப் பூச்சியால்....? வெறுப்பாயிருந்தது. இன்றிரவு தூங்குவதில்லை என முடிவெடுத்தேன்.

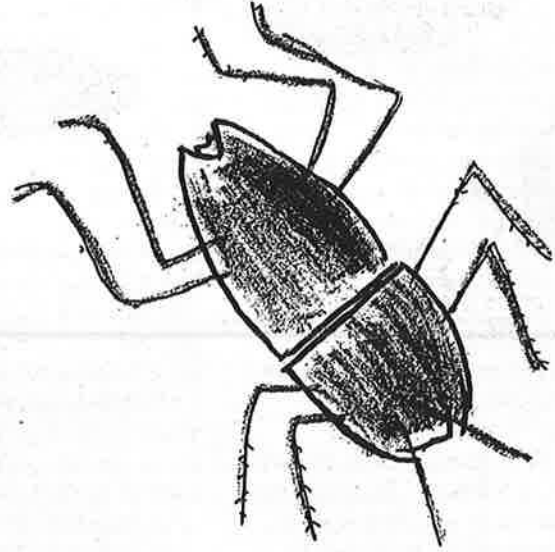
அந்தச் சனியனைப் பார்த்தால் இன்று எப்படியாவது ஒழித்துக்காட்டி விட வேண்டும். எனது வீட்டில் பூச்சி என்ற கதைக்கே இனி இடமிருக்கக் கூடாது.

'அண்ணை நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரியில்லை.

பூச்சி சிறிது தான், அதன் அறிவு எங்களைவிட அதிக(?) வேகமாக வேலை செய்யும். பல பூச்சிகளை ஒன்றாக அழிப்பதற்கும் ஒன்றைத் தனியாக வைத்து அழிப்பதற்கும் வித்தியாசம் நீங்கள் காணலாம். தனியாக அது இருக்கும்பொழுது மிகுந்த எச்சரிக்கை உணர்வுடனிருக்கும். எமது அசைவுகளை மிகவும்

நுணுக்கமாக அவதானித்துக் கொண்டிருக்கும்.' தடியனின் அறிவுரை என்னை அச்சுறுத்தி மண்டையைக் கிறுகிறுக்க வைக்கும்.

துப்பாக்கியுடன் தயார் நிலையிலிருக்கும் ஒரு பித்துப் பிடித்தவன்போல், பூச்சிக்கு மருந்தடிக்கும் பேணியுடன் நான் தயார்நிலையிலிருந்தேன். சமையலறை, குளியலறை, ரொய்லர், வீட்டின் நடடைபாதை -(corridor) என பூச்சி இருக்கக்கூடிய இடங்களை மிகவும் உன்னிப்பாக - எப்பவும் சுடுவதற்கு தயார்நிலையில் வைத்திருக்கும் துப்பாக்கி போல் மருந்துப் போணியின் நுனியிலுள்ள அழுத்தும்பகுதியில் விரலை வைத்துத் தயாராகப் பார்த்து வந்தேன். எங்கும்

பூச்சியில்லை.

நான் களைப்புாகிவிட்டேன். தூக்கம் கண்களை மயங்க வைத்தது. மனைவி காலையில் வேலைக்குப் போகவேண்டும். பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போகவேண்டும். நடுநிசி வேளையில் பூச்சி தேடி அலையும் எனது நடமாட்டம் அவர்களைச் சினம் கொள்ள வைத்திருக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகள் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினார்கள். 'சாமத்திலை பேய்மாதிரி எங்கை அலையிறியள்' இது துணையாளின் அர்ச்சனை.

எனக்கு மனமில்லையெண்டாலும் நித்திரைத் தூக்கம், உடல் நோ, துணையாளர் - பிள்ளைகள் என எல்லாவித நெருக்குவாரத்துக்கும் உள்ளானதால் தூங்கச் சென்றுவிட்டேன்.

கண் விழித்துப் பார்த்தேன். காலை ஆறு மணி. ஒரு கோப்பி வைத்துக் குடிப்போம் என குசினிக்குள் போனேன். அங்கே நான் கண்ட காட்சி...

பூச்சிக்கு மருந்தடிக்கும் போணியின் நுனியில் - spray பண்ணும் button மேல்- மிக ஜாலியாக அந்தப் பூச்சி நிற்கிறது. போணியைத் தொட்டால் பூச்சி பாய்ந்து ஓடிவிடும். வேறு ஒரு போணி என்னிடமிருக்கவில்லை. அப்படி ஒரு தேவையுமில்லை.

இப்போ என்ன செய்வது? அங்கு வைத்தே வேறு ஏதாவது பொருளால் பூச்சியை அடித்துக் கொன்றால் என்ன?

'அண்ணை பூச்சியை அடக்கவோ நசிக்கவோ கூடாது.... மருந்தால்தான் கொல்ல வேண்டும்.' தடியனின் குரல். மிகவும் கவனமாக - மிகவும்

மெதுவாக பூச்சியை உன்னிப்பாகப் பார்த்தேன். அதன் செய்கைகள் எனது கவனத்தை ஈர்த்தது. கண்ணைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கினேன். பூச்சி கர்ப்பமாக இருந்தது. அது தனது முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கூப்பி இருந்ததைப் பார்க்கும்போது... என்னைக் கொல்லவேண்டாம் என அது யாசிக்கிறதா என்ன? எனது தலைக்குள் கிறுகிறுத்தது.

எனது கையில் 9mm பிஸ்டல், என் முன்னே.... மூன்று நாட்களாக சித்திரவதை. நல்ல உணவு இல்லை. அடியால் முகமெல்லாம் வீங்கி, முதுகெல்லாம் பாளம் பாளமாக அடியின் தழும்புகள். யார் பெத்த வித்தோ கைகள் இரண்டும் பின்புறமாகக் கட்டப்பட்டு முழுந்தாளில் நிறுத்தப்பட்டு சாவின் நுனியில்.... சோர்ந்து போய்த் தொங்கி இருக்கும் தனது தலையை நிமிர்த்த முடியாமல் கண்களை மட்டும் உயர்த்தி வாழ்வை என்னிடம் இரந்து நிற்பதுபோல் பார்க்கிறது.

'ஜெகன் என்னடா யோசிக்கிறாய்.... போட்டா அவனை' காதுக்குள் கிசுகிசுத்தான் மேற்பட்ட தோழன். விடுதலை

யின் பேரில் இடப்பட்ட கட்டளையை கீழ்ப்பட்டவன் நின்ற வேற்ற பாவப்பட்டவனின் பிடரி சிதறியது.

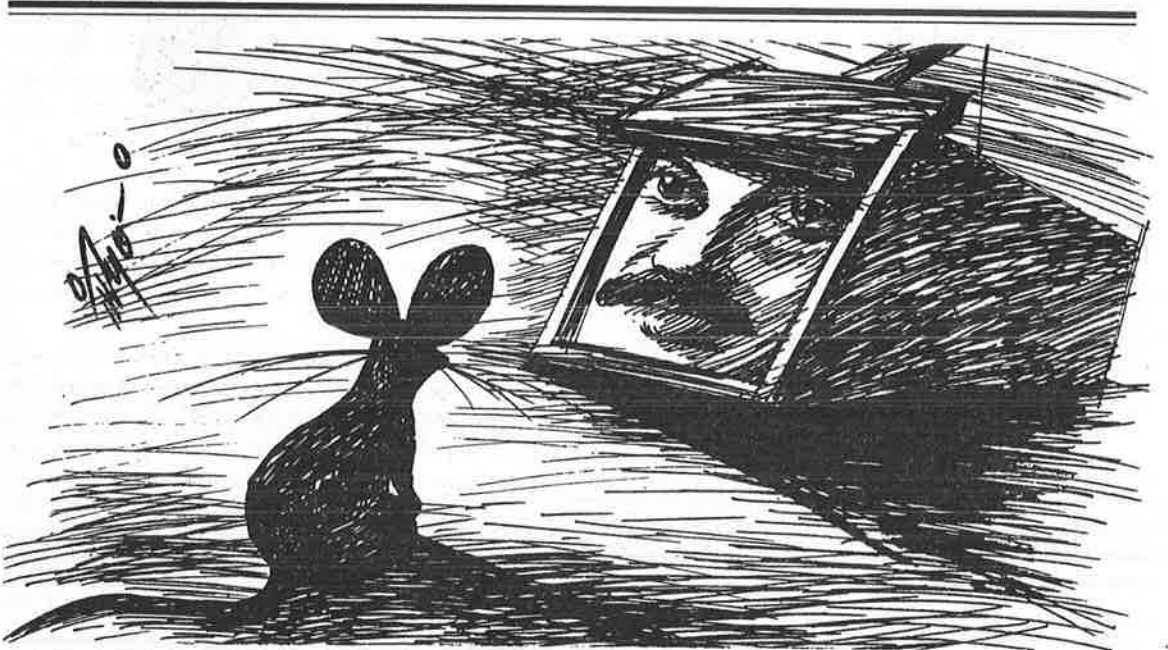
அன்று மட்டும் சுமார் இருபத்தியிரண்டு பேருக்கு நெற்றியிலும் பிடரியிலும் நெஞ்சிலும் பொட்டு வைக்கப்பட்டது. மேலிடத்து உத்தரவு.

'அண்ணை நீங்கள் சொன்னால் நம்ப மாட்டீங்கள். பூச்சிகளுக்கு அழிவுகூட. நீங்கள் ஒண்டும் செய்யமாட்டீயள் என்பதை அதுவன் உணர்ந்தால் ஓடமாட்டு துகள். நின்ற இடத்திலேயே....' அழிவுரை.... தலையைச் சுற்றியது.

கண் கொட்டாமல் பூச்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அது மீண்டும் தனது இரண்டு முன்னங்கால்களையும் கூப்பியது. குசினியின் யன்னலைத் திறந்து விட்டேன். மெதுவாக போணியுடன் தூக்கி பூச்சியை வெளியே வீசி விட்டேன்.

கட்டிலில் சாய்ந்திருந்தேன். நித்திரை வர மறுத்தது. நிம்மதியில்லாது சிந்தனைகள் அலைந்தது.

இனிமேல் நான் பூச்சிகளைக் கொல்லமாட்டேனா....?

நிழல்களே நிழல்களே சூர்வகையும் சூர்வகையும்

உயிர்நிழல் 2:6 இதழ் கிடைத்தது. நன்றி. இவ்விதம் முழுவதும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இவ்விதத்தில் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது திரு ச. தில்லை நடேசனின் 'இந்தியா - இலங்கை மக்கள் பரவலும் மொழியும் பண்பாடும்' என்ற வரலாற்றுப் பார்வைக் கட்டுரையாகும். மிகப் பரந்த விடயங்களை மிகச் சிறப்பாகத் தொகுத்து ஏழு பக்கங்களில் நீண்ட கட்டுரையாக எழுதியுள்ளார். இலங்கையும் தமிழகமும் நீண்ட காலமாக ஒன்றுடன ஒன்று நிலையான தொடர்புடையவையாக விளங்கின; விளங்குகின்றன.

சங்க காலத் தமிழ் பெருங்கற் பண்பாட்டின் விளைவு என வரலாற்று ஆசிரியர் நிறுவியுள்ளனர். முச்சங்க காலம் பற்றிய வரலாற்றை தமிழ் நூல்கள் கூறியுள்ளன. இவை மதுரை, கபாடபுரம், மதுரை (சூடல்) ஆகியவற்றிலே பாண்டியரின் முத்தமிழ்ச்சங்கங்கள் நிலவின என்பர்.

மதுரை ஈழத்துப் பூதன் தேவனார், ஈழத்துப் பூதன் தேவனார் எனும் பெயர்களால் வழங்கப்படும் சங்கப் புலவர் ஒருவராக விளங்கினார். இதன் மூலம் சங்க காலத்தில் இலங்கை தமிழகமாக நிலவியது என்பது ஐயத்திற்கிடமற்ற செய்தியாகும். இதனாலேதான் இலங்கையின் வடபகுதி இடையீடற்றித் தமிழகமாக விளங்குகின்றது. பௌத்த மத மொழியாகிய பாளி முதலியவற்றின் தொடர்பால் "எலு" என்ற தென்னிலங்கை மொழி படிப்படியாக சிங்கள மொழியாக மலர்ந்தது. இந்த வரலாறுகளைடெல்லாம் புலப்படுத்தும் வகையில் திரு. தில்லைநடேசன் அவர்களின் கட்டுரை அருமையாக அமைந்துள்ளது.

சங்க காலத்துக்குப் பின்னர் நீண்ட காலம் ஈழத்தில் தமிழர் வரலாறு இருண்ட காலமாக அமைந்துள்ளது. திரு. தில்லைநடேசன் போன்றோர் இக்காலம் பற்றியும் ஆராய்ந்து தொடர்ச்சியாக 'உயிர்நிழ்'லில் வரலாற்றை முழுமையாக எழுதவேண்டும்.

கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரைகள் பலவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

பி. நடராசன்

யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

.....

உலக அளவில் நானறிந்தவரை எங்குமே விருப்பு வெறுப்பற்ற அல்லது வர்க்கம் சாராத வரலாற்றுப் பார்வை இல்லை என்றே சொல்லி விடலாம். எல்லா வரலாறுகளுமே அவரவர் வர்க்கம் சார்ந்த, விருப்பு வெறுப்புடன் கூடிய புனைவுகளை வரலாற்றென்ற

பெயரில் நம்மீது திணிக்கின்றது. உண்மையில் விஞ்ஞான பூர்வமான, அனைத்துத் தழுவிய, பக்கச் சார்பற்ற வரலாறு என்பது இனிமேல்தான் எழுதப்பட வேண்டும். புராண இதிகாசப் புரட்டுகளும் புனைவுகளும் இந்திய அரசியல் சட்டம்வரை விரிந்து பரவி இருக்கிறது. அவ் வகையில் ஒரு மாற்றுப் பார்வையாக தில்லைநடேசனின் வரலாற்றுப்பார்வை, ஒரு தொடக்கமாக அமைவது வரவேற்கத்தக்கது.

அடுத்து இன்றைய அறிவுஜீவிகளால் சிலா கித்துப் பேசப்படும் பின்நவீனத்துவம் குறித்து எனது சிற்றறிவு தொடுக்கும் சில கேள்விகள்:

1. பின்நவீனத்துவம் மேற்காலில் காலாவதியாகி விட்டதாமே?
2. புறத்தில் காண்பவை காட்சியல்ல. உண்மை அகத்தில் மறைந்து கிடக்கிறது. இது கருத்து முதல் வாதமன்றி வேறென்ன?
3. மனிதநேயத்தை அது மறுக்கிறது.
4. மனிதனின் சுயத்தை மறுக்கிறது.
5. நுகர்வியத்தை முதன்மைப்படுத்துகிறது.
6. செயலற்ற திண்ணை வேதாந்திகளாக்கி விடுகிறது அறிவுஜீவிகளை?

மேலும் தனி மனிதன், வரலாறு, அர்த்தம், தத்துவம் இவற்றை மறுக்கிறது. இப்படிப்பட்ட பின்நவீனத்துவம் நம் சூழலில் எதைச் சாதிக்கப்போகிறது?

செழியனுடையதும் சித்தார்த்த சே குவேராவினுடையதும் கவிதைகள் இரண்டும் குறியீட்டுத்தளத்தில் நின்று அற்புதமான விடயங்களைச் சொல்கின்றன. புலம்பெயர்ந்தோரின் துயரம், மற்றும் அதிகாரத்தின் தேர்வுகள் குறித்த எள்ளும் நன்றாகவே வெளிப்படுகின்றது. சிவலிங்கத்தின் "புதிய பாதை புதிய அணுகுமுறை" இன்றைய மாறி வரும் உலகச் சூழலின் தேவையறிந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் மனித சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த மனச் சாட்சியைத் தட்டி எழுப்பும் விதமாக எழுதப்பட்டுள்ள கட்டுரை. கட்டுரையாசிரியர் மிகத் திறமையாக இதைச் சாதித்துள்ளார்.

சிறுகதைகளும் நல்ல தேர்வு, புலம் பெயர் வாழ் வின் பல்வேறு துயர் அனுபவங்களை உணர்த்தும் படைப்புகள், "யாதுமாகி நின்றாள்", "உருவ ஓவியங்கள்" இரண்டும் மிகுந்த மன உளைச்சலையும் ஒரு வித துயரப் பெருமூச்சையும் ஏற்படுத்தியவை. தி. உமாகாந்தனின் அசே பற்றிய கட்டுரை நிறையச் செய்திகளைச் சொல்கிறது. தொடர்ந்து இது போன்று நாங்கள் அறியாத பல்வேறு நாடுகளின் பற்றி எரியும் பிரச்சினைகளைப் பேசும் கட்டுரை

நிழல்கள் நிழல்கள் நிழல்கள் நிழல்கள் சூர்வெலு சூர்வெலு சூர்வெலு சூர்வெலு

களை அவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறேன்.

பிரேம் ஆனந்த்

திருவாரூர், தமிழ்நாடு.

◆◆◆

உயிர்நிழல் Vol II N°3, N° 4 படித்தேன். "வெள்ளைத்திமிர்" என்ற அ. மார்க்ஸின் நூலுக்கு தமிழரசனின் விமர்சனமும் "பாலியல் அரசியல்: மார்க்ஸியமும் அறவியலும்" என்ற யமுனா ராஜேந்திரனின் கட்டுரையும் என்னை நிறைய யோசிக்க வைத்தன. யமுனா ராஜேந்திரனின் சே குவேரா பற்றிய கட்டுரையை காலச்சுவடு இதழில் படித்திருக்கிறேன். இப்படி எழுதியிருக்கிறாரே என்று நினைத்தேன். ஆனால் உயிர் நிழல் Vo I II: N°4இல் வந்த கட்டுரையைப் படித்த பின்புதான் அவரது நிலை பற்றிய தெளிவு கிடைத்தது. நன்றி. ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு மாற்றான கருத்துக்கள் வரும்பொழுது அதிர்ந்துதான் போகிறோம். எல்லாவற்றின் மீதான மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கும் நமது சூழலில் விரிவான அறிமுகம் தேவை. அந்தத் தேவையை உயிர்நிழல் ஏற்றுக் கொள்ளட்டும்.

வி. ராஜசேகரன்

விருதுநகர், தமிழ்நாடு.

◆◆◆

1999இல் வெளிவந்த உயிர்நிழல் Vol.II: N°4 இதழ் நண்பன் மூலம் கிடைக்கப்பெற்றது. வாசித்ததும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இத்தகையதொரு தரமான சஞ்சிகை புலம் பெயர்ந்த நாட்டில் இருந்து தமிழ் அன்பர்கள் வெளியிடுகிறார்கள் என்பதை எண்ணி பெருமையாகவும் இருந்தது.

தங்கள் சஞ்சிகையைக் கண்ட பின், தற்போது ஈழத்தில் தமிழில் தொய்வு ஏற்பட்டுவிட்டதோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. தற்பொழுது அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் எஸ். பொ. அவர்கள் "21ம் நூற்றாண்டிலே புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் படைத்தல் இலக்கியத்திலே தலைமை தாங்குவார்கள்" என்று கூறியது உண்மையாகும் என உணரமுடிகிறது.

.....

ஞா. பாலச்சந்திரன்

கண்டி, இலங்கை.

◆◆◆

.....

எனக்கு உங்கள் சஞ்சிகை தொடர்ச்சியாகக் கிடைத்து வருகிறது. தொடர்ந்து கனதியாகப் பிரசுரித்து வருவதற்கு எனது மகிழ்ச்சியையும் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

.....

எமது கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் உயிர்நிழலில் ரோசா லக்ஷம்பேர்க் நினைவுநாள் பற்றி எழுதப்பட்ட கட்டுரை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் படிக்கப்பட்டது.

.....

மெள. சித்திரலேகா

மட்டக்களப்பு, இலங்கை

◆◆◆

தங்களின் உயிர்நிழல் 11வது இதழ் கனமான விஷயங்களைத் தாங்கி வெளிவந்துள்ளது கண்டு மிக்கமகிழ்ச்சி. வே. மு. பொதியவெற்பனின் இந்திய அவைதீக மரபும் பின்னை நவீனத்துவமும் - என்ற விவாதத் தொடர் தமிழவனுக்கு மட்டுமல்ல - இந்திய மெய்யியலின்மீது - அனைவருடைய கவனத்தையும் புதிய பார்வைக்கு இழுக்கின்றதென்பதில் ஐயம் இல்லை. காலங் காலமாய் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் தத்துவ விசாரம்.... இது முடிவற்ற ஆழமானது.

அடுத்து ரமேஷ் - பிரேதனின் சாருநிவேதிதாவும் நான்லீனியரும் என்ற கட்டுரை - சாருநிவேதிதாவைப் பற்றிய ஒரு பிரமையை உடைத்தெறிகிறது. தொடர்ந்து இது போன்ற உடைபடும் புனிதங்கள் (புனிதங்களென அழைக்கப்படும் மாயாவாதம்) தங்கள் இதழில் இடம்பெற வேண்டுகிறேன்.

சூழ்நிலையின் தாக்கங்களால் அடிப்படை அடையாளங்களையும் (பண்புகளை) இழந்த பின்னால் ஒரு சமுதாயத்தின் வரலாற்றைப் புதைபொருள்கள்தான் விளக்குமாமோ? உயிர்நிழல் தொடரட்டும்.

ஜி. பாலசுப்ரமணியம்

கும்பகோணம், தமிழ்நாடு.

◆◆◆

உயிர்நிழலில் பெண்களின் சிறுகதைகள் நிறைய வருவதையிட்டு சந்தோஷம். எனினும் அவற்றில் இன்னும் கவனம் செலுத்துவது நல்லது. ஒருவரின் முதல் சிறுகதையைப் பற்றி நாங்கள் அதிகம் பேசாவிட்டாலும் தொடர் தொடர் எழுத்துக்களும் ஒரே மாதிரி இருப்பது தொடரும் நிலையில், சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்களுக்குத் தேர்வு குறைந்து ஒரே குடையில் தேங்கிவிடும் அபாயம் இருக்கிறது. இன்று எழுதும் பல பெண்களின் எழுத்துக்களில் இதைக் காணமுடிகிறது. பெண் எழுத்தாளர்கள் மிகவும் குறைவு. அந்தக் காரணங்களால் பிரசுரிப்பது தவிர்க்க முடியாதுதான். ஆனால் சில சமயங்களில் ராஜேஸ்வரி பாலசுப்ரமணியம் எழுதும் கதைகளில் தப்பித் தவறி விபத்துக்களுக்காகக் காத்திருக்க வேண்டி இருக்கிறது. மற்றப்படி பெண் எழுத்துக்கள்

நிழல்கள் நிழல்கள் நிழல்கள் நிழல்கள் சூர்வகைவு சூர்வகைவு சூர்வகைவு சூர்வகைவு

மீது ஆரோக்கியமான (ஆண் நிலைப்படாத) விமர்சனங்களைக் காண முடியவில்லை. உதாரணத்துக்கு "புது உலகம் எமை நோக்கி" பற்றி உயிர்நிழலில் யமுனா ராஜேந்திரன் எழுதி இருந்தார். மிக நீளமான விமர்சனக் கட்டுரை. ஆனால் அவர் சொல்வது போல அவர் குறிப்பிட்ட கதைகளில் கலை அனுபவமோ வேறு எவ் அனுபவமோ வெளிப்படவில்லை. இப்படியான விமர்சனங்களுக்கு ஒரு காரணம், பெண்களது எழுத்துக்களை விமர்சித்தால் ஏற்படும் விளைவுகள் பற்றியது. ஆதலாலோ என்னவோ ஒன்றில் ஒரேயடியாய்ப் புகழ்வது அல்லது பெண் எழுத்துக்களை அசட்டை செய்வது. இரண்டுமே அவர்களது எழுதா விதியாய் இருக்கிறது. "புது

உலகம் எமை நோக்கி" பற்றிய பெண்கள் சந்திப்பு விமர்சனத்தில் லக்ஷ்மியின் பார்வை போல அப்படியான ஆரோக்கியமான விமர்சனத்தைத் தான் நாம் யமுனா ராஜேந்திரனிடமும் எதிர் பார்த்தோம். பெண் எழுத்துக்கள்தானே என்று அவர் அசட்டையாக எழுதியிருந்தால் அதை வரவேற்க லாமா? எப்பொழுதும் அவர்கள் பெண் எழுத்துக் களை எதிர்கொள்வதற்குப் பதிலாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம் என்று விஷயத்தை இலகுவாக முடித்துக் கொள்கிறார்கள். இது பெண் எழுத்துக்களின், பெண் எழுத்தாளர்களின் வளர்ச்சியைக் குறைக்கும்.

பிரதீபா
ரொறன்ரோ, கனடா.

பார்வை

அவனைக் காணும் போதெல்லாம்
ஏற்படும் இயல்பது.

ஏதோ ஒரு கணம் நின்று
கதை பேசி
சின் சிணக்காகி
சிதறும்

நம்பிக்கையற்ற நம்பிக்கை அது

அந்தரங்கத்தில் ஏற்படும்
அருவருப்பைப் போல சிதறுண்டு போகும்

குப்பிகளைத் தாண்ட விரும்பாத
புத்தி அது
எல்லாவற்றையும் தாண்டவிரையும்
புத்தி இது.

எங்கே அந்த உருபிழந்த உருவங்கள்!

எங்கெங்கோ சிதறுண்டு
ஒட்டி வைத்த ஒட்டடைகள்
சொல்லாமல் தொடர்ந்து கொல்லும்
வேர்கள்
வேதனையில் சிதறுண்ட உருக்கள்
இவற்றுக்குள் வாழும் ஜந்துக்கள்

ஆதி தேடி நாங்கள்.

தானியா

With Compliments From

SHALINI

RESTAURANT

Shalini Restaurant

23 Rue Cail , 75010 Paris

Tel: 01-40 34 20 72

Mo: La Chapelle ou Gare du Nord